

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Dickens, Charles.; paa Dansk ved Niels K. Kristensen ; med Tegninger af Axel Mathiesen.
David Copperfield

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Chr. Erichsens Forlag, 1910
Fysiske størrelse | Physical extent: 299 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

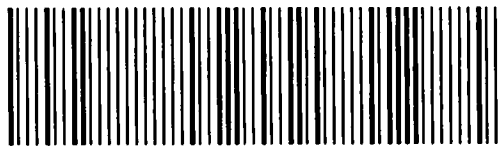
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

15,278 - 80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130013934178

== Børnenes Bogsamling 31. Bind. ==

DAVID COPPERFIELD

Dansk Udgave ved *Niels K. Kristensen.*

Chr. Erichsens Forlag.

CHARLES DICKENS.

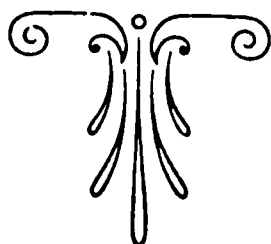
DAVID COPPERFIELD

PAA DANSK

VED

NIELS K. KRISTENSEN

MED 30 TEGNINGER AF AXEL MATHIESEN

KØBENHAVN

UDGIVET AF »BØRNEBESØGERS BØGSAMLING«

CHR. ERICHSENS FORLAG

1910

CITYTRYKKERIET
(LAUR. MADSEN & VALD. CARLSEN)

FØRSTE KAPITEL.

Jeg bliver født.

Jeg blev født en Fredag Nat Kl. 12. Paa samme Tid som Uret begyndte at slaa, begyndte jeg at skringe.

Jordemoderen og alle de kloge Koner i Egnen sagde, at jeg vilde blive meget ulykkelig, og at jeg havde faaet den Gave at kunne se Aander og Spøgelser, for saadan var det med alle de Børn, der blev født en Fredag Nat Kl. 12.

Jeg blev født i Blunderstone¹⁾ i Suffolk²⁾ et halvt Aar efter, at min Far var død. Jeg kan endnu tydelig se hans hvide Ligsten for mine Øjne, og jeg kan godt huske, at jeg i min tidlige Barndom syntes, det var Synd, at den skulde ligge ude paa den mørke, kolde Kirkegaard, medens Mor og jeg sad i en lys og varm Stue.

Min Fader havde en Tante, som hed Frøken Trotwood³⁾ eller Frøken Betsey, som min Mor kaldte hende. Hun var den fornemste i vor Familie og blev regnet for en meget mærkelig og meget mægtig Person.

---

¹⁾ Blønderston. ²⁾ Søffok. ³⁾ Trotvud.
David Copperfield.

Hun havde været gift, men da hendes Mand ødede hendes Penge og behandlede hende grusomt, lod hun sig skille fra ham og antog sit Pigenavn Trotwood.

Hendes Mand rejste til Ostindien, og hun købte sig et Hus ude ved Kysten. En halv Snes Aar efter hed det sig, at hendes Mand var død, men ingen ved, hvilket Indtryk dette Budskab gjorde paa Tante Trotwood, for hun levede skilt fra Verden i sit lille Hus og havde ingen andre Mennesker om sig end en gammel Tjenestepige.

Tante havde nok holdt meget af Far, men da han giftede sig med Mor, blev hun meget fornærmet.

Mor var nemlig ganske ung, kun halvt saa gammel som Far, og det syntes Tante Trotwood var for galt. Hun kaldte Mor for en Voksdukke og vilde fra den Stund ikke have mere med Far at gøre.

Men nu maa jeg vende tilbage til den mærkelige Fredag, da jeg blev født.

Hen paa Eftermiddagen sad min Mor ved Kaminen inde i Dagligstuen. Hun var ilde tilpas og meget ængstelig. Med eet hører hun Havelaagen blive slaaet i og ser en ældre Dame komme gaaende ned ad Havegangen.

Mor vidste ikke, hvem det var, men Damens stive Holdning og barske Ansigt bragte hende til at tænke paa Frøken Trotwood.

Hun rejste sig fra sin Stol for at tage imod den fremmede, men i det samme ser hun denne trykke sit Ansigt mod Ruden og kigge ind i Stuen.

Forskrækket for Mor om bag ved sin Stol, og der stod hun og skælvede af Angst, da den fremmede Dame med raske Skridt traadte ind ad Døren.

»Det er formodentlig Fru David Copperfield,« sagde den fremmede og saa sig om.

»Ja, det er,« svarede Mor frygtsomt.

»Naa, og jeg er Frøken Trotwood . . . hende har De vel nok hørt tale om?«

Mor svarede, at hun havde haft den Fornøjelse; men det saa ikke ud paa hende, som om Fornøjelsen havde været videre stor.

»Godt, og nu ser De hende her!«

Mor hilste, bød hende tage Plads og satte sig selv overfor hende; men hun var saa angst og saa svag, at hun ikke kunde lade være at græde.

»Naa, naa . . . lad nu være med det . . . saa, saa!« sagde Tante.

Men Mor kunde ikke lade være. Hun græd, til hun havde grædt ud.

»Hør, mit Barn, tag Deres Kappe af og lad mig se, hvordan De ser ud,« sagde Frøken Betsey lidt efter.

Moder gjorde i sin Angst, som Tante bød, men hendes Hænder rystede saa stærkt, at hun ved at tage Kappen af fik løsnet sit Haar, saa det faldt ned over hendes Skuldre.

»Ih, bevar's . . . De er jo et rent Barn,« raabte Tante og strøg Mor over Hovedet.

Og det var sandt. Mor var kun et Barn, og hun vilde netop til at sige, at hun var bange for, at hun var alt for ung; men Tante havde vendt sig fra hende og sad nu med opsmøgede Skørter og varmede sine Fødder ved Kaminen. Mor stod og saa ængstelig paa hende og turde ikke tale.

»Men hør,« udbrød Tante pludselig, »hvorfor i al Verden hedder dette Hus Kragehuset?«

»Det var Copperfield, der gav det Navn. Han var saa glad ved, at der var Krager i Haven!«

Tante Trotwood sad et Øjeblik og saa ud paa Elmetræernes Kragereder, der svajede og gyngede i Aftenvinden.

»Men hvor er Fuglene da?« spurgte hun.

»Der er ingen,« svarede Mor, »og der har heller ikke været nogen, mens vi har boet her . . . Rederne var gamle . . . men Copperfield troede, der var en Masse, fordi der var saa mange Reder!«

»Ok, hvor det ligner ham at kalde et Hus Kragehuset, skønt der ikke findes en eneste Krage!«

»Copperfield er død,« svarede Mor, »og dersom De vover at sige noget ondt om ham, saa . . .«

Mor fik ikke sagt mere. Hun sank tilbage i sin Stol og besvimedede.

Da hun kom til sig selv igen, saa hun Tante Trotwood staa henne ved Vinduet. Der var nu bleven saa mørkt i Stuen, at de kun kunde skimte hinanden ved Lysskæret fra Ilden i Kaminen.

»Naa, hvordan gaar det saa?« sagde Tante og vendte tilbage til sin Stol.

»Aah, jeg ved ikke . . . jeg føler mig saa syg . . . jeg tror, jeg dør!«

»Vist ikke nej! . . . Drik en Kop The!«

»Ja, tror De, det vil gøre mig godt?«

»Vist vil det saa . . . hvad hedder Pigen?«

»Jeg ved ikke, om det bliver en Pige,« sagde Mor uskyldigt.

»Ok, Gud velsigne Dem, Barn! . . . Nej, det er Tjenestepigen, jeg mener!«

»Hun hedder Peggotty!«

»Nej, hør, ved De hvad,« svarede Tante vredt, »det er da vel ikke Deres Mening, at et kristent Menneske, som er døbt og har gaaet i Skole, kan ha' saadan et Navn!«

»Jo, det er hendes Efternavn . . . Copperfield kaldte hende saadan, fordi hun har samme Fornavn som jeg!«

»Hallo . . . Peggotty, Peggotty,« raabte Tante, idet hun aabnede Døren ud til Køkkenet »The! . . . Din Frue ønsker The! . . . Rap dig!«

Peggotty kom forskrækket løbende, men da Tante havde givet sin Ordre, smækkede hun Døren i, og satte sig igen henne ved Kaminen.

»Hør,« sagde hun lidt efter, »De sa' før, at De ikke vidste, om det blev en Pige! . . . Jeg er vis paa, det *bliver* en Pige, og nu skal jeg sige Dem een Ting . . . De skal kalde hende Betsey . . . Hører De! . . . Betsey Trotwood Copperfield! . . . Og hende skal det gaa godt i Verden . . . vi skal nok sørge for, at hun ikke skænker sin Tillid til nogen, der ikke fortjener det . . . ikke sandt!«

Mor svarede ikke. Hun hørte maaske næppe, hvad der blev sagt.

»Sig mig, var Copperfield god imod Dem?« begyndte Tante igen.

»Ja, han var saa god imod mig, som noget Menneske kunde være,« svarede Mor.

»Naa, saa forkælede han Dem vel?«

»Ja, jeg er bange for det! . . . Jeg duer saa lidt til at staa ene i Verden!« Mor bøjede sit Hoved og hulkede.

»Naa, naa . . . græd nu ikke! . . . I passede jo slet

ikke for hinanden, det ved jeg godt! . . De var jo forældreløs og Lærerinde . . ikke sandt! . . Kan De noget?»

»Ja, hvad mener De, Frøken?» stammede Mor.

»Naa, Husholdning for Eksempel?»

»Nej, ikke ret meget . . men Copperfield søgte at lære mig det.«

»Copperfield! . . ja det var ogsaa den rette Karl til det!«

»Jo, han hjalp mig med Husholdningsregnskabet, og han var god og taalmodig . . . Jeg havde nok lært det rigtigt, dersom han ikke var død . . .«

Nu græd Mor igen af Svaghed og Rørelse.

»Naa, naa, De maa ikke græde . . det har min Guddatter ikke godt af! . . Sig mig . . Copperfield havde nogle Penge, hvad gjorde han for Dem?»

»Copperfield var saa god og tænksom . . han efterlod mig en Livrente paa 2000 Kroner om Aaret,« svarede Mor.

»Nej, se, det var ikke saa galt . . han kunde gjort det, der var værre!«

Imidlertid kom Peggotty med Lys og med Theen, og saa snart hun saa, hvor syg Mor var, førte hun hende straks op paa Soveværelset. Og derefter sendte hun sin Brorsøn Ham, som havde været i Huset de sidste Par Dage, af Sted efter Jordemoderen og Lægen.

Lidt efter kom de begge, og de blev meget forbavsede ved at finde en fremmed Dame ved Kaminen i Dagligstuen. Peggotty vidste ikke, hvem det var, og Mor var ikke i Stand til at give nogen Forklaring, saa Tante Trotwood blev en meget gaadefuld Person i deres Øjne.

Da Lægen havde været oppe at se til Mor, kom han ned i Dagligstuen, for at opholde sig der, til man trængte til hans Hjælp.

Tante rørte sig ikke af Pletten, men blev siddende som før med Benené paa Kaminristen. Hun var netop ved at stoppe begge sine Øren til med Bomuld.

Doktor Chillip var den rareste, blideste og høfligste lille Mand, som nogen Sinde har levet. Han vilde helst være gode Venner med alle Mennesker og nænnede ikke at gøre en Kat Fortræd.

Da han kunde indse, at han og Tante Trotwood vilde komme til at være ene sammen i Dagligstuen i flere Timer, ønskede han af hele sit Hjerte at staa sig godt med hende, og idet han pegede paa Tantes Øre, sagde han paa den blideste og høfligste Maade:

»Det er maaske en let Irritation af Trommehinden, Frue!«

»Hvadbehager,« sagde Tante barsk og trak Bomulden ud af det ene Øre.

»En let Irritation, Frue!« Doktor Chillip bukkede ydmygt.

»Sludder!« sagde Tante og proppede Øret til igen.

Lægen blev saa forskrækket, at han ikke turde sige et Ord mere. Han satte sig stille paa en Stol, og der blev han siddende i to Timer uden at røre sig.

Saa blev der kaldt paa ham, og et Kvarters Tid efter kom han ned igen.

»Naa?« sagde Tante og tog Bomulden ud af det Øre, der vendte mod Lægen.

»Ja, det gaar langsomt, Frue!«

»Bah!« sagde Tante og saa arrigt paa ham.

Doktor Chillip var lige ved at blive fornærmet,

»Sludder!« sagde Tante og proppede Øret til igen.

men han turde ikke sige et Ord. Han turde ikke en Gang være i Stuen sammen med Tante, men listede sig stille ud og satte sig paa Trappen.

Noget efter kom Ham ned i Dagligstuen for at hente et eller andet, og da gik Tante Trotwood uroligt frem og tilbage paa Gulvet. Saa snart hun saa Ham, for hun hen og greb ham i Trøjekraven og trak ham frem og tilbage med sig en hel Time.

Lidt efter at Klokken var slaaet 12, kom Doktor Chillip imidlertid atter ind til Tante. Denne Gang var han helt glad og frejdig, og idet han smilede og bukkede, sagde han med sin blideste Stemme: »Naa, Frue . . . nu kan jeg Gudskelov ønske Dem til Lykke!«

»Med hvad?« spurgte Tante barsk.

»Nu er det overstaaet, Frue . . . og overstaaet godt!«

»Hvordan har hun det?«

»Jo, Tak . . . saa godt som en ung Moder kan ha' det under saadanne Forhold! . . . Om lidt kan De vist godt se op til hende, Frue!«

»Ja, men *hun* . . . hvordan har *hun* det?«

Lægen saa igen forskrækket paa Tante og bukkede.

»Kan De ikke forstaa! . . . Den lille, mener jeg . . . hvordan har *hun* det?«

Aa, Frue, jeg troede . . . jeg mente, at De vidste, at det er en Dreng!«

Tante Trotwood sagde ikke et eneste Ord. Hun slog vredt efter Doktoren med sin Hat og gik hurtig ud af Stuen, bort fra Huset.

Saaledes stod Sagerne denne mærkelige Fredag Nat. Jeg laa i min Vugge, og Mor laa i sin Seng,

men Tante Trotwood, der som en Fe havde været til Stede ved min Fødsel, hun forsvandt uden at efterlade sig nogen Gave, og hun vendte aldrig tilbage.

ANDET KAPITEL.

Jeg begynder at se mig om.

Naar jeg nu tænker paa min tidligste Barndom, saa synes jeg, at det første jeg lagde Mærke til af alt det, der omgav mig, var Mor og Peggotty.

Jeg kan huske, at Mor var saa smuk, og at Peggotty var saa tyk. Jeg synes bestemt, jeg kan erindre, at de bøjede sig ned paa hver Side af mig og holdt mig i Haanden, medens jeg vraltede af Sted imellem dem.

Vort Hus træder ogsaa tydelig frem for min Hukommelse. Der var nu først Peggottys Køkken, som vendte ud til en Baggaard med et Dueslag uden Duer og et Hundehus uden Hund og med en Mængde Høns, der forekom mig at være saa store og saa glubske.

Fra Køkkenet førte en lang, lang Gang hen til Gadedøren; den var saa mørk og saa fæl, jeg holdt ikke meget af at gaa igennem den, uden jeg havde Mor eller Peggotty ved Haanden.

Saa var der vore Stuer, dem husker jeg ogsaa godt, og Sovekammeret oven paa, hvorfra man kunde se ud paa Kirkegaarden. Jeg synes aldrig, jeg har set noget saa grønt som Græsset paa den Kirkegaard eller noget saa fredeligt som Ligstenene over de døde.

Ogsaa vor Have husker jeg med de store Ælme-træer og med de mange Frugttræer; aldrig har jeg set saa mange Æbler og Pærer nogen Steder som her.

Men af Mennesker mødte jeg længe ingen andre end Mor og Peggotty. Vi spiste sammen, spadserede sammen og legede sammen. Jeg husker godt, at Mor og jeg begge to var lidt bange for Peggotty, og at vi for det meste rettede os efter hende.

En Aften, da jeg var henved 7 Aar gammel, var Peggotty og jeg alene hjemme. Mor var gaaet i Besøg hos en af Naboerne, og jeg havde faaet Lov til at være oppe, til hun kom hjem.

Jeg havde læst for Peggotty om Krokodillerne, men enten maa jeg have læst meget daarligt, eller ogsaa har Peggotty hørt meget daarligt efter, for jeg husker godt, at hun, da vi bag efter talte sammen om det, mente, at Krokodiller var en Slags Køkken-urter. Jeg havde ikke Lyst til at læse mere, og jeg var forfærdelig søvnig; men da jeg havde faaet Lov til at være oppe, til Mor kom, skulde ingen menneskelig Magt faa mig til at gaa i Seng.

Jeg spilede mine Øjenlaag op med Fingrene og sad og stirrede paa Peggotty, medens hun syede. Jeg ser endnu tydelig for mine Øjne den lille Stump Voksllys, som hun brugte til sin Traad, Naalepuden og hendes flade Syskrin med St. Paulskirken paa Laaget.

Jeg holdt forfærdelig meget af Peggotty, og jeg syntes, at hun næst efter Mor var den kønneste Kvinde, jeg havde set. Hun havde mørke Øjne og runde, røde Kinder, og saa var hun saa tyk, at Knapperne i hendes Kjoleliv altid sprang af, naar hun kom i Bevægelse.

»Hør, Peggotty,« sagde jeg, da jeg i nogen Tid havde siddet og stirret paa hende, »har du nogen Sinde været gift?«

»Men David dog . . . hvordan kommer du paa det!« sagde Peggotty og blev endnu mere rød, end hun var i Forvejen.

»Jo, jeg vilde bare vide, om du har været gift, for du er jo saa smuk . . . er du ikke?«

»Nej, vist er jeg ej, min Dreng! . . . Men hvordan kommer du til at tænke paa Giftermaal?«

»Aa, jeg ved ikke . . . men hør, Peggotty, man maa jo ikke gifte sig med mere end een ad Gangen, vel?«

»Nej, det har man rigtignok ikke Lov till!«

»Men naar man nu gifter sig med en, og han dør, saa har man jo Lov at gifte sig med en anden . . . ikke?«

»Jo, hvis man vil! . . . Det kommer an paa, hvad man mener om den Ting!«

»Ja, hvad mener du da, Peggotty?«

Jeg saa nysgerrig paa hende, fordi hun saa nysgerrig paa mig.

»Hvad jeg mener, lille David,« sagde hun kort og næsten barsk, »jeg mener, at jeg aldrig har været gift og heller ikke venter at blive det! . . . Det er alt, hvad jeg mener!«

»Du er da vel ikke vred, Peggotty,« sagde jeg lidt ængstelig.

Men saa lagde Peggotty sit Arbejde, greb fat i mig og trykkede mit Hoved saa tæt op mod hendes Bryst, at et Par Knapper i hendes Kjoleliv sprang helt hen i den modsatte Ende af Stuen; saa kunde jeg nok mærke, at hun ikke var vred.

»Nej, David, lad mig nu høre lidt mere om Krukkerdillerne, for dem har jeg ikke hørt nok om endnu!«

Saa tog jeg igen fat paa at læse om disse mærkelige Dyr, og mens jeg læste, ringede det paa Gangdøren. Vi gik ud for at lukke op, og der stod Mor og en Herre med smukt, sort Haar og Kinds-kæg.

Da Mor tog mig op i sine Arme og kyssede mig, mumlede Herren noget om, at saadan en lille Fyr havde større Rettighed end en Konge.

Jeg spurgte Mor, hvad han mente med det, og saa klappede han mig paa Hovedet. Men jeg saa godt, at han med det samme rørte ved Mors Haand, og saa skød jeg hans Haand til Side, for jeg kunde ikke lide ham.

»Men David dog!« sagde Mor.

»Aa, den kære Dreng,« sagde Herren, »det undrer mig ikke, at han er saa hengiven!«

Mor blev rød, hun skændte lidt paa mig og takkede derefter Herren for hans Ulejlighed.

»Naa, du lille Fyr, sig saa pænt Farvel til mig,« sagde Herren.

Min Moder holdt i den højre Haand, og derfor rakte jeg den venstre frem.

»Nej, det er jo den fejle Haand, David,« lo Herren, »kom nu med den anden!«

Mor trak min højre Haand frem, men jeg vilde ikke give ham den. Jeg rakte den venstre frem igen.

Herren lo lidt og sagde, at jeg var en rask Dreng, og saa gik han sin Vej.

Peggotty lukkede Døren haardt i, og saa gik vi

ind i Dagligstuen. Mor plejede altid at sætte sig ved Kaminen, naar hun kom hjem, men den Aften satte hun sig ved Vinduet og saa ud i Haven.

»Jeg haaber, De har haft en behagelig Aften, Frue!« sagde Peggotty, som stod midt paa Gulvet med en Lysestage i Haanden.

»Ja, en udmærket Aften,« svarede Mor muntert og gav sig til at nynne.

I dette Øjeblik faldt jeg i Søvn og hørte ikke mere, men da jeg lidt efter vaagnede igen, stod Mor og Peggotty over for hinanden og græd og talte i Munden paa hinanden.

»De kan tro, at saadan en Mand vilde Hr. Copperfield aldrig ha' syntes om,« sagde Peggotty.

»Ih, men du gør mig helt afsindig, Peggotty! . . . Det er dog forfærdelig, at man skal behandles saadan af sin egen Tjenestepige!«

»Ja, det er nu lige meget, Frue . . . det gaar aldrig an! . . . Det kan aldrig gaa, Frue!«

Peggotty fægtede saa ivrigt med Lysestagen, at jeg var bange for, hun skulde tabe den.

»Og min lille søde Dreng,« sagde Mor og gik hen og klappede mig, »tænk, at jeg skal høre, at jeg ikke holder af dig, du min egen, velsignede Dreng!«

»Det er der jo ingen, der har sagt noget om,« svarede Peggotty.

»Jo, du har, Peggotty . . . det ved du godt, du har, du stygge Pige! . . . Og jeg lod dog være at købe en ny Parasol for hans Skyld, skønt den gamle grønne var saa fæl . . . det ved du godt, Peggotty!«

Mor lagde sin Kind til min.

»Er jeg en slem Mor mod dig, lille David? . . . Sig bare ja, min Dreng, saa vil Peggotty holde af dig, og hun er meget, meget bedre end jeg! . . . Jeg holder slet ikke af dig, lille David, gør jeg vel?« Vi brast alle tre i Graad, og jeg er vis paa, vi mente det lige ærligt alle tre. Jeg blev meget vred lige straks, og jeg tror næsten, jeg skældte Peggotty ud for et Bæst. Stakkels, skikkelige Peggotty! Hun var saa angerfuld og saa nedslaaet, og jeg tror, hun mistede alle Knapperne i sit Kjoleliv den Aften. Først forsonede hun sig med Mor, og da gik der nok nogle i Løbet. Senere forsonede hun sig ogsaa med mig, og jeg husker godt, at en hel Masse knaldede af, da hun trykkede mig til sit Bryst.

I den nærmeste Tid saa jeg den fremmede Herre flere Gange. Enten fulgte han Mor hjem fra Kirken, eller ogsaa fulgte han hende hjem fra Besøg hos Naboerne. Et Par Gange var han inde i Haven, og en enkelt Gang inde i Dagligstuen. Jeg kendte ham nu godt og vidste, at han hed Murdstone¹⁾, men jeg holdt ikke mere af ham nu end før.

Jeg blev i daarligt Humør, saa snart jeg saa ham, og jeg kunde slet ikke lide, at han var i Nærheden af Mor. Jeg syntes, at Peggotty og jeg kunde holde nok af Mor selv; vi behøvede ikke nogen andre til at være med.

En Efteraarsmorgen, da Mor og jeg gik ude i Forhaven, kom Hr. Murdstone ridende forbi, og da han saa os, standsede han for at hilse paa Mor. Han fortalte, at han skulde til Lowestoft for at besøge

¹⁾ Mørdston.

nogle Venner, som laa der med en Lystjagt, og spurgte, om han maatte tage mig med.

Jeg havde nok Lyst til en Ridetur, og efter at jeg var bleven pyntet og pudset af Peggotty, blev jeg sat op paa Hesten foran Hr. Murdstone, og saa travede vi af Sted hen ad Landevejen.

Murdstone holdt mig om Livet med den venstre Arm, og jeg sad rigtig godt og mageligt, men jeg følte alligevel stærk Uro hele Tiden og vendte mig ofte for at se ham i Ansigtet.

Han havde tykt, mørkt Skæg og sorte, tomme Øjne; hans Ansigt var ret kønt formet, men det var koldt og stift, som om det var af Voks.

De fleste vilde nok regne ham for at være en smuk Mand, og jeg er i hvert Fald vis paa, at Mor syntes, han var det. — Forbandet være hans Ansigt, og forbandet være hans Minded!

Da vi kom til Lowestoft, tog vi ind paa et Hotel, og her traf vi i et Værelse to Mænd, som laa saa lange de var paa mindst fire Stole hver og røg Tobak af korte Piber.

Da de saa os, sprang de op fra deres Lejer og hilste.

»Nej, se Goddag, Murdstone! . . Vi troede skam, De var død!«

»Endnu ikke!«

»Og hvad er det saa for en Fyr, De har med?«

»Det er David Copperfield!«

»Copperfield! . . Aah, den smukke, fortryllende Fru Copperfields Paahæng!«

»Tag Dem i Agt, mine Herrer . . en vis Person har en god Forstand!«

»Og hvad er det saa for en Person, om jeg maa spørge?«

Jeg saa nysgerrig op, for jeg vilde ogsaa gerne høre, hvad det var for en Person.

»Aah, det er ikke andre end Brooks¹⁾ fra Sheffield,« svarede Murdstone.

De to fremmede Herrer slog sig paa Laarene og lo hjerteligt, og jeg følte mig ogsaa lettet, for lige straks var jeg ved at tro, at det var mig selv, han mente.

»Og hvad synes Brooks saa om Forretningen?« spurgte den ene af Herrerne.

»Han ved vist ikke rigtig, hvad det er for noget . . . men jeg er vis paa, han ikke synes om det!«

Nu lo de alle sammen igen, og den ene af Mændene sagde, at han vilde hente Vin, saa vi kunde drikke Brooks Skaal.

Saa tog vi Plads om Bordet, og de tre Herrer drak flere Glas og talte livligt sammen. Jeg fik ogsaa et Glas i Haanden, og da jeg vilde til at drikke, sagde en af dem, at nu skulde jeg staa ud paa Gulvet og raabe: »Ned med Brooks fra Sheffield!« Det gjorde jeg ogsaa, og den Skaal blev drukket med stor Begejstring. De lo, saa de var nær ved at falde ned af Stolene, og jeg syntes ogsaa selv, det var en meget morsom Skaal.

Da vi havde drukket Vinen, gik vi ned til Haven, og der gik vi om Bord paa en Jagt, som laa ved Bolværket.

De tre Herrer gik straks ned i Kahytten, og der

---

¹⁾ Bruks.

sad de længe og talte, med en hel Masse Papirer foran sig. Jeg gik oppe paa Dækket og morede mig med at se paa Skibets Indretning. Jeg talte

»Ned med Brooks fra Sheffield!«

ogsaa lidt med en Mand, som stod og ordnede noget Tov. Han havde blank Hat, og paa Brystet af hans Uldskjorte stod der med store Bogstaver: »Neptun«. Jeg troede, han hed saadan, og kaldte ham et Par

Gange Hr. Neptun, men han lo ad mig og sagde, at det var Skibets Navn.

Da Herrerne var færdige med deres Forretninger, spiste vi til Middag paa Hotellet, og der gik det meget lystigt til. Det vil sige, de to fremmede Herrer morede sig meget, men Murdstone var alvorlig og stille. Han lo kun een eneste Gang hele Dagen, og det var, da vi drak Skaalen for Brooks fra Sheffield.

Henad Aften red vi derfra, og da vi naaede vort Hus, kom Mor ud og tog imod os. Jeg blev straks sendt ind til Peggotty, men Mor stod længe og talte med Murdstone ved Havelaagen.

Da hun omsider kom ind, satte hun sig hen til mig og begyndte at spørge mig ud om Turen, hvordan jeg havde moret mig, og hvad Herrerne havde sagt og gjort. Jeg fortalte hende, at de havde kaldt hende smuk og fortryllende, og det lo hun af og sagde, at det var dumt og uforskammet, men jeg mærkede nok, at hun syntes godt om det.

Jeg fortalte hende ogsaa, at vi havde drukket Skaal for Brooks af Sheffield og spurgte, om hun vidste, hvad det var for en Mand. Hun svarede, at det vidste hun ikke, men det var vistnok en Fabrikant i Knive og Gaffler.

Da Peggotty vilde føre mig op paa Sovekammeret, spurgte Mor mig endnu en Gang, hvad det var, de havde kaldt hende.

»De kaldte dig den smukke og . . .«

»Nej, nej, David . . . du har hørt fejl . . . det var ikke smukke!«

»Jo, det var . . . og fortryllende!«

»Aa, de taabelige, latterlige Mandfolk . . . men du har hørt fejl, David!«

Mor lo fornøjet og gentog Ordene flere Gange. Jeg ser hende endnu før mine Øjne, saa ung og saa smuk!

En Aften noget efter, da Peggotty og jeg var alene hjemme, læste jeg som sædvanlig i min Krokodillebog og morede mig med at se paa det flade Syskrin, Naalehuset og Voksstumpen. Peggotty havde flere Gange aabnet Munden, som om hun vilde tale til mig, men da det ikke blev til noget, troede jeg, det var en Slags Gaben. Med eet kom det dog saa underligt stille og forlegent:

»Hør, lille David . . . kunde du ikke have Lyst til at følge med mig hjem til min Bror i Yarmouth? Vi skal være der en fjorten Dags Tid, og vi skal nok faa det rigtig morsomt!«

»Er din Bror en rar Mand, Peggotty?« spurgte jeg.

»Ja, det kan du tro, han er . . . og saa er der Søen og Baadene og Fiskerne og min Brorsøn Ham!«

»Jo, det kunde rigtignok være morsomt, Peggotty, men hvad tror du, Mor siger?«

»Aa, hun giver dig nok Lov! . . . Skal jeg spørge hende ad, naar hun kommer hjem?«

»Ja, men hun kan da ikke være her alene!«

»Nej, din Mor rejser ud paa Besøg i den Tid, saa hun vil nok ikke savne dig!«

Saa snart Mor kom hjem, spurgte jeg hende straks, om jeg maatte rejse med Peggotty hjem til Yarmouth, og jeg blev meget forundret over, at Mor øjeblikkelig gav mig Lov. Det hele blev ordnet, før vi gik i Seng, og et Par Dage efter drog vi af Sted.

Den sidste Nat kunde jeg slet ikke sove for Spænding og Glæde, og da Fragtmanden om Morgenens standsede uden for Havelaagen for at tage os med, havde jeg været oppe i flere Timer.

Jeg var forfærdelig glad over, at jeg skulde rejse, men da jeg sagde Farvel til Mor, kunde jeg alligevel ikke lade være at græde.

Mor trykkede mig til sit Bryst og kyssede mig, og hun græd endnu mere end jeg.

Endelig kom Peggotty og jeg da op paa Vognen, og den satte sig i Bevægelse for at føre os bort, men vi var kun kommen et lille Stykke hen ad Vejen, saa raabte Mor, at vi skulde standse, og saa kom hun igen hen til mig og kyssede mig, og hun græd endnu mere end før. Endnu den Dag i Dag gør det mig saa godt at tænke paa, at Mor var saa bedrøvet over, at hun skulde skilles fra mig. Hun blev staaende paa Vejen og saa efter os, og jeg blev ved at vinke til hende, saa længe jeg kunde se hende. Da vi kom til en Omdrejning saa jeg, at Hr. Murdstone kom hen til hende, og for mig saa det ud, som om han bebrejdede hende, at hun sørgede saa meget over Adskillelsen. Jeg husker godt, at jeg tænkte som saa: Hvad mon det kommer ham ved . . . han kan jo bare passe sig selv, og jeg tror nok, at Peggotty tænkte det samme, for hun sad og rokkede urolig, og tilsidst omfavnede hun mig saa heftigt, at der sikkert gik en Del Kjoleknapper i Løbet.

TREDIE KAPITEL.

Jeg oplever en Forandring.

Fragtmandens Hest var forfærdelig doven. Den luntede langsomt af Sted med kroget Ryg og ludende Hoved og syntes rigtig at gotte sig over, at Folk maatte staa og vente paa den.

Fragtmanden lod til at være lige saa magelig som Hesten. Han lod Tøjlerne hænge ganske slapt og sad med bøjet Ryg og ludende Hoved og saa frem for sig. Han sagde ikke et eneste Ord, men fløjtede lidt en Gang imellem. Peggotty havde en Kurv med Fødevarer i paa Skødet, og hun slap ikke Hanken paa hele Rejsen, enten hun var vaagen eller hun sov.

Vi holdt en forfærdelig Masse Steder paa Vejen og gjorde saa mange Omveje, at jeg til sidst var ved at kede mig ihjel. Jeg blev derfor ogsaa meget glad, da vi langt om længe fik Øje paa Yarmouth, men jeg syntes rigtignok, at den store Fælle og hele Omegnen var noget trist og øde. Jeg sagde ogsaa til Peggotty, at det vilde have været rart, om der havde været en lille Høj hist og her, men Peggotty svarede, at man maatte ta' det, som det var, og at hun var meget glad ved og stolt af at blive kaldt en ægte Yarmouthers Sild.

Da vi kom ind i Gaden, og jeg mærkede Lugten af Fisk, Hamp, Beg og Tjære og saa Matroser slentre omkring og en Mængde Vogne rumle henad Stenbroen, kunde jeg nok indse, at jeg havde taget fejl af Byen, og det sagde jeg ogsaa til Peggotty.

Hun blev meget glad ved at høre det og svarede,

at det var noget alle og enhver vidste, at Yarmouth var den smukkeste By i Verden.

Da vi naaede Gæstgivergaarden, kom en stor kraftig Karl med lyst krøllet Haar hen til Vognen og hilste paa os.

»Ih, nej se . . . der har vi jo Ham,« raabte Peggotty glædestraalende, »han er jo bleven saa stor, at jeg næppe kan kende ham!«

Jeg saa nysgerrig paa Ham, som lod til at kende mig godt. Det var en prægtig Karl i Sejldugstrøje og Lærredsbukser, der var saa stive, at de godt kunde have staaet selv. Paa Hovedet havde han noget, der kaldtes en Hat, men mere lignede en Begklat.

Han grinede og nikkede, og uden videre Omstændigheder tog han mig paa Nakken som en Sæk, slyngede sin ene Arm om en af vore Kasser og traskede af Sted ned ad Gaden. Peggotty kom bag efter med den anden Kasse og med Madkurven.

Vi kom igennem nogle smalle Stræder, forbi nogle Reberbaner, Baadebyggerier, Skibsværfter og Smedier, og endelig var vi ude paa den store Fælled, som jeg havde set fra Vognen.

»Derhenne ligger vort Hus, lille David,« sagde Ham fornøjet.

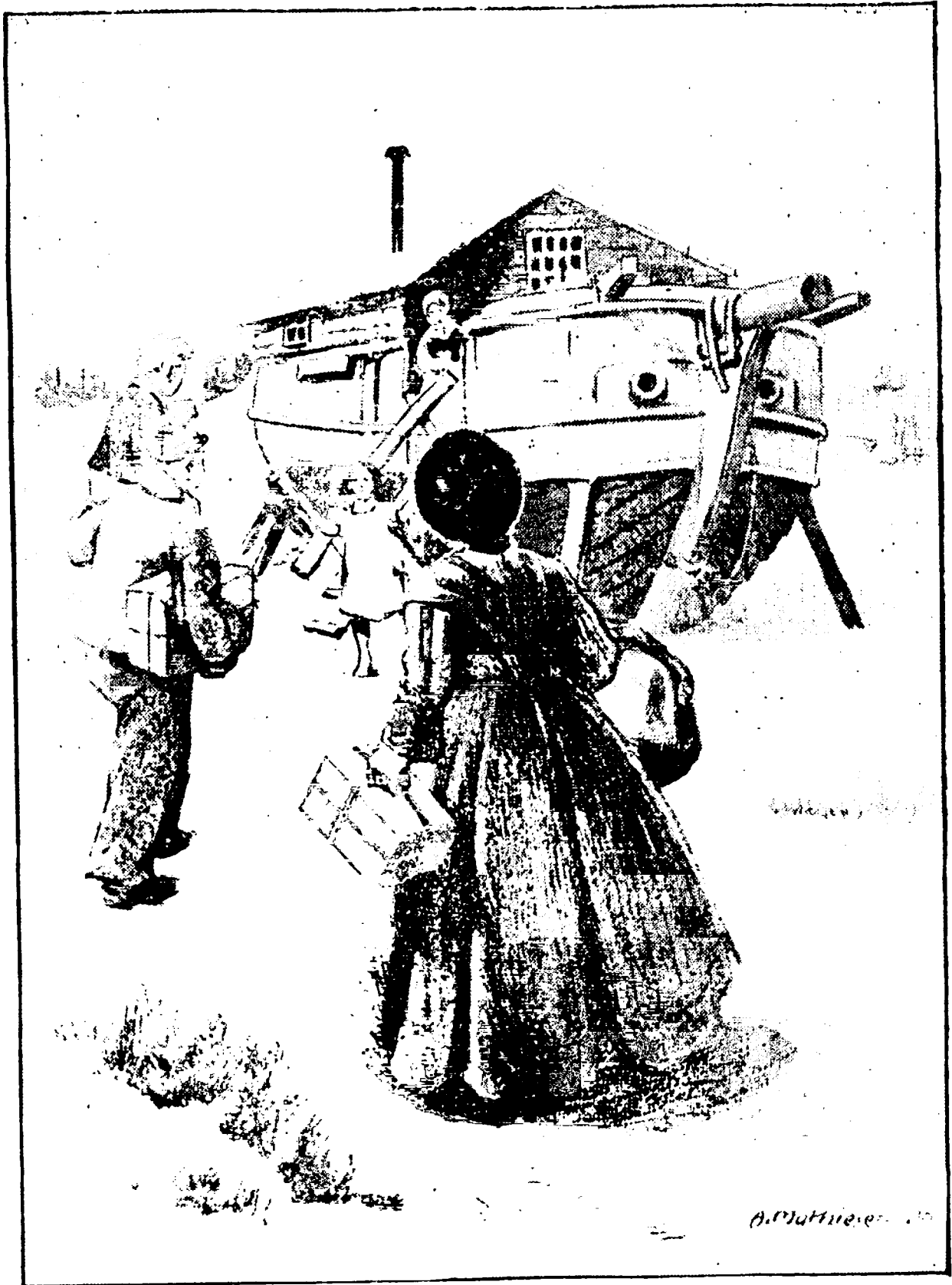
Jeg saa mig om til alle Sider, men det var mig ikke muligt at opdage et eneste Hus. Derimod saa jeg lidt borte en gammel, aftaklet Pram med et Jærnrør i som Skorsten.

»Det er dog vel aldrig det Skib der?« sagde jeg.

»Jo, netop, David!«

Om det saa havde været Aladdins Slot med

Ankomst til Peggottys Bolig.

Rokægget og det hele, var jeg ikke bleven halvt saa henrykt, som jeg blev over denne mærkelige Bolig.

Der var en lille Dør paa Siden og baade Tag og Vinduer. Vi blev modtaget paa det venligste af en ældre Kone med hvidt Forklæde og en smuk lille Pige med et blaat Perlehalsbaand, og saa snart vi havde hilst, blev vi ført ind i Prammen.

Der var saa nydeligt og saa rent alle Vegne. I den største af Stuerne var der et Bord, et Nyrnbergeruhr og en Dragkiste med en Mængde smaa Thekopper, og saa var der en Del kolorerede Billeder paa Væggene.

Peggotty viste mig lige straks det lille Værelse, jeg skulde sove i, og det var det nydeligste Sovekammer, man kunde tænke sig. Det var i Agterenden af Skibet, og der, hvor Roret før havde været, var der nu et lille Vindue. Paa et lille bitte Bord stod en Buket af Tang i en blaa Krukke, og oven over Bordet var der et lille Spejl i en Ramme af Østersskaller. De kalkede Vægge var saa hvide som Sne, og den lille Seng var saa ren og pæn, som nogen kunde ønske sig.

Det eneste jeg undrede mig over var, at der lugtede saadan af Fisk og af Hummer, skønt vi dog var et Stykke borte fra Vandet.

Jeg spurgte Peggotty, hvordan det kunde være, og hun fortalte mig da, at hendes Bror handlede med Fisk og Hummer og opbevarede dem i Rummet i Prammen.

Da vi nu havde set os om i Huset, blev vi budt til Bords, og vi fik kogte Skrupper med smeltet Smør og Kartoffler. Det smagte udmærket, og jeg tog dygtig til mig af Retterne.

Medens vi sad og spiste, kom Hr. Peggotty hjem. Det var en høj, lidt svær Mand med et godmodigt Ansigt og et stort Skæg.

Han rakte os Haanden, kaldte Peggotty »min Tøs« og sagde til mig: »Det glæder mig at se Dem, og De er velkommen her! Vi er simple, men skikkelige Folk.«

Efter at han saaledes havde hilst paa os, gik han ud for at vaske sig i noget varmt Vand, for han kunde aldrig faa Snavset af, naar Vandet var koldt, sagde han.

Lidt efter kom han tilbage, og jeg lagde Mærke til, at han var helt rød i Huden, saa jeg tænkte, at det var med ham ligesom med Hummerne: de var sorte, naar de kom i det varme Vand, men røde, naar de kom op af det.

Da vi havde drukket The og sad sad saa lunt og godt inden Døre, syntes jeg, det lille Rum var den herligste Dagligstue, man kunde tænke sig. Den lille Emilie, som i Førstningen var noget undselig, var nu bleven helt fortrolig med mig og sad ved min Side paa en lille Kistebænk i Kaminkrogen. Peggotty sad og syede, og hendes Bror sad og røg paa sin Pibe. Der var saa rart og saa hyggeligt, og jeg fik Lyst til at lære de gode Mennesker nærmere at kende.

»Hr. Peggotty,« sagde jeg.

»Ja vel,« svarede han, »hvad er til Tjeneste!«

»Hvorfor har De egentlig givet Deres Søn Navnet Ham?«

»Jeg har slet ikke givet ham Navn!«

»Ikke! . . . Hvem har da gjort det?«

»Det har hans Far!«

»Er De da ikke hans Far?»

»Nej, det er min Bror Joe!»

»Er han død?» spurgte jeg efter et lille Ophold.

»Druknet!» svarede Peggotty.

»Men nu lille Mille her . . . er hun ikke Deres Datter, Hr. Peggotty?»

»Nej, min Svoger Tom er hendes Far!»

»Er han ogsaa død?» spurgte jeg ærbødig.

»Druknet!» svarede Hr. Peggotty.

Jeg saa forundret paa ham og turde næsten ikke spørge mere; men lidt efter begyndte jeg alligevel igen:

»Har De da slet ingen Børn, Hr. Peggotty?»

»Nej, jeg er jo ikke gift!» svarede han og lo.

»Ikke gift! . . . Men hvem er da den ældre Dame med det hvide Forklæde?»

»Det er jo Fru Gummidge!»¹⁾

Jeg var lige ved at spørge igen, men saa gav Peggotty mig et Vink, og jeg tav.

Da jeg gik i Seng, fortalte Peggotty mig, at Fru Gummidges Mand havde været i Kompagni med hendes Bror om en Baad og var død meget fattig.

»Min Bror er det bedste Menneske paa Jorden,« sagde Peggotty, »han er god som Guld og tro som Staal, og han kan ikke taale, at nogen lider Nød . . . derfor har han taget dem alle sammen til sig!»

Hr. Peggottys Godhed gjorde et stærkt Indtryk paa mig, og jeg laa og tænkte paa ham, lige til jeg faldt i Søvn. De tre Damer laa i et lille Værelse ved Siden af mit, og Hr. Peggotty og Ham hængte deres Køjer op i Dagligstuen.

¹⁾ Gummits.

Næste Morgen vaagnede jeg ved, at Solen skin-
nede ind paa mit lille Spejl, og inden ret mange Mi-
nutter var jeg oppe og gik nu med lille Mille ud paa
Strandbredden for at samle pæne Sten.

»Du er vel en hel lille Sømand?« sagde jeg til
Mille, medens vi gik og ledte efter Sten.

»Nej, jeg er bange for Søen.«

»Er du bange!« sagde jeg og saa dristig ud over
Havet, »det er jeg rigtignok ikke.«

»Jo, der er saa mange, der drukner! . . . Jeg har
set Havet slaa et Skib i Stykker, der var lige saa
stort som vort Hus.«

»Det var dog vel ikke det Skib, som . . .«

»Som Far var med, da han druknede? . . . Nej,
det har jeg aldrig set . . . jeg har heller aldrig set
Far!«

Jeg fortalte nu Mille, at jeg heller ikke havde set
min Far, men jeg vidste, hvor han laa begravet.

»Nej, det ved jeg ikke om min Far,« sagde Mille,
»men Morbror Dan han er ligesom en Far for mig.«

»Ja, Hr. Peggotty han er vist rar og god!«

»God,« sagde Mille og rakte Hænderne i Vejret,
»ja, hvis jeg nogen Sinde bliver en fin Dame, saa
vil jeg gi' ham en lyseblaa Frakke med Diamant-
knapper, Nankins Bukser, en rød Fløjls Vest, en tre-
kantet Hat, et stort Guldur og en Kasse fuld af
Penge!«

Jeg synes nok, at Hr. Peggotty vilde komme til
at se mærkelig ud i al den Stads, men det talte jeg
ikke om til Mille.

»Vilde du da saa gerne være en fin Dame?«
spurgte jeg.

»Ja, det vilde jeg rigtignok gerne,« svarede hun og smilte, »for saa var Mormor, Ham og Fru Gummidge og jeg fornemme Folk, og saa vilde vi hjælpe Fiskerne her, naar de kom i Ulykke!«

Medens vi talte saaledes sammen, gik Mille helt ned til Randen af Bolværket, og jeg blev meget bange for, at hun skulde falde i Vandet.

»Du er nok ikke bange for Vandet alligevel,« sagde jeg.

»Nej, paa den Maade er jeg ikke bange, men jeg kan ikke sove om Natten, naar det blæser, og Morbror og Ham er ude . . . men ellers er jeg ikke bange . . . Nu skal du se!«

Og med eet løb hun ud ad en Bjælke, som fra Bolværket strakte sig langt ud over Vandet.

Jeg kom til at ryste af Angst, og endnu kan jeg for mine Øjne se Mille ude paa Bjælken over det brusende Vand. Lidt efter stod hun igen i Sikkerhed paa Strandbredden, og vi gik nu længe om og samlede Sten, Muslinger og andre mærkelige Ting.

Jeg holdt forfærdelig meget af Mille, og hun holdt ogsaa meget af mig. De kaldte os »de smaa Kærestere« og frydede sig meget ved at se os sidde saa kærlig sammen paa den lille Kistebænk i Kamin-krogen.

Den eneste jeg ikke syntes rigtig om, var Fru Gummidge. Hun havde den bedste og hyggeligste Plads i Stuen, hendes Stol var den blødeste og mægeste, og hun fik ved Middagsmaaltidet altid de bedste Stykker Fisk, og dog klagede og klyngede hun bestandig.

En Aften var Hr. Peggotty henne paa et Værts-

hus, som hed »Det villige Sind«, og da han ved Sengetid kom hjem, var han i glimrende Humør.

»Naa, Folkens . . . hvordan har I det?« spurgte han muntert, da han traadte ind i Stuen.

Vi hilste venligt paa ham alle sammen, undtagen Fru Gummidge. Hun sad og sukke og rystede paa Hovedet.

»Naa, hvad er der i Vejen!« raabte Hr. Peggotty og klaskede sine Hænder sammen, »frisk Mod, gamle Mutter!«

Men det hjalp ikke paa Fru Gummidge; hun tog et Lommetørklæde frem og tørrede sine Øjne.

»Hvad er der saa i Vejen?« spurgte Hr. Peggotty.

»Ingenting,« svarede Fru Gummidge med grædende Stemme. »De kommer fra »Det villige Sind«, kan jeg tænke!«

»Ja, jeg var en lille Tur derinde!«

»Det gør mig ondt, at det er mig, der driver Dem paa Værtshus!«

»Dem! Nej, jeg behøver ikke at drives derhen . . . jeg er glad ved at komme der!«

»Nej, jeg ved godt, det er min Skyld, for jeg er kun til Plage og Ulykke . . . jeg stakkels, forladede Skabning! . . . Jeg vil hellere gaa i Fattighuset og lægge mig til at dø der, saa er De da fri for mig!«

Med disse bedrøvelige Ord gik hun ud af Stuen ind i sit Sovekammer.

Hr. Peggotty havde set paa hende med den inderligste Medlidenhed, og da hun lukkede Døren efter sig, udbrød han:

»Nu har hun igen tænkt paa den gamle, den Stakkell!«

De 14 Dage gik alt for hurtigt, og det var med stor Sorg, jeg skiltes fra lille Mille og de gode Mennesker i det mærkelige Hus. Jeg havde i al den Tid næsten slet ikke tænkt paa Mor og mit Hjem; men da Fragtvognen nu nærmede sig de kendte Steder, begyndte jeg at længes, og da vi holdt uden for vort Hus, sprang jeg hurtig af Vognen og løb halvt grædende og halvt leende ind for at omfavne Mor. Men der var ingen andre i den forreste Stue end en fremmed Tjenestepige.

»Men Peggotty dog,« sagde jeg forskrækket, »er Mor ikke kommen hjem!«

»Jo, vist er hun saa, lille David . . . ment vent lidt, jeg skal fortælle dig noget!« Og saa trak Peggotty mig stille og højtideligt ud i Køkkenet, og der satte hun sig og tog mig paa Skødet.

»Mor er vel ikke død?« sagde jeg med Øjnene fulde af Taarer.

»Nej, nej, min Dreng . . . men . . . ja, jeg burde have sagt dig det før, lille David, men jeg *kunde* ikke! . . . Du har faaet en ny Far!«

»En ny Far!« Jeg kom til at ryste over hele Kroppen.

»Ja, lille David . . . kom og se ham!«

»Nej, jeg bryder mig ikke om at se ham!«

»Men din Mor da . . . vil du ikke hilse paa Mor!«

Jeg gav efter, og Peggotty lukkede Døren op til den bedste Stue og skød mig ind.

Der sad Mor og Hr. Murdstone ved Kaminen. Mor rejste sig hurtig for at gaa hen til mig, men Murdstone holdt hende tilbage.

»Naa, kære Clara . . . vær nu fast! . . . Husk,

hvad jeg har sagt og vær fast! . . . Hvordan har du det saa, David?»

Jeg rakte ham Haanden, og da jeg havde staaet et lille Øjeblik, gik jeg hen og kyssede Mor. Hun kyssede mig igen, og saa satte hun sig atter i sin Støl.

Saadan en Modtagelse havde jeg aldrig faaet før, og jeg forstod godt, at Mor ikke turde vise sig mere kærlig.

Saa snart jeg kunde, listede jeg mig ud af Stuen og gik op til Sovekamret, men det var helt forandret, og jeg skulde ligge i et andet Værelse langt derfra.

Saa gik jeg ned igen og slentrede nu rundt omkring Huset for at finde noget, der havde sit gamle Udseende. Jeg syntes, at Baggaarden var det eneste, der ikke havde forandret sig, men da jeg kom derud, for en fremmed Hund ud af Hundehuset for at bide mig i Benene. Den var saa sort og saa bister, og jeg syntes, den lignede min ny Far.

FJERDE KAPITEL.

Jeg falder i Unaade.

Jeg var saa ulykkelig, som et lille Barn kunde være, og da jeg igen kom op paa mit Værelse, rullede jeg mig ind i Sengetæppet og lagde mig paa Sengen. Jeg laa længe og græd med Hænderne for Øjnene, men omsider faldt jeg i Søvn og glemte al min Sorg.

Noget senere paa Dagen blev jeg vækket ved, at en trak i Tæppet, og da jeg slog Øjnene op, stod Mor og Peggotty ved min Seng.

»Men David dog, hvad er der i Vejen med dig?« sagde Mor. Jeg syntes, det var et mærkeligt Spørgsmaal, og idet jeg vendte mit Ansigt mod Væggen, svarede jeg lidt mut og vredt: »Ingenting!«

»Ih, men David, min egen lille Dreng!«

Mor tog fat i mig for at rejse mig, men jeg skød hendes Hænder til Side og skjulte mine Taarer i Lagenet.

»Det er din Skyld, Peggotty,« sagde Mor grædende, »det er jeg vis paa! . . . Det er dig, der har sat ham op imod mig!«

Stakkels Peggotty løftede sine Hænder i Vejret og sagde med bævende Stemme: »Vor Herre tilgive Dem, Fru Copperfield! . . . Gid De aldrig maa komme til at fortryde det, De der siger!«

»Aa, jeg tror, jeg bliver vanvittig,« sagde Mor heftig, »det er frygteligt, at I vil være saadan imod mig, og det endda i mine Hvedebrødsdage! . . . David, du slemme Dreng, og du, Peggotty . . . du grusomme Menneske!«

I det samme kom Murdstone.

»Men kæreste Klara . . . hvad er dog dette her! . . . Har du glemt, hvad jeg sagde til dig . . . Fasthed, Klara . . . Fasthed!«

»Ja, det gør mig saa ondt, Edvard! . . . Jeg vil saa gerne være føjelig og god, men jeg er saa ulykkelig!«

»Det er noget tidligt, at jeg skal høre det, Klara!«

Han trak Mor hen til sig, hviskede noget til

David Copperfield.

hende og kyssede hende. Jeg saa, at Mor lagde sine Arme om hans Hals, og jeg var ganske vis paa, at han kunde bøje hende, som han vilde.

»Gaa du nu bare ned, Klara, saa kommer David og jeg bagefter!«

Da Mor var gaaet, vendte Murdstone sig til Peggotty.

»Hør du,« sagde han, »ved du, hvad din Frue hedder?«

»Ja, hun har været min Frue saa længe, at jeg i hvert Fald burde vide det!« svarede Peggotty.

»Godt, men da hun kom op ad Trapperne, hørte jeg, at du gav hende et Navn, som ikke er hendes! . . . Hun har nu antaget mit Navn, og jeg vil haabe, du husker det i Fremtiden! . . . Gaa saa!«

Peggotty forsvandt uden at svare, og vi var nu alene.

Murdstone gik hen og lukkede Døren efter hende og kom saa hen til Sengen igen.

Med et haardt Tag greb han mig i Skuldrene, løftede mig ud af Sengen og stillede mig foran sig.

Han sagde ikke et Muk, men stirrede mig ind i Øjnene. Jeg rystede af Angest, men jeg tog ikke mine Øjne til mig; jeg stirrede lige saa stift i hans Øjne, som han stirrede i mine.

»Hør nu, David, nu vil jeg snakke lidt med dig! . . . Naar jeg har med en stædig Hund at gøre, hvordan tror du saa, jeg bærer mig ad?«

»Det ved jeg ikke!«

»Jeg prygler den, forstaar du!«

Jeg kunde høre mit Hjerte banke, men jeg slog ikke mine Øjne ned.

»Jeg prygler den, til den vaander og vrider sig i Støvet for mig! . . . Om jeg saa skal piske hver Blodsdraabe ud af Kroppen paa den . . . den skal nok komme til at bøje sig!«

»Hvad er det, der sidder i dit Ansigt?«

»Det er Snavs,« svarede jeg.

Murdstone vidste lige saa godt som jeg, at det var Spor af Taarer, og det var ogsaa det, han vilde have mig til at svare, men om han end havde givet mig 20 Slag, jeg havde ikke svaret anderledes, end jeg gjorde.

»Gaa hen og vask dig!« sagde han og pegede paa Vandfadet. Jeg adlød, for jeg kunde se paa hans Ansigt, at dersom jeg ikke gjorde det, vilde han ikke betænke sig paa at slaa mig til Jorden.

Da jeg havde vasket mig, tog han mig ved Haanden, og førte mig ned i Dagligstuen.

»Nu haaber jeg ikke, at nogen skal plage dig mere, Klara,« sagde han; »vi skal nok faa Bugt med de Nykker!«

Og der skulde virkelig heller ikke meget til at faa Bugt med mig. Et eneste kærligt Ord vilde kunne gøre det! Blot man havde forklaret mig, at Kragehuset, skønt Mor var bleven gift igen, dog var mit Hjem, som det havde været før, tror jeg, at jeg var bleven helt anderledes; men der blev ikke givet mig et eneste opmuntrende Ord, og jeg følte mig forstødt og ulykkelig. Vi spiste alene sammen, og under Maaltidet var Murdstone meget kærlig mod Mor, og hun meget kærlig mod ham, men til mig blev der ikke sagt et eneste Ord.

Af deres Samtale forstod jeg, at en Søster til

Murdstone skulde komme samme Aften, og at hun skulde opholde sig hos os.

Efter Middagen gik vi ind i Dagligstuen, og jeg sad netop og tænkte paa, hvordan jeg bedst kunde slippe ud til Peggotty, da vi saa en Karet køre frem for Haveporten. Det var Frøken Murdstone, som kom.

Hendes Bror rejste sig og gik ud for at tage imod hende, og Mor og jeg fulgte efter. Lige ved Døren vendte Mor sig om til mig, omfavnede mig heftigt og hviskede til mig, at jeg skulde elske og adlyde min nye Far, og saa tog hun mig i Haanden og drog mig bag efter sig ud i Haven. Men da vi kom i Nærheden af Murdstone, slap hun hurtig min Haand og lod, som hun slet ikke havde talt til mig.

Frøken Murdstone lignede sin Bror i et og alt med Undtagelse af, at hun ikke havde Skæg.

Hun havde et Par store, haarde Kufferter med, beslaaet med store Messingsøm, og da hun betalte Kuskens, tog hun Pengene frem af en Staalpung, som hun derefter gemte i en Pose med en tyk Staalhank.

En mere staalsat Dame havde jeg aldrig set.

Hun blev modtaget med stor Venlighed, og da hun kom ind i Stuen, hilste hun nok en Gang paa Mor og kaldte hende for sin kære Svigerinde.

Derpaa vendte hun sig mod mig og sagde: »Og det er Deres Søn, kan jeg tænke.«

Mor forestillede mig for hende.

»Naa, jeg holder i det hele taget ikke af Drengene, men lige meget, hvordan har du det, Dreng?«

Jeg svarede, at jeg havde det godt, og at jeg haabede, hun ogsaa havde det godt. Hun saa lidt

paa mig, og saa vendte hun sig til de andre, idet hun ytrede: »Han mangler Opdragelse!«

Næste Morgen var hun den første, der var oppe, og før vi skulde spise Frokost, havde hun undersøgt hele Huset og gjort Pigerne ganske forskrækkede ved sin strenge, hovmodige Opførsel.

Da Mor vilde skænke The ved Frokostbordet som sædvanlig, tjattede Frøken Murdstone hende paa Kinden og udbrød: »Nej, hør nu, kære Klara, De er alt for smuk og alt for tankeløs til at give Dem af med Husvæsenet, det skal jeg nok klare! . . . De kan give mig Deres Nøgler, saa skal jeg nok besørge det hele!«

Og fra den Stund var Frøken Murdstone Herre i Huset, og Mor havde ikke noget at sige mere.

Jeg ved, at Mor ikke syntes om det, for en Aften, da Murdstone og hans Søster lagde Planer om Husholdningen, gav Mor sig til at græde og sagde: »I kunde dog ogsaa gerne tage mig med paa Raad!«

»Men Klara,« sagde Murdstone, »hvad gaar der dog af dig?«

»Jo, Edvard, jeg synes nok, at det er haardt, at jeg ikke skal have noget som helst at sige i mit eget Hus . . .«

»Dit eget Hus, Klara!«

»Ja, i *vort* Hus . . . i *dit* Hus,« sagde Mor forskrækket over Murdstones Blik, »du ved godt, hvad jeg mener! . . . Jeg har dog selv kunnet styre Huset før . . . I kan bare spørge Peggotty om det!«

»Nej, Edvard, det er for galt! . . . Jeg rejser i Morgen,« sagde Frøken Murdstone.

»Nej, nej, jeg forlanger ikke, at nogen skal rejse,«

sagde Mor, »jeg vil blive meget ulykkelig, dersom De rejser . . . men jeg vilde gerne ha', at I tog mig paa Raad med! . . . Jeg er saa taknemlig for den Hjælp og Vejledning, jeg faar, men jeg vil saa nødig sættes helt ud af Spillet! . . .«

»Det er nok . . . det er mere end nok! . . . »Jeg rejser i Morgen!«

»Ti stille, Jane!« raabte Murdstone! . . . »Jeg vil ikke høre et Ord mere!«

Frøken Murdstone tav og holdt sit Lommetørklæde for Ansigtet.

»Men nu du, Klara,« vedblev Murdstone, »du forbavser mig . . . du overrasker mig! . . . Her kommer min Søster Jane og paatager sig en Husholderskes Arbejde, og saa faar hun kun Skam til Tak.«

»Aa, Edvard, Edvard! . . . Du maa ikke beskylde mig for at være utaknemlig, for det er jeg ikke!«

»Naa, det ved jeg dog ikke! . . . Naar du ikke engang skønner paa, at min Søster udfører alt det Arbejde for din Skyld!«

»Nej, nej, kære Edvard . . . du maa ikke være vred paa mig, det kan jeg ikke holde ud! Lad os nu være Venner . . . aah, lad os være Venner! . . . Jeg ved godt, at jeg er urimelig, og at jeg har Uret! . . . Du maa ikke være vred paa mig, Edvard . . . jeg skal nok være god og føjelig!«

»Naa, ja lad mig se det! . . . Saa maa vi slaa en Streg over det, og søge at glemme det! . . . Det maa ikke ske mere!«

Næste Morgen, da jeg vilde gaa ind i Spisestuen, hørte jeg, før jeg aabnede Døren, at Mor ydmygt

bad Frøken Murdstone om Forladelse, og jeg vidste, at hendes Magt nu var brudt for bestandig.

Det var Murdstone og Frøken Murdstone som fra nu af var de regerende, og de var begge haarde og hjerteløse. Der hvilede en mørk og trist Stemning over Huset fra Morgen til Aften, og for mig var mit Hjem som et Fængsel. Der havde været tale om at sætte mig i en Kostskole, men det blev ikke til noget; foreløbig skulde Mor undervise mig hjemme.

Jeg husker endnu disse Undervisningstimer ganske tydeligt, og jeg gyser ved at tænke paa dem.

Efter Frokost kom jeg med mine Bøger og min Tavle ned i Dagligstuen, og her begyndte Mor nu at høre mig i mine Lektier. Havde Mor og jeg været alene, tror jeg nok, jeg havde kunnet dem, men baade Hr. og Frøken Murdstone var altid til Stede, og de virkede saa trykkende paa mig, at det var mig umuligt at samle mine Tanker. Jeg skal fortælle, hvordan det i Reglen gik til ved saadan en Time. Jeg rækker Mor en Bog og viser hende, hvad jeg har for, og saa begynder jeg at fortælle. Det gaar godt et lille Øjeblik, men saa standser jeg ved et Ord, som jeg i Øjeblikket ikke kan huske. Murdstone ser paa mig med sine onde Øjne, og Frøken Murdstone ryster paa Hovedet. Jeg bliver nu ganske forvirret og kan slet ikke faa begyndt igen. Mor vil gerne hjælpe mig paa Gled, men hun tør ikke. Jeg strider og strider for at komme i Gang igen, men det er mig umuligt.

»Nej, men David, David,« siger Mor blidt.

»Klara . . . vær fast imod Drengen . . . vær fast?«

siger Murdstone . . . »sid ikke der og sig »David« »David«, for det er barnagtigt! Enten kan han sin Lektie, eller ogsaa kan han den ikke!»

»Han kan den ikke,« siger Frøken Murdstone, »han maa ha' den om!«

Og jeg faar den om; baade den og de andre. Jeg maa læse og regne hele Dagen; aldrig faar jeg et godt og venligt Ord, og Leg eller Lystighed er der aldrig Tale om.

Jeg blev dorsk og doven og lidt stridig ogsaa af den Behandling, og følte mig meget ulykkelig.

Havde jeg ikke haft min Fars lille Bogsamling oppe paa mit Værelse, ved jeg ikke, hvordan jeg skulde have holdt det ud. Men naar jeg skulde læse paa mine Lektier, lagde jeg ofte den kedelige Bog til Side og slog op i »Robinson Kruse«, »Tusind og een Nat« eller en af de andre gamle morsomme Bøger, og saa gik Tiden godt og hurtigt.

En Morgen, da jeg som sædvanlig kom med mine Bøger og skulde ind i Dagligstuen, hørte jeg Murdstone sige:

»Som jeg siger dig, Klara . . . jeg har saa ofte selv faaet Klø!«

»Ja, vist saa . . . vist saa!« sagde Frøken Murdstone.

»Ja, men kære Jane,« sagde Mor blidt og ængstelig, »tror du, Edvard havde godt af det?«

»Ja, hvordan synes du, Edvard er nu,« udbrød Murdstone alvorligt.

Da jeg saa, at Murdstone sad med et Spanskrør i Haanden, tænkte jeg straks, at den Samtale vist gjaldt mig.

Murdstone havde flere Gange rusket mig og slaaet mig paa Øret med Bogen, men han havde dog aldrig givet mig af Spanskrøret. Nu var jeg bange for, han vilde gøre det.

Da jeg havde sat mig ved Bordet og givet Mor Bogen, for at hun skulde høre mig, kom Murdstone hen til mig, og idet han svingede Spanskrøret foran mig, sagde han med haard Stemme: »Hør, David, i Dag maa du passe paa, for nu gaar det ikke længere!« Og saa lagde han Spanskrøret foran mig paa Bordet.

Jeg blev frygtelig angst, og det gik naturligvis langt daarligere den Dag end ellers. Jeg kunde ikke holde mine Øjne og mine Tanker fra Spanskrøret, og det var mig umuligt at huske noget af mine Lektier.

Til sidst gav Mor sig til at græde.

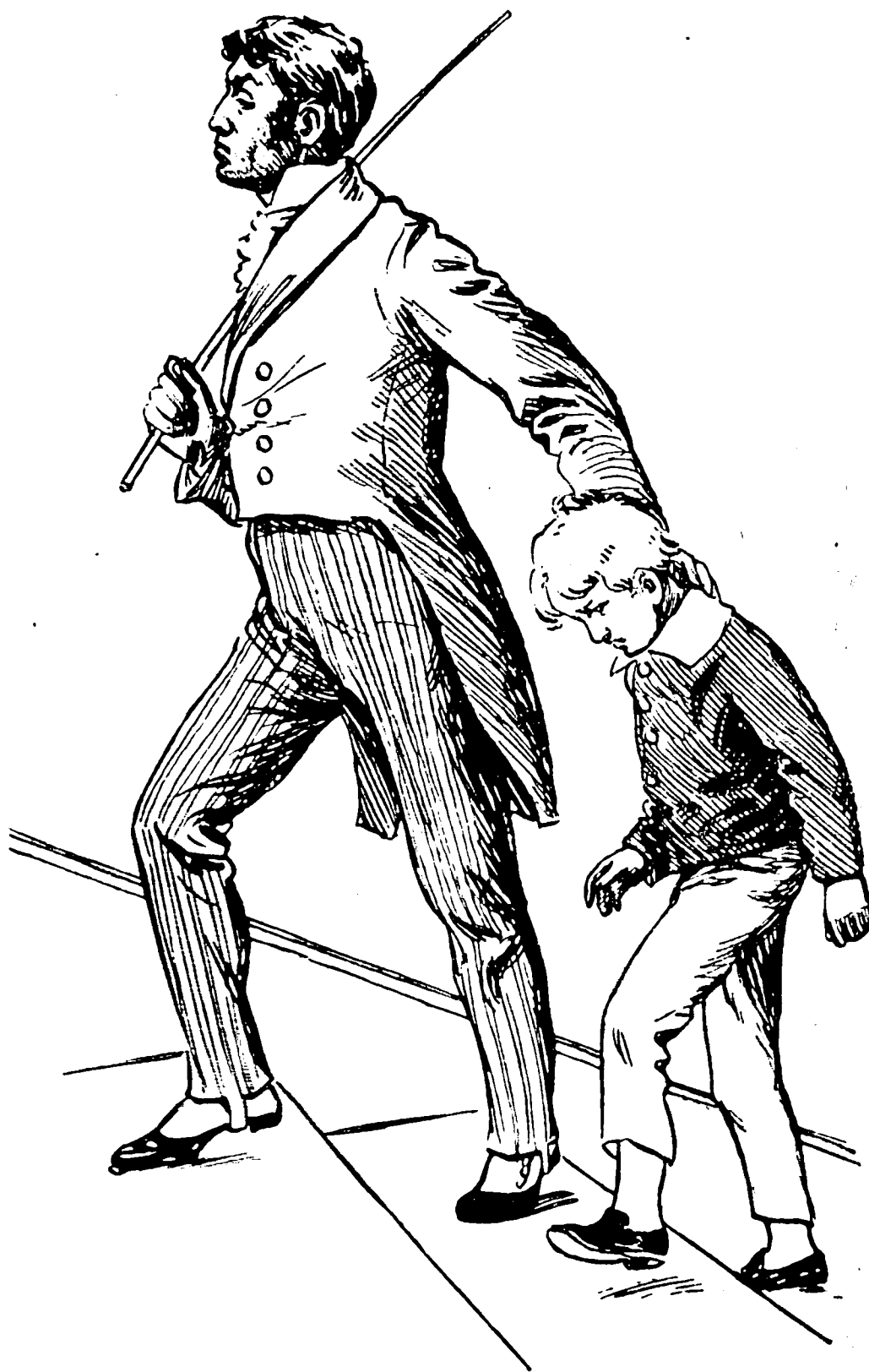
»Klara!« sagde Frøken Murdstone advarende.

»Ja, undskyld mig . . . jeg er ikke rask i Dag,« svarede Mor.

»Nej, Klara er ikke rask,« sagde Murdstone og greb Spanskrøret, »hun har ellers gjort store Fremskridt i den senere Tid og er bleven meget mere fast, men det vilde være for meget forlangt, at hun skulde kunne bære den Sorg, som David i Dag har forvoldt hende! . . . Kom her David, vi to skal gaa ovenpaa!«

Og saa greb han mig i Skulderen og førte mig ud af Stuen. Jeg saa, at Mor for op, som om hun vilde løbe efter os, men hun blev standset af Frøken Murdstone.

Langsomt og højtideligt skred vi op ad Trapperne, og saa snart vi kom ind paa mit Værelse, drog han med eet mit Hoved ind under sin venstre Arm.

Langsomt og højtideligt skred vi op ad Trapperne.

»Aah, Hr. Murdstone, slaa mig ikke,« raabte jeg bønligt, »jeg har virkelig gjort mig Umage for at lære mine Lektier, men jeg kan ikke huske dem, naar De og Frøken Murdstone er til Stede!«

»Naa saa det kan du ikke, David . . . vi vil dog se, om du ikke kan!«

Han holdt mit Hoved som i en Skruestik, men jeg snoede mig omkring, saa han maatte standse et Øjeblik. Jeg bad ham atter om ikke at slaa mig, men han vilde ikke høre mig og slog nu til af al sin Kraft. I det samme Slaget ramte mig, fik jeg med mine Tænder fat i den Haand, der holdt mig fast, og i min Smerte og Fortvivlelse bed jeg til.

Det isner endnu i mine Tænder, naar jeg tænker paa det.

Men nu slog han løs paa mig, som om han vilde prygle mig ihjel. Jeg skreg og hylede og strittede imod af alle Kræfter, men det hjalp ikke. Han blev ved at slaa og slaa, og til sidst kastede han mig ned paa Gulvet og gik ud af Værelset og lukkede Døren i Laas efter sig.

I nogle Minutter laa jeg og væltede mig i Raseri, men omsider blev jeg rolig og laa stille og lyttede, om der ikke var nogen ved Døren.

Men alt var stille — saa stille, som jeg aldrig havde tænkt mig, at der nogensinde kunde være i et Hus.

Jeg rejste mig op og saa mig i Spejlet. Mit Ansigt var rødt og opsvulmet, og jeg blev næsten bange for mig selv. Jeg følte stærke Smerter rundt omkring paa hele Kroppen, saa snart jeg rørte mig, og mit Hoved brændte som Ild. Men alt det var dog

ingenting mod det forfærdelige Samvittighedsnag, jeg følte, over at jeg havde bidt Murdstone i Haanden. Jeg syntes, jeg var den værste Forbryder, der var til.

I Mørkningen blev Døren til mit Værelse aabnet, og Frøken Murdstone kom ind med Brød, Kød og Mælk. Hun sagde ikke et eneste Ord, men saa strengt og fast paa mig og gik derefter ud og laasede Døren efter sig.

Længe efter at det var blevet mørkt, sad jeg endnu og ventede paa, om der ellers ikke vilde komme nogen, men der kom ingen. Jeg var ene og forladt. Hvad vilde de dog gøre ved mig? Vilde de sætte mig i Fængsel? Eller maaske var min Forbrydelse saa stor, at de kunde faa mig hængt?

Omsider blev jeg dog træt og fortumlet af disse Tanker, og da det ikke lod til, at jeg vilde faa flere Besøg, trak jeg Tøjet af mig og gik i Seng.

Jeg husker godt, at jeg følte mig munter og glad, da jeg vaagnede næste Morgen; men det varede kun et Øjeblik. Saa snart den foregaaende Dags Begivenheder dukkede frem i min Erindring, blev jeg igen nedslaaet og ulykkelig. Frøken Murdstone kom som Aftenen før med nogen Mad til mig, og da hun havde sat den paa Bordet, sagde hun, at jeg gerne maatte gaa ned i Haven en halv Times Tid, men ikke mere, og derpaa gik hun og lod Døren staa aaben. Jeg spiste min Mad og gik ned for at faa lidt frisk Luft. Der var ingen paa Trapperne og ingen i Haven; det var, som om der ingen andre var i Huset end Frøken Murdstone og jeg.

Men om Aftenen saa jeg nok, at de andre ogsaa

var der. Jeg blev nemlig af min Fangevogter ført ned i Dagligstuen for at overvære Aftenbønnen. Jeg maatte staa op henne ved Døren, medens de andre sad, og der var ingen, der saa paa mig eller ytrede et eneste Ord til mig.

Jeg saa, at Mor var forfærdelig bleg, og at Hr. Murdstone havde et stort hvidt Bind om den venstre Haand.

Da Andagten var forbi, blev jeg ført op paa mit Værelse af Frøken Murdstone, og nu kom den lange, lange Nat. I fem Dage og Nætter sad jeg indespærret, og jeg led forfærdelig i den Tid. Naar jeg nu tænker paa det, forekommer de fem Dage mig som hele Aar.

Den femte Dag om Aftenen hørte jeg mit Navn blive nævnt uden for Døren. Jeg sprang hurtig ud af Sengen og gik med udstrakte Arme hen mod Døren.

»Er det dig, Peggotty?«

Jeg fik ikke noget Svar, men hørte igen mit Navn.

Jeg famlede efter Nøglehullet, til jeg fandt det, og saa satte jeg mine Læber til og hviskede: »Er det dig, kære Peggotty?«

»Ja, det er, min egen søde David . . . men vær stille som en Mus, ellers hører Katten os!«

»Hvordan har Mor det? . . . Er hun meget vred paa mig?«

»Nej, ikke meget,« sagde Peggotty grædende.

»Hvad skal der gøres ved mig, Peggotty?«

»Skole . . . tæt ved London!«

»Naar, Peggotty?«

»I Morgen!«

»Faar jeg ikke Mor at se?«

»Jo, i Morgen før du rejser!«

Og nu begyndte Peggotty at hviske en hel Del til mig gennem Nøglehullet, og jeg skal aldrig glemme den Inderlighed og Kærlighed, de afbrudte Sætninger gemte.

»Kære David! . . . Naar jeg ikke har været saa venlig imod dig i den sidste Tid . . . saa er det ikke fordi . . . jeg holder mindre af dig end før . . . men det er for din egen Skyld . . . og for din Mors Skyld! . . . Kan du høre mig, lille David . . . kan du?«

»Ja, Peggotty . . . ja,« hulkede jeg.

»Min egen Skat . . . min rare Dreng! . . . Du maa ikke glemme mig! . . . Jeg glemmer aldrig dig, og jeg skal nok blive hos din Mor . . . altid . . . og du maa skrive til mig . . . og jeg vil skrive til dig . . .«

»Tak, kære Peggotty . . . ja, skriv rigtig tidt og fortæl mig, hvordan Mor har det og din Bror, Hans, og lille Mille . . . dem alle sammen!«

Peggotty lovede det, og nu kyssede vi begge Nøglehullet med stor Inderlighed.

Den stakkels, kære Peggotty! Næst efter Mor var der ingen, jeg holdt saa meget af.

Næste Morgen kom Frøken Murdstone op med noget Tøj til mig. Hun bød mig tage det paa og sagde, at jeg skulde rejse til en Skole i Nærheden af London.

Da jeg havde klædt mig paa, førte hun mig ned i Dagligstuen, hvor jeg skulde spise Frokost.

Der var ingen andre i Stuen end Mor, og saa snart jeg saa hende, løb jeg hen og kastede mig i hendes Arme og bad af hele min Sjæl om Tilgivelse.

»Aa, David, David . . . hvor kunde du dog være saa ond mod nogen, som jeg elsker! . . . Jeg tilgiver dig gerne, David, men det bedrøver mig saa inderligt, at der er saa meget ondt i dit Hjerte! . . . Lad mig nu se, du forbedrer dig og bliver en god Dreng!«

De havde bildt hende ind, at jeg var en ondskabsfuld Dreng, og det skar mig i Hjertet at tænke paa.

Jeg prøvede paa at spise, men jeg kunde ikke for Graad.

Lidt efter hørte vi Vognen komme, og Frøken Murdstone gav Ordre til, at min Kuffert skulde bæres ud.

Jeg saa mig om efter Peggotty, men det var ikke hende, der kom med den. Murdstone viste sig heller ikke.

»Farvel, David,« sagde Mor og tog mig i Haanden. »Du ved jo, det er til dit eget bedste, min Dreng! . . . Du kommer jo hjem i Ferien . . .«

»Klara!« sagde Frøken Murdstone og saa fast paa Mor.

»Ja, nu er jeg færdig, kære Jane! . . . Farvel, min egen, kære Dreng! . . . Gud velsigne dig!«

Og saa førte Frøken Murdstone mig ud til Vognen, og idet hun tog Afsked med mig, sagde hun vredt og strengt, at hun haabede, jeg vilde omvende mig, før det blev for silde.

FEMTE KAPITEL.

Jeg sendes bort fra mit Hjem.

Det var den samme Fragtmand, som havde kørt Peggotty og mig til Yarmouth, og Hesten var ogsaa den samme. Vi kørte meget langsomt hen ad Vejen bort fra mit Hjem. Forrige Gang havde jeg verdt mig atter og atter for at tage Afsked med Mor, men denne Gang saa jeg slet ikke tilbage. Jeg sad med mit Lommetørklæde for Øjnene og græd de bitreste Taarer.

Da vi havde kørt et lille Stykke Vej, standsede Hesten pludselig. Jeg tog Tørklædet fra Øjnene og saa nu Peggotty komme frem fra en Hæk ved Vejkanten. Hun kravlede op paa Vognen, tog mig i sine Arme og knugede mig mod sit Bryst, saa Knapperne i hendes Kjoleliv raslede ned over Pakker og Kasser.

Hun sagde ikke et eneste Ord, men stak Haanden ned i sin store Lomme og fremtog nogle Papirposer med Kager og Bolscher og en Pung. Alt det puttede hun saa i mine Lommer, og efter at hun nok en Gang havde omfavnet mig, kravlede hun ned ad Vognen og forsvandt i Hækken. Jeg tog en af hendes Kjoleknapper op og gemte den som et Minde om hende.

Fragtmanden saa paa mig, som om han vilde spørge mig, om hun kom igen. Jeg rystede paa Hovedet, og saa rullede vi af Sted paa ny.

Peggottys Afsked med mig havde gjort mig saa godt, at jeg nu holdt op med at græde.

Jeg begyndte først at undersøge Pungen og fandt en hel Mængde blanke Femører og to Tokroner indsvøbt i et Stykke Papir, hvorpaa der stod: »Til David med en kærlig Hilsen.«

Jeg blev meget rørt over Peggottys Godhed og kunde ikke lade være at græde lidt.

Da vi havde kørt et lille Stykke til, spurgte jeg Fragtmanden, om han skulde køre mig hele Vejen.

»Hvor hen?« spurgte han.

»Til London!«

»Nej, Hesten vilde være død som en Sild, før den kom Halvvejen!«

»Skal De da ikke længere end til Yarmouth!«

»Nej, der skal jeg sætte dig af paa Postvognen, og den skal køre dig hen til det Sted . . . hvor det nu er!«

Da Fragtmanden Barkis havde sagt alle disse Ord, tav han længe.

Jeg tog mine Kager frem og begyndte at spise, og da jeg gerne vilde vise Barkis en Opmærksomhed, gav jeg ogsaa ham en.

Han tog imod den uden at sige et Ord og slugte den i een Mundfuld. Saa sad han og grundede lidt og derpaa spurgte han: »Har hun lavet dem?«

»Hvem! . . . Peggotty?«

»Ja, hende!«

»Ja, hun laver alle vore Kager og al vor Mad!«

»Gør hun virkelig!«

Saa tav Barkis i lang Tid, men omsider sagde han:

»Ingen Kærester . . . vel?«

»Ja, hvad mener De?«

»Jeg mener Kærester . . . ingen, der spadserer med hende?«

»Aa, Peggotty . . . nej, hun har aldrig haft nogen Kæreste!«

Saa gav Barkis sig til at fløjte og sad længe og saa paa Hesten.

»Naa . . . og det er hende, der sørger for hele Bagningen og Madlavningen?«

»Ja, det hele!« svarede jeg.

»Hør, du skriver vel til hende?«

»Ja, jeg gør!«

»Vil du saa huske at skrive: Barkis er parat . . . vil du?«

»Skal jeg bare skrive, at Barkis er parat?«

»Ja vel . . . bare det ene: Barkis er parat!«

Jeg foreslog, at han selv kunde sige det, naar han kom tilbage, men han rystede paa Hovedet, og saa lovede jeg ogsaa at skrive det.

Efter denne Samtale ytrede Barkis ikke et Ord mere, og vi sneglede os nu af Sted til Yarmouth.

Fragtmanden holdt ved Gæstgivergaarden, og jeg gik ind for at se, om Postvognen var der. Barkis fulgte bag efter med Kufferten.

Vi saa straks Vognen. Den var flunkende ny og blank som et Spejl, men der var ingen Heste for den. Da Barkis havde anbragt min Kuffert ved Vognstangen, tog han Afsked med mig, og jeg var nu alene.

Medens jeg stod og saa mig om i den fremmede Gaard, hørte jeg en Stemme oppe fra et Vindue: »Hør, De lille Herre der . . . er De fra Blunderstone?«

Jeg saa derop; det var en Dame, der talte.

»Hør, De lille Herre der, er De fra Blunderstone?«

»Ja, jeg er, Frue,« svarede jeg.

»Hvad hedder De?«

»Copperfield.«

»Nej, det passer ikke! . . . Der er ikke betalt Middagsmad for nogen af det Navn!«

»Er det da Murdstone?« spurgte jeg.

»Ja, vel er det det; men hvorfor nævner De saa det andet Navn?«

Jeg maatte nu forklare Damen Sammenhængen, og da hun havde hørt den, ringede hun paa en Opvarter og bød ham føre mig op i Spisestuen.

Jeg var helt undselig, da jeg satte mig ved det dækkede Bord, og Opvarteren begyndte at tage Laagene af Fadene. Det faldt mig helt vanskeligt at spise Karbonade og Grøntsager under saa højtidelige Omstændigheder.

»Her er Øl til Dem . . . vil De ha' det nu?« spurgte Opvarteren.

»Ja, Tak . . . det vil jeg gerne!«

Han skænkede det op i Glasset og holdt det op mod Lyset.

»Det er en ordentlig Slurk . . . hva'?«

Jeg smilede, for jeg var meget glad over, at han var saa høflig imod mig.

»Ja, det er en ordentlig Slurk! . . . Her var en Herre i Gaar, han drak saadan et Glas, og fem Minutter efter faldt han om og døde paa Stedet!«

Jeg blev meget forskrækket ved at høre dette og bad om et Glas Vand.

Opvarteren kom med Vandet, men da han saa Øllet igen, sagde han: »Ja, Madammen kan nu ikke li', at Gæsterne levner noget, saa det er bedst jeg

drikker det for Dem,« og saa tømte han Glasset i et Drag.

Jeg saa lidt forskrækket paa ham og ventede hvert Øjeblik, at han skulde styrte om.

»Ja, det er haardt at ta',« sagde han, »men Karbonade er noget af det, der bedst modvirker Øllets Skadelighed . . . maa jeg ta' et Stykke?«

Jeg nikkede, og øjeblikkelig tog han et Stykke Karbonade i den ene Haand og en Kartoffel i den anden og gav sig til at spise. Og da han havde spist det, tog han nok et Stykke og nok et, indtil Fadet var tømt.

Derefter kom han med Buddingen, og medens jeg skar mig et Stykke, stod han og saa tankefuld paa mig.

»Hvordan er Postejen?« spurgte han.

»Det er ikke Postej . . . det er Melbudding!«

»Melbudding . . . nej tænk . . . det er min Livret! . . . Kom her, min Ven, og lad os se, hvem der kan spise mest!«

Og saa gik han løs paa Buddingen, og han fik Broderparten.

Da vi havde spist, bad jeg ham om at hente mig et Stykke Papir, og da han havde bragt mig det, skrev jeg et lille Brev til Peggotty.

Kære Peggotty!

Jeg er lykkelig og vel ankommen til Yarmouth. Barkis er parat. Hils Mor.

Din hengivne

David.

P. S. Fragtmanden sagde, at jeg maatte endelig skrive: Barkis er parat.

Da jeg var færdig med Brevet, spurgte Opvarteren mig, hvad det var for en Skole, jeg skulde rejse til.

Jeg svarede, at det var en Skole lige ved London.

»Nej, er det virkelig . . . det gør mig ondt!«

»Hvorfor det?«

»Jo, for nogle Dage siden slog de to Ribben i Stykker paa en lille Dreng i den Skole . . . den Stakkel, han var netop i samme Alder som De!«

Jeg blev meget forskrækket ved at høre dette og vilde netop til at spørge Opvarteren ud om denne sørgelige Begivenhed, da vi hørte Posthornet nede i Gaarden.

Hurtig ilede jeg ud, og saa snart jeg kom ned til Vognen, blev jeg løftet op paa den af Konduktøren.

»Pas godt paa den Dreng, Konduktør,« raabte Værtinden ud af Vinduet, »ellers revner han!«

Og saa fortalte hun Konduktøren og alle de rejssende om den Masse Mad, jeg havde spist.

De lo alle sammen, og paa hele Rejsen maatte jeg stadig høre Vittigheder om min Graadighed.

Vi kørte hele Natten og naaede først London Kl. 8 næste Morgen.

Da vi kom til Gæstgivergaarden, hvor Postvognen plejede at holde, aabnede Konduktøren Døren ind til Indskrivningskontoret og raabte: »Er der nogen her, som skal hente en Fyr, der hedder Murdstone fra Blunderstone?«

Ingen svarede, og jeg blev nu vist ind paa Kontoret for at vente der, til jeg blev afhentet.

Jeg havde vel siddet der en halv Time, da en ung, bleg Mand traadte ind og saa sig om i Stuen.

Han var klædt i sort Frakke, der var luvslidt og alt for kort paa Ærmerne, og i sorte, blanke Benklæder, der stumpede af ved Ankelen.

»Er du den nye Dreng?« sagde han til mig.

»Ja, det tror jeg nok,« svarede jeg.

»Godt, jeg hedder Mell og er Lærer ved »Salem House«. Jeg kommer for at hente dig.«

Jeg fulgte øjeblikkelig med ham, og min Ærbødighed var saa stor, at jeg ikke turde tale om min Kuffert, før vi var kommen et langt Stykke fra Gæstgivergaarden.

Læreren vendte saa tilbage med mig og sagde til Kontoristen, at en Drager skulde tage Kufferten med i Morgen.

»Er der langt til Salem House?« spurgte jeg.

»Aa, der er omtrent $\frac{1}{2}$ Mil . . . vi kører med Dagvognen!«

Paa Grund af Passagerernes Drilleri over min Graadighed havde jeg ikke spist noget hele Natten, og jeg bad derfor om Lov til at købe nogen Mad i en Butik. Læreren førte mig saa hen i en Spækhøkerbutik, og da jeg havde købt et lille Brød, et Æg og et Stykke Skinke, sagde han, at han kunde have Lyst til at besøge en gammel Kone, som boede der i Nærheden, og hvis jeg syntes, kunde jeg godt faa Lov til at spise min Mad der.

Vi gik saa igennem nogle Smaagader og kom omsider til et Fattighus eller Fattigstiftelse.

Læreren førte mig saa igennem en lang Gang og standsede ved en af de nederste Døre. Forsigtig løftede han Klinken op, og vi traadte nu ind i et lille Værelse, hvor der sad en gammel Kone og pu-

stede til Ilden for at faa en lille Kasserolle til at koge.

Saa snart hun saa Læreren, raabte hun: »Min Charley,« men da hun ogsaa fik Øje paa mig, rejste hun sig og nejede.

»Hør, kan De ikke lave Frokost i Stand til den unge Fyr her,« spurgte Læreren.

»Jo, det kan jeg rigtignok . . . kom bare her,« svarede den gamle Kone.

Et Øjeblik efter var mit Æg kogt og min Skinke ristet, og jeg satte mig til at spise.

»Kan De saa ikke spille lidt paa Fløjte imens,« sagde den gamle Kone til Læreren, og Hr. Mell var straks villig. Han tog en Fløjte ud af sin Baglomme, skruede den sammen og begyndte at blæse. Det var den sørgeligste og elendigste Musik, jeg nogen Sinde havde hørt, men den gamle Kone var henrykt over den.

Jeg sad rolig og spiste, og da jeg var færdig, faldt jeg i en tryk Søvn.

Jeg syntes dog hele Tiden at høre Musikken, og jeg syntes ogsaa, jeg saa, at den gamle Kone tog Læreren om Halsen og klappede ham paa Kinden, men helt klar over, hvad der foregik, er jeg dog ikke.

Jeg halvsov, da Læreren skilte Fløjten, puttede den i Lommen og førte mig til Dagvognen, og jeg sov helt, saa længe vi sad i Vognen. Først da vi naaede »Salem House«, vaagnede jeg.

Skolen var omgivet af en høj Mur, og da vi kom hen til Gitterdøren og ringede paa, kiggede et tvært, surt Ansigt ud ad Tremmerne. Vi blev lukket ind,

og jeg saa nu, at Portneren var en stor, svær Mand med Tyrehals, kortklippet Haar og et Træben.

»Det er den nye Dreng!« sagde Læreren.

Portneren gloede paa mig, og vi gik op mod Skolebygningen; men da vi havde gaaet lidt, raabte han efter os:

»Halløj, Hr. Mell! . . . Skomageren har været her, mens De var ude . . . han kunde ikke gøre mere ved Deres Sko, sa'e han, der var saa mange Lapper, at der ikke var Plads til flere! . . . Her er de!«

Derpaa kastede han et Par forfærdelig hullede Sko hen til Mell. Denne tog dem med et bedrøvet Blik, og jeg saa nu, at de Sko, han havde paa, omtrent var lige saa elendige.

Paa Vejen op til Skolebygningen undrede jeg mig over, at der var saa øde og tomt.

»Ja, der er jo Ferie for Tiden . . . alle Drengene er borte, og Skoleejereren, Hr. Creakle¹⁾ med Frue og Frøken er paa Rejse . . . Det er til Straf for din Opførsel hjemme, at du er bleven sendt hertil i Ferien!«

Skolestuen, som jeg blev ført ind i, var en langstrakt Stue med tre lange Rækker Skoleborde og Bænke. Der lugtede væmmeligt og der saa forfærdeligt ud. I Bordene og Bænkene var der store Hak og Skaar, paa det snavsede Gulv laa der Stumper og Stykker af Stilebøger og Tavler, og overalt, selv paa Væggene, var der fuldt af Blækpletter.

Medens Hr. Mell var borte med sine kasserede Sko, gik jeg op i den anden Ende af Skolestuen, og

---

¹⁾ Krikel.

da jeg kom op til Katederet, sprang jeg angst tilbage, for der hang en Plakat, hvorpaa der stod med store Bogstaver: »Tag dig i Agt for ham! Han bider!«

»Hvad er der i Vejen?« spurgte Hr. Mell, som nu var kommen tilbage.

»Aah, det er Hunden,« svarede jeg, »jeg er bange for den!«

»Hunden! . . . Hvad for en Hund?«

»Ja, er der ikke en Hund?« spurgte jeg og pegede paa Plakaten.

»Nej, nej . . . der er ingen Hund, Copperfield! . . . Jeg har faaet Befaling til at binde den Plakat paa Ryggen af dig . . . det gør mig meget ondt, men jeg er nødt til at adlyde!«

Og dermed bandt han Plakaten paa Ryggen af mig.

Ingen kan forestille sig, hvor forfærdelig jeg led ved at skulle bære denne Plakat. Jeg tænkte paa den Dag og Nat og følte mig næsten som en sølle, elendig Hund, der var forhadet og foragtet af alle. Naar jeg gik i Gaarden for at faa frisk Luft, raabte Portneren ofte til mig med sin raa Stemme: »Halløj, du Copperfield . . . lad mig se, du viser det Skilt tydelig frem, ellers melder jeg dig!«

I den første Maanedes Tid var jeg heldigvis alene, men Plakaten pinte mig ligefuldt.

Hr. Mell gav mig Lektier for hver Dag og hørte mig i dem. Han og jeg spiste sammen og laa i samme Værelse, og han var god imod mig, men han talte næsten aldrig til mig.

SJETTE KAPITEL.

Jeg gør nye Bekendtskaber.

Da der var gaaet en Maaned paa denne Maade, begyndte Manden med Træbenet at humpe omkring med en Kost og en Spand, og jeg kunde forstaa, at Skolen snart skulde begynde. Jeg led de grueligste Pinsler ved at tænke paa den Haan og Spot, som vilde regne ned over mig, naar Skoledrengene vendte tilbage, og jeg ønskede mig langt, langt bort fra hele Verden.

En Dag sagde Hr. Mell til mig, at Skoleejer Creakle med Familie kom hjem i Aften, og jeg gik hele Dagen i den frygteligste Angest.

Efter Tetid kom Portneren og hentede mig og førte mig til en anden Fløj af Bygningen, hvor Hr. Creakle boede.

Der saa ganske anderledes fint og pænt ud end ovre i Skolestuen, og det var med stor Højtidelighed og Ængstelse, at jeg traadte ind til den mægtige Mand.

Jeg blev ført ind i Dagligstuen, og der sad foruden Hr. Creakle en tyk, svær Herre og Fruen og Frøkenen.

Jeg skammede mig forfærdelig og rystede over hele Kroppen. Hr. Creakle havde et ildrødt Ansigt, smaa Øjne, tykke Aarer i Panden, en lille Klumpnæse og en stor Hage. Han var skaldet oven i Hovedet og paa Siderne hang nogle tynde graa Haar-tjavser.

»Naa, der har vi den unge Fyr, som skal have

sine Tænder filede!« sagde han med hæs, hviskende Stemme. »Drej ham rundt, saa vi kan se Skiltet!«

Portneren drejede mig, og de, der var i Stuen, saa haanligt paa mig, — det troede jeg i hvert Fald.

»Naa, hvad har De at melde om den Dreng?« spurgte Hr. Creakle.

»Ingenting . . . der har ikke været nogen Lejlighed!«

Dette syntes at ærgre Creakle, og han kaldte mig hen til sig.

»Jeg har den Fornøjelse at kende din Stiffader,« sagde han og kneb mig haardt i Øret, »og det er en Stadsmand! . . . Han kender mig, og du skal nok ogsaa lære mig at kende! Jeg skal sige dig, hvad jeg er . . . jeg er en Tyrk, forstaar du! . . . En ren Tyrk, og naar jeg siger noget, saa skal det gøres, forstaar du! Gaa saa med ham!«

Portneren vilde føre mig bort, men jeg blev staaende og sagde med bønlig Stemme: »Jeg vilde saa gerne . . .«

»Hvad vilde du saa gerne,« hviskede Hr. Creakle barsk.

»Jeg vilde saa gerne bede Dem om at tage Plakaten væk, før Drengene kommer tilbage . . . jeg er saa ulykkelig og bedrøvet over det, jeg har gjort, og jeg skal aldrig . . .«

Hr. Creakle gloede paa mig som en gal Tyr og for op med saadan en Voldsomhed, at jeg forskrækket flygtede ud af Døren. Og efter at jeg var kommen i Seng, laa jeg i flere Timer og rystede af Angest ved Tanken om hans Udseende.

Næste Morgen kom Hr. Sharp, Førstelæreren, tilbage. Det var en spinkel, svagelig Herre med en

stor Næse og med Paryk. Han spiste hos Hr. Creakle, medens Hr. Mell spiste sammen med Drengene. Den første af Eleverne, som kom tilbage, var Tommy Tradles. Han morede sig meget over min Plakat, og hver Gang en af hans Kammerater kom, forestillede han mig med de Ord: »Se ham her . . . er det ikke Sjov!«

Jeg havde frygtet meget for at komme sammen med Eleverne, men det var alligevel ikke nær saa slemt, som jeg havde tænkt mig. De fleste af dem var nemlig baade angst og forknytte over, at de atter skulde begynde Skolen, og ingen af dem var særlig slemme.

De behandlede mig ganske vist de første Dage som en Hund, kaldte mig »Pasop« og sagde: »Læg sig!« »Puds ham!« o. s. v., men ingen af dem var onde imod mig.

Jeg var dog ikke rigtig optaget i Skolen, før den største og fornemste Dreng, Steerforth¹⁾, var kommen, og saa snart han viste sig paa Legepladsen, blev jeg ført frem for ham.

Han saa rolig paa Plakaten og spurgte mig, hvorfor jeg havde faaet den paa, og jeg fortalte ham det hele.

»Det er en morderlig Skam, at de vil straffe dig paa den Maade,« sagde han, da han havde hørt Historien, og ved disse Ord vandt han fuldt og helt mit Hjerte.

»Hør, Copperfield,« sagde han derpaa og trak mig lidt til Side, »hvor mange Penge har du?«

---

¹⁾ Størfort.

»Jeg har syv Kroner!«

»Godt, du gør bedst i at lade mig gemme dem for dig . . . hvis du synes.«

Jeg aabnede øjeblikkelig Peggottys Pung og tømte den i hans Haand.

»Du har vel ikke Lyst til at bruge nogen af dem!« sagde han.

»Nej Tak!«

»Ja, for det kan du godt, hvis du vil! . . . Du kunde f. Eks. gi' en Flaske Ribsvin oppe paa Sovesalen! . . . Du hører jo til *min* Sal!«

Jeg svarede, at det vilde jeg gerne.

»Godt, saa ta'r vi nogle Makroner ogsaa, og noget Syltetøj og nogle Pærer . . . ikke sandt?«

Jeg smilte og nikkede, men jeg var en lille Smule betænkelig ved saadan at bruge alle Pengene paa een Gang.

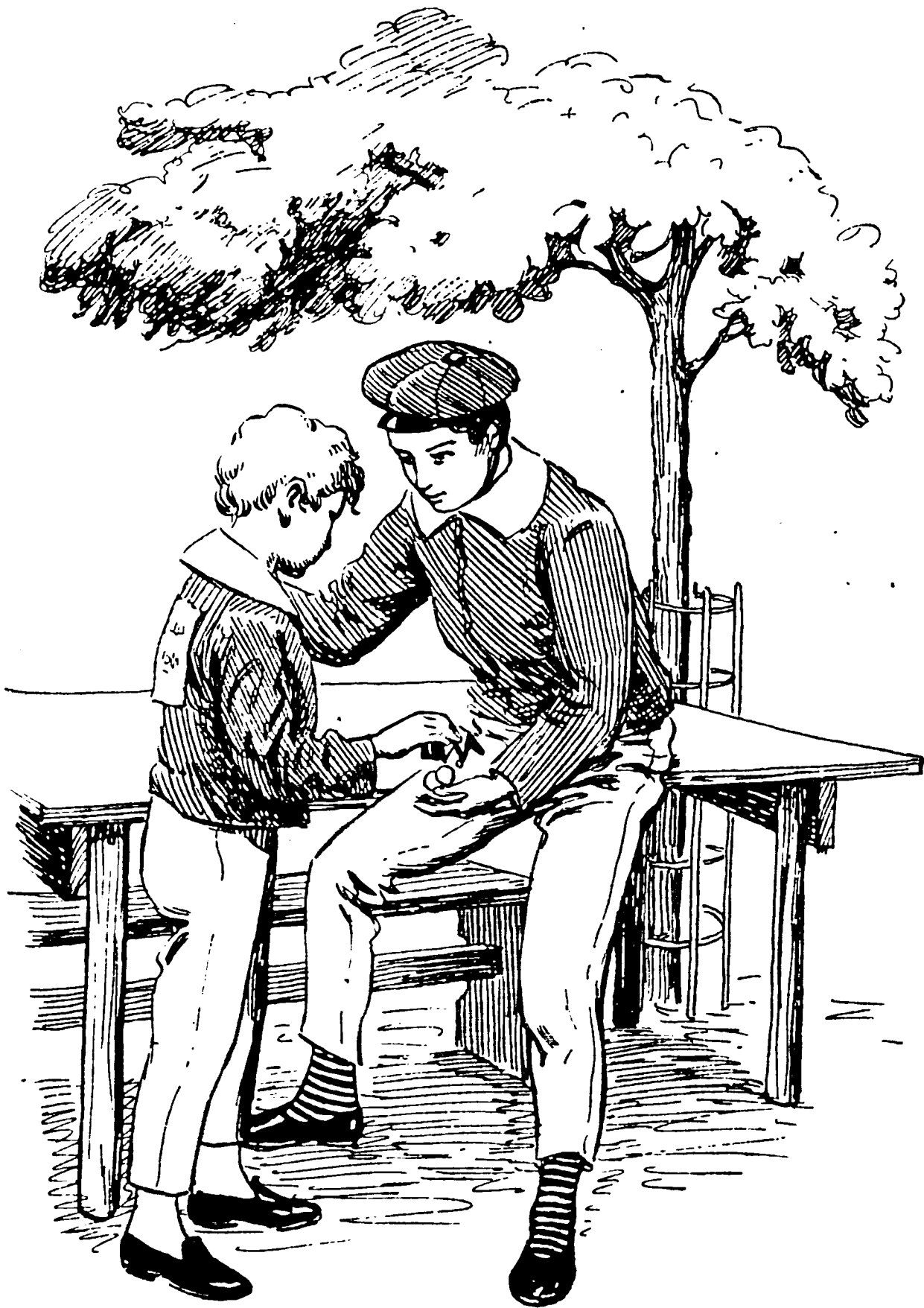
»Naa, det kan jeg li',« sagde Steerforth, »saa skal jeg nok besørge Indkøbet og smugle Varerne op paa Salen!«

Jeg takkede ham igen, men jeg syntes alligevel, at det var for galt at bruge saa mange Penge paa een Gang. Heldigvis havde jeg dog ikke givet ham Papiret, som Peggottys Penge var indsvøbt i; det bevarede jeg som en Helligdom.

Om Aftenen, da vi kom op paa Sovesalen, bredte Steerforth alle de gode Sager, han havde købt for mine Penge, ud paa sin Seng og sagde: »Se, her lille Copperfield . . . er det ikke et fint Aftensbord.«

Jeg indrømmede det og bad ham om at dele Sagerne ud til Kammeraterne.

Det gjorde han ogsaa, og jeg husker endnu det

Jeg aabnede Peggottys Pung og tømte den i hans Haand.

underlige Gilde. Sovesalen blev kun oplyst af Maaneskinnet, og vi talte alle hviskende.

Jeg hørte en hel Del om Skolen den Aften, og det var ikke lystelige Ting, men de var sande.

Creakle var en rigtig Bøddel, som ikke kunde andet end prygle; han var mere uvidende end den nederste af Drengene og havde været Humlehandler, før han blev Skolebestyrer. Portneren med Træbenet havde tjent hos Creakle, medens denne var ved Humlefaget, og han var en ondskabsfuld Bandit. Sharp og Mell blev usselt lønnet og var mere Creakles Slaver end de var hans Lærere. De var begge meget fattige og især Meel, hans Mor var vist ligefrem paa Fattighuset.

Jeg tænkte paa Mells og mit Besøg hos den gamle Kone, men jeg sagde ikke et Ord om det.

Det mærkeligste, jeg hørte om Creakle, var dog, at der var en Dreng paa Skolen, som han ikke turde røre, og det var Steerforth. Det fortalte alle de andre Drengene og Steerforth sagde selv, at Creakle skulde bare vove paa det.

»Hvad vilde du saa gøre,« spurgte en af Drengene frygtsomt.

»Saa vilde jeg gi' ham Blækdunken lige i Hovedet,« svarede Steerforth rolig.

De andre Drengene var efterhaanden gaaet i Seng og til sidst klædte Steerforth og jeg os ogsaa af.

»God Nat, lille Copperfield,« sagde min nye Ven, jeg skal nok ta' mig a' dig!«

»Tak skal du ha' . . . det er rigtig smukt af dig,« svarede jeg taknemlig.

Og saa lagde vi os til at sove, men jeg laa længe

og tænkte paa Steerforth, og een Gang rejste jeg mig op for at se paa ham. Jeg kan endnu se ham for mine Øjne, som han laa der i Maanelyset med det smukke Hovede hvilende paa sin ene Arm. Han var en mægtig Person i mine Øje, og jeg elskede og beundrede ham.

SYVENDE KAPITEL.

Skolen begynder.

Den næste Dag, da vi alle var samlet i Skolestuen efter Frokost, kom Portneren og Creakle ind til os. Der blev ganske stille, og hver Dreng stod »ret« paa sin Plads.

»Naa, Drengene,« raabte Portneren og slog i Bordet med sin Stok, »nu begynder Skolen, og lad mig nu se, det gaar lidt muntert med Lektierne . . . ellers vanker der, kan I tro . . . og jeg lægger ikke Fingrene imellem!«

Saa humpede han ud af Skolestuen, og Creakle begyndte at undersøge os.

Først kom han hen til mig.

»Naa, der har vi dig . . . det er bedst, jeg snakker lidt med dig!«

Han tog Spanskrøret frem og stillede sig ved Siden af mig.

»Naa, du vil bide . . . hva! . . . Men har du gode Tænder, saa har jeg dem endnu bedre! . . . Hvad siger du om den her . . . er det ikke en skarp

Tand? . . . og denne her . . . er det ikke en Dobbelttand? . . . og denne her! . . . og denne her!»

Og hver Gang slog han' mig haardt med Spansk-røret. Jeg vred mig ynkeligt og græd meget, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke var den eneste, der blev behandlet paa den Maade; mindst Halvdelen af Drengene fik Klø den Formiddag.

Det var i det hele Creakles største Fornøjelse at prygle os; han frydede sig ligefrem ved vore Smerter og Lidelser.

Det kan endnu koge i mig af Harme, naar jeg tænker paa denne Slyngel!

Han tyranniserede os frygteligt, og vi bøjede os for ham som for en Gud.

Jeg husker endnu, hvordan vi sad paa vore Pladser og fulgte ham med ydmyge, underdanige Blikke som Hunde, der ser paa deres strenge Herre. Jeg husker, hvordan vi arme Slaver lo, naar han drev Løjer med en af vore Kammerater, før han pryglede ham. Jeg husker, at det var umuligt for os at gaa over Legepladsen eller lege der, uden at vi hvert Øjeblik spejdede til det Vindue, hvor Creakle af og til viste sig, og jeg føler endnu Rædsel gennem mig, naar jeg tænker paa den Dag, da stakkels Traddles sendte en Bold ind igennem Ruden.

Den arme Traddles; han kom altid galt af Sted. Han var den lystigste og den ulykkeligste af alle Drengene. Han fik Prygl hver eneste Dag, og han græd jammerligt, saa længe det stod paa, men naar han i nogle Minutter havde siddet med Hovedet mod Bordet, hævede han det atter og gav sig til at tegne Benrade paa sin Tavle eller paa Bindet af sin Stilebog.

Det var en grundhæderlig Fyr, det var Traddles; en Dreng, som aldrig sladrede om sine Kammerater og som aldrig svigtede dem.

En Gang fik han en frygtelig Dragt Prygl, fordi han havde let i Kirken. Portneren havde meldt ham, men alle de andre Drengene vidste, at det var Steerforth, der havde gjort det. Traddles tog sine Prygl uden at sige et Ord til sit Forsvar, jamrede fælt, saa længe det stod paa, men kort efter lo han muntert og tegnede Benrade som sædvanlig. Steerforth roste ham meget for hans Opførsel og erklærede over for alle de andre Drengene, at i Traddles var der ikke Spor af Lumskeri.

Jeg skulde gerne have taget mod lige saa mange Prygl som Traddles for at faa den samme Ros af Steerforths Mund.

Et Par Uger efter at Skolen var begyndt, fik jeg Brev og Pakke fra Peggotty. Jeg læste Brevet med Rørelse og løste Pakken med stor Forventning. Der var en stor Kage, en Masse Appelsiner og to Flasker Kirsebærvin.

Jeg lagde det hele for Steerforths Fødder og bad ham om at uddele det. I det hele viste jeg til enhver Tid stor Beundring og Taknemlighed mod Steerforth, fordi han beskyttede mig mod de andre Drengene og hævede mig i deres Øjne ved at være min Ven.

Naar jeg trods Creakles Ondskab og Haardhed alligevel fandt Opholdet i Salem House nogenlunde taaleligt, saa var det Steerforths Skyld.

Naa, Hr. Mell var for Resten ogsaa en god Støtte for mig; han var altid venlig imod mig og hjalp mig

saa godt han kunde. Jeg tænker endnu paa ham med Venlighed og Taknemlighed.

Steerforth opførte sig desværre ikke altid godt imod Mell, og jeg var tidt angest for, at han skulde faa i Sinde at drille ham med hans Fattigdom. Jeg havde nemlig en Gang fortalt Steerforth om Besøget hos den gamle Kone i Fattighuset.

En Dag kom det da ogsaa frem.

Det var en Lørdag. Creakle var ikke rask, og Hr. Sharp var gaaet ud for at faa krøllet sin Paryk, saa vi var alene med Hr. Mell.

Aa, hvor vi morede os den Dag, og hvor vi pinte vor Lærer. Jeg ser endnu den fredsommelige og sagtmodige Mell sidde paa Katederet med sit forpinte Hoved støttet mod sine Hænder, og jeg ser Drengene springe omkring paa Borde og Bænke. Nogle af dem hylede og lo under vældigt Slagsmaal, andre dansede og sprang Buk, og en Del samlede sig om Katederet, skar Ansigter af Læreren og gjorde Nar af hans Frakke, hans Støvler, hans Bevægelser og hans hele Maade at være paa.

Med eet rejste Hr. Mell sig og slog i Pulten, saa det dundrede. »Stille Drengene . . stille! . . Hvor kan I dog nænne at opføre jer saadan imod mig!«

Drengene standsede; nogle blev forundrede, andre halvt forskrækkede og atter andre lidt skamfulde.

De søgte alle til deres Pladser undtagen Steerforth; han blev staaende med Hænderne i Lommen og saa paa Hr. Mell, medens han spidsede Læberne, som han fløjtede.

»Stille Steerforth!« raabte Mell.

»De kan selv være stille! . . Hvem taler De til,« svarede Steerforth.

»Sæt Dem ned!«

»Sæt Dem selv ned og hold Deres Mund!«

Nogle af Drengene fniste og klappede i Hænderne.

»Hør Steerforth,« sagde Mell, som nu var ligbleg i Ansigtet, »dersom De tror, at jeg ikke ved, at det er Dem, der ophidser Smaadrengene imod mig, saa tror De fejl!«

»Aa, jeg gør mig ikke den Ulejlighed at tænke paa Dem, saa jeg ta'er altsaa ikke fejl!«

»Og naar De tror, at De har Lov til at fornærme en Gentleman, fordi De er Yndling her, saa . . .«

»En Gentleman! . . ja hvor er han da, kan I ikke finde ham, Drengene!«

Her var der en, der raabte: »Fy, Steerforth, det er for galt!«

»Ja, jeg har aldrig gjort Dem noget ondt,« vedblev Mell, »og De ved, at jeg har haft megen Modgang og gennemgaaet meget . . . og naar De alligevel haaner mig, saa begaar De en lav og lumpen Handling! . . . Men jeg skal ikke tale til Dem mere . . . De kan sætte Dem eller staa, lige som De vil! . . . Læs videre, Copperfield!«

»Nej vent lidt, lille Copperfield,« sagde Steerforth og traadte nærmere til Katederet. »Jeg vil sige Dem en Ting, Hr. Mell . . . naar De kalder mig lav og lumpen, saa er De en rigtig uforskammet Stodder!«

Jeg ved ikke, om Steerforth vilde have slaaet Mell, eller hvad der vilde være sket, for i det samme blev alle Drengene tavse og stive som Støtter. Hr. Creakle traadte ind i Skolestuen.

»Hør, Hr. Mell,« sagde han og ruskede Læreren i Armen, »jeg haaber ikke, De har glemt Dem selv.«

»Nej, jeg har ikke glemt mig selv! . . . Jeg har tænkt meget paa mig selv . . . jeg vilde ønske, De ogsaa havde tænkt paa mig, Hr. Creakle, saa vilde jeg være skaanet for meget!«

»Naa, siden han ikke vil svare mig,« sagde Creakle og hævede sig ved Portnerens Hjælp op paa et Bord, »vil De saa sige mig, hvad der er i Vejen, Steerforth!«

Steerforth saa forbitret paa Mell og sagde haanligt: »Aa, jeg kunde nok have Lyst til at vide, hvad han mener med at tale om Yndlinge!«

»Om Yndlinge . . . ja, maa jeg spørge . . . hvad mener De med det, Hr. Mell,« sagde Creakle forbitret.

»Jeg mente, at Steerforth ikke burde bruge sin Stilling som Yndling til at fornærme mig!«

»Nej se . . . og De mener ikke, at De ved at bruge et saadant Ord fornærmer Deres Foresatte . . . hva!«

»Det var maaske ikke rigtigt, Hr. Creakle, og jeg havde heller ikke sagt det, dersom jeg ikke havde været hidsig!«

»Ja, og saa kaldte han mig lav og lumpen,« afbrød Steerforth, »og saa kaldte jeg ham en Stodder!«

»Men hvor kan De dog bruge saadan et Ord om en Lærer her ved Salem House?«

Steerforth smilede haanligt.

»Ja, det er ikke noget Svar, Steerforth . . . jeg ventede mere af Dem!«

»Lad ham nægte det!«

»Nægte, at han er en Stodder, Steerforth . . . men hvor gaar han da og tigger?«

Jeg saa bønligt og angerfuldt op paa Hr. Mell, og han klappede mig venligt paa Hovedet.

»Det kan godt være, han ikke selv gaar og tigger, men hans Mor er i hvert Fald i Fattighuset!«

Hr. Creakle saa rædselslagen paa Mell.

»De hører, hvad Steerforth siger om Dem, Hr. Mell . . vær saa god at gendrive ham i hele Skolens Paahør!«

»Gendrive ham kan jeg ikke,« svarede Mell skælvende, »for det er fuldstændig sandt!«

»Naa, De har altsaa falskelig sneget Dem ind i Salem House og holdt det for en Fattigskole. Hr. Mell! . . De maa forlade Skolen jo før jo heller!«

»Helst straks, Hr. Creakle,« sagde Mell og begyndte at pakke sine Sager sammen.

Et Øjeblik efter var han færdig, og før han forlod os, sagde han: »Det bedste, jeg kan ønske Dem, Steerforth, er, at De engang maa skamme Dem over det, De har gjort i Dag . . I andre vil jeg altid tænke paa med Venlighed!«

Derpaa klappede han mig igen paa Hovedet og forlod saa Salem House med sin lille Bylt.

Da han var gaaet, holdt Hr. Creakle en lille Tale for Steerforth og takkede ham, fordi han havde reddet Skolens Ære, og vi arme Smaafyre havde saa lidt Følelse for Ret og Uret og beundrede Steerforth saa meget, at vi raabte Hurra for ham.

Der var dog en, som ikke raabte, og det var Traddles. Han græd i Stedet for, men han fik ogsaa en ordentlig Dragt Prygl af Creakle, før denne forlod os.

Stakkels Traddles! Han laa med Hovedet ned mod Bordet en Stund, men saa hævede han det igen

»Hr. Mell! De maa forlade Skolen jo før jo heller!«

og begyndte at tegne Benrade, og da nogen spurgte ham, hvordan han havde det, svarede han, at han var glad ved, at han havde faaet Prygl, for Mell var bleven mishandlet. »Mishandlet,« raabte Steerforth, »hvem har da mishandlet ham?«

»Det har du!«

»Saa . . . hvad har jeg da gjort?«

»Du har saaret hans Følelse og ødelagt hans Stilling!«

»Hans Følelse . . . naa, den kommer sig nok igen, dit Pibehoved . . . og hans Stilling, den var jo herlig . . . hva! . . . Tror du da ikke, jeg vil skrive hjem og sørge for, at han faar nogle Penge . . . hva!«

Vi lo alle sammen af Traddles og hævede Steerforth til Skyerne, men om Aftenen, da jeg gik i Seng, var jeg alligevel meget ulykkelig over det, der var sket, og da stod Steerforths Opførsel ikke i saa skønt et Lys for mig.

Men næste Dag, da jeg saa ham færdes stolt og højmodig mellem Kammeraterne som sædvanlig, saa jeg atter op til ham som min Helt og Beskytter, som en Fyrste, der er født til at herske og byde.

De følgende Dage gik jævnt og ensformigt med Lektier og Prygl, Lektier og Prygl, Dag ud og Dag ind. Min Plakat havde Hr. Creakle for længe siden fjernet, fordi den var i Vejen, naar jeg skulde have Prygl, og jeg kan ikke sige, at jeg blev behandlet værre end de andre Drengene.

En Eftermiddag, da vi alle sammen var blevet pint og plaget paa det frygteligste af Hr. Creakle, kom Portneren pludselig ind i Skolestuen og raabte: »Fremmede til Copperfield!«

Jeg fik øjeblikkelig Befaling til at gaa op og tage en ren Krave paa og derefter give Møde nede i Spisestuen, hvor min Gæst eller Gæster vilde blive vist hen.

Da jeg lidt efter stod ved Spisestuedøren, var jeg i den frygteligste Spænding. Var det Mor eller maaske Frøken Murdstone! Jeg aabnede langsomt Døren, og der stod mine gode Venner, Hr. Peggotty og Ham.

Jeg blev saa sjæleglad, at jeg ikke kunde lade være at le højt, medens jeg hurtig trykkede deres Hænder. De trykkede mine Hænder igen og lo lige saa højt som jeg.

»Naa, hvor De er bleven stor, lille David,« sagde Peggotty.

»Ja, det kan nok være, han er bleven stor,« gentog Ham; og saa lo vi igen.

»Ved De ikke, hvordan Mor og Peggotty har det?« spurgte jeg.

»Storartet,« sagde Peggotty.

»Og lille Mille og Fru Gummidge?«

»Storartet!«

Nu blev der en Pavse, og jeg kunde se, at de to Sømand var meget forlegne. De stod og puffede til hinanden og rokkede frem og tilbage.

Men med eet trak Peggotty to Hummere, en vældig Krabbe og en Sejldugspose med Rejer frem af Krogen bag ved sig og overrakte mig det hele.

»Vi saa nok, at De holdt af lidt god Mad, da De var hjemme hos os,« sagde Peggotty, »og derfor har vi taget os den Frihed at bringe dette her med! . . . Mutter derhjemme har selv kogt dem!«

Jeg tog mod Sagerne og takkede dem saa mange Gange.

»Ja, hils dem nu alle sammen fra mig . . . Mille er vel bleven helt stor nu?«

»Ja, hun er snart en voksen Pige . . . og saa smuk, og saa klog!« De straaledede begge af Begejstring, medens de talte om Mille og det var tydelig at se, at hun var deres et og alt. Medens de talte, kom Steerforth ind i Spisestuen, og da han saa, jeg stod og talte med de fremmede, vilde han gaa igen.

»Nej, vent lidt Steerforth,« sagde jeg, »det er et Par Fiskere fra Yarmouth, nogle rare og gode Mennesker som er i Familie med min Barnepige!«

»Saa . . . det glæder mig at se Dem! . . . God Dag begge to!«

Steerforth hilste saa naturligt og fornøjeligt paa dem, og jeg kunde se, at de syntes rigtig godt om ham.

»I maa hilse hjemme og sige, at Steerforth er saa god imod mig,« sagde jeg, »og at jeg slet ikke ved, hvordan jeg skulde have klaret mig uden ham!«

»Nej, sikken nogen Snak,« svarede Steerforth, »det skal I slet ikke sige noget om!«

»Jo, I skal . . . og dersom Steerforth har Lyst til det, saa tager jeg ham med til Yarmouth engang! . . . Du skulde bare se, de bor i et Hus, der er lavet af en Baad!«

»Naa, det passer jo godt til saadan en ægte Søulk,« sagde Steerforth og saa paa Hr. Peggotty.

Peggotty blev meget smigret over Steerforths Ord og bad ham om endelig at følge med mig til Yarmouth. Steerforth lovede det, og saa gik de to gode Mennesker, hjertelig glade over den Modtagelse, de havde faaet paa »Salem House«.

Om Aftenen holdt vi et vældigt Festmaaltid oppe paa Sovesalen, og det spændte godt af for os alle, undtagen for Traddles. Han fik en forfærdelig Mavepine, og næste Dag maatte han tage en Masse amerikansk Olie og fik desforuden Prygl af Creakle, fordi han ikke vilde tilstaa noget som helst om Grunden til Sygdommen.

Resten af Halvaaret staar for mig i en fuldstændig Taage, og jeg kan kun huske, at vi først talte Ugerne til Ferien, dernæst Dagene og sidste Dag Timerne.

Jeg vidste knapt, hvad der ventede mig derhjemme, og dog var det en lykkelig Stund, da jeg forlod »Salem House«.

OTTENDE KAPITEL.

En glad Eftermiddag.

Ved Daggry ankom Postvognen til Yarmouth, og et Par Timer efter kom Barkis for at føre mig til Blunderstone paa sin Fragtvogn.

Han modtog mig, som om vi havde kørt sammen for en Time siden, og sagde ikke et eneste Ord, men satte sig paa sit lave Kuskesæde og lod sin Hest lunte ud af Byen med os.

»De ser meget rask ud, Barkis,« sagde jeg, da vi var kommen ud paa Landevejen. Barkis svarede ikke.

»Jeg har udrettet Deres Ærinde og skrevet til Peggotty.« Barkis tav endnu.

»Var det ikke rigtigt, Hr. Barkis?»

»Nej!«

»Men jeg skrev det, De sa'!»

»Ja, det var rigtigt nok, men der kom ikke noget Svar!«

»Aa, De ventede et Svar.«

»Ja, naar en Mand siger, han er parat, saa venter han et Svar!«

»Har De sagt det til hende?» spurgte jeg, for nu gik der et Lys op for mig.

»Nej, det kunde aldrig falde mig ind!«

»Vil De ha', at jeg skal sige det?»

»Ja, De kan sige: Barkis er parat og venter paa Svar! . . . Hvad hedder hun?»

»Peggotty . . . Klara Peggotty!«

Barkis tog et Stykke Kridt og skrev Navnet paa Indersiden af Laaget paa sin Madkasse, og derefter satte han sig til rette paa sit Sæde og sagde ikke et Ord mere.

Da vi naaede mit Hjem, satte Barkis min Kuffert af ved Haveporten, og jeg gik ind i Huset.

I Dagligstuen traf jeg Mor alene. Hun sad ved Kaminen og havde et lille Barn ved Brystet.

Da hun saa mig, for hun op og rakte det lille Barn imod mig.

»David, min kære Dreng . . . det er din lille Bror,« og saa tog hun mig hen til sig og kyssede og klappepede mig, og jeg tog min lille Bror i mine Arme, og vi var saa glade og lykkelige. Da Peggotty hørte, at jeg var kommen, kom hun farende ind i Stuen og omfavnede mig og kaldte mig sin egen lille Dreng.

Hr. og Frøken Murdstone var kørt ud i Besøg og

skulde først vende hjem om Aftenen, saa vi var vore egne Herrer.

Vi spiste alle tre til Middag sammen, og medens vi spiste, gav jeg mig til at tale med Peggotty om Barkis; men jeg fik ikke Lov til at tale ud, for Peggotty lo voldsomt og holdt sit Forklæde for Øjnene.

»Men Peggotty,« sagde Mor, »hvad gaar der dog af dig, din Nar!«

»Aa, det tossede Mandfolk,« lo Peggotty, »han vil gifte sig med mig!«

»Men vil du da ikke ha' ham?«

»Nej, ikke om han saa var forgyldt!«

»Har du da sagt ham det?«

»Nej, han har jo slet ikke talt til mig om det . . . og det skulde han ogsaa bare prøve paa, saa skulde han faa en ordentlig Lussing!«

Saa lo hun igen, og Mor og jeg lo med.

Mor saa af og til op til Peggotty, medens vi spiste, og jeg lagde Mærke til, at hendes Ansigt var magert og sørgmodigt, og at hendes Blik blev mere og mere ængsteligt.

Med eet rakte hun Peggotty Haanden og sagde: »Peggotty, du vil dog vel ikke gifte dig?«

»Nej, nej . . . aldrig!«

»Du vil ikke forlade mig, Peggotty . . . vel! . . . I hvert Fald ikke nu! . . . Bliv hos mig, kære Peggotty . . . det varer maaske ikke saa længe! . . . Hvordan skal jeg holde det ud uden dig!«

»Nej, jeg skal aldrig forlade Dem, kære Frue . . . aldrig!«

Peggotty græd, og Mor og jeg græd ogsaa; men lidt efter var vi igen lystige og glade.

Peggotty kom efter Middagen ned i Dagligstuen med sit Sytøj, og vi sad nu og sludrede og morede os som i gamle Dage. Jeg sad hos Mor med mine Arme om hendes Liv og min Kind mod hendes Bryst, og saa lykkelig, som jeg følte mig den Aften, havde jeg ikke været, siden Hr. Murdstone var bleven Herre i vort Hus.

Om Aftenen drak vi The sammen, og under Spøg og Latter læste jeg et Stykke for Peggotty af den berømte Krokodillebog.

Det forekom mig næsten, som om Murdstone kun var en ubehagelig Drøm, der nu var forbi.

Men da Kl. var henad 10, blev jeg brat revet ud af denne Forestilling. Vi hørte Lyden af en Vogn uden for Haveporten, og Mor for ængstelig op, kysede mig heftigt og sagde, at det var bedst, jeg nu gik op paa mit Kammer, for Murdstone holdt ikke af, at Børn var saa længe oppe om Aftenen.

Jeg skyndte mig op ad Trappen, og da jeg gik i Seng i mit lille Sovekammer, følte jeg for sikkert, at saadan en lykkelig Dag vilde jeg ikke opleve mere i Ferien.

Næste Morgen, da jeg kom ind i Spisestuen, stod Murdstone henne ved Kaminen og varmede sig. Han saa strengt paa mig, men sagde ikke et Ord.

Jeg gik forlegen og forvirret hen til ham, rakte ham min Haand og sagde: »Jeg beder Dem om Forladelse! . . . Jeg er meget ulykkelig over det, jeg har gjort, og jeg haaber, at De vil tilgive mig!«

»Det glæder mig at høre, David,« svarede han, men det Blik, han sendte mig, var ingenlunde venligt.

»Hvordan har De det?« spurgte jeg Frøken Murd-

stone, som sad ved Thebordet. Hun rakte mig en Theske i Stedet for sin Haand og sukkede: »Ak, hvor længe varer Ferien?»

»En Maaned, Frøken!«

»Godt, saa kan vi slette een Dag!«

Og hver Morgen slettede hun en Dag af Ferien og glædede sig over, at jeg nu skulde være hjemme een Dag mindre.

Allerede første Dag var jeg saa uheldig at volde hende en stor Forskrækkelse. Jeg gik nemlig hen og tog min lille Bror paa mine Arme.

Frøken Murdstone udstødt et frygteligt Skrig, og segnede tilbage i sin Stol.

»Men hvad er der i Vejen, Jane,« spurgte Mor.

»Oh, Klara . . . ser du da ikke, hvad Drengen gør!«

Mor saa paa mig, men hun kunde ikke opdage noget slemt.

»Men kan du da ikke se . . . han har jo taget den lille! . . . Oh, det er skrækkeligt!«

Med det samme for Frøken Murdstone hen til mig og tog den lille fra mig, og efter at hun havde lagt den i Vuggen, segnede hun om i en Stol og besvimede.

De maatte give hende Kirsebærvin for at faa Liv i hende igen, og da hun omsider var kommen til sig selv, maatte Mor højtidelig love hende, at jeg aldrig skulde faa Lov at røre min lille Bror mere.

Men der var i det hele taget næsten ingenting, jeg maatte røre. Sad jeg for stille, var det galt, løb jeg omkring, var det galt, og opholdt jeg mig i Køkkenet hos Peggotty, var *det* værre end noget andet.

Ferien sneg sig hen Dag for Dag, og jeg havde

stadig en bestemt Følelse af, at jeg var i Vejen. Naar vi spiste, var der een Tallerken for meget, og det var min! Naar vi sad om Aftenen i Dagligstuen var der een Stol for meget, og det var ogsaa min. I det hele var der baade Dag og Nat, Morgen og Aften, een Person for meget i Huset, og denne Person det var mig!

Skønt jeg vidste, hvad der ventede mig i »Salem House,« var jeg dog glad den Dag, jeg skulde rejse fra mit Hjem.

Jeg husker, hvor kærligt Mor omfavnede mig og kyssede mig ved Afskeden, men allerbedst husker jeg hende, som hun stod udenfor Huset med min lille Bror i sine Arme og saa efter mig, medens jeg rullede bort paa Fragtmandens Vogn.

NIENDE KAPITEL.

Jeg oplever en mærkelig Fødselsdag.

Jeg kan slet ikke huske, hvordan de to Maaneder efter Ferien gik, saa der er sikkert ikke sket noget usædvanligt paa Skolen, men jeg husker min Fødselsdag tydeligere end noget andet i mit Liv.

Den faldt i Marts Maaned, og jeg havde længe før gaaet og glædet mig til, at der skulde komme en rigtig god Kurv fra Peggotty. Jeg havde ogsaa fortalt Drengene det, og flere af dem havde bedt mig om at tænke særlig paa dem, naar jeg delte mine Gaver ud.

Fødselsdagen kom, og da vi om Formiddagen sad i Skolen med vort Arbejde, kom Hr. Sharp ind ad Døren og raabte: »David Copperfield skal møde nede i Dagligstuen.«

Jeg sprang fornøjet op, for jeg tænkte: Nu har vi Kurven fra Peggotty!

»Aa, du skal ikke skynde dig saa meget . . . du kommer tids nok min, Dreng,« sagde Hr. Sharp medlidende; men jeg var i Øjeblikket saa glad, at jeg egentlig slet ikke hørte, hvad han sagde.

Da jeg kom ned i Dagligstuen, sad Hr. og Fru Creakle der og spiste Smørrebrød. Fru Creakle havde et Brev i Haanden og kaldte mig hen til sig.

»Hør, David Copperfield,« sagde hun stille og roligt, »var der nogen syge i dit Hjem, da du rejste?«

Jeg saa lidt angst paa hende og svarede, at de var alle raske.

»Ja, for jeg har faaet Brev om, at din Mor er syg!«

Der lagde sig en Taage for mine Øjne, og jeg kunde neppe se Fru Creakles Skikkelse.

»Din Mor er desværre meget syg, min Ven!«

Nu vidste jeg alt, og Fru Creakle havde ikke nødvendig at sige:

»Hun er død!«

Jeg brast i en fortvivlet Graad og følte mig ene og forladt i den store, vide Verden.

Fru Creakle var god imod mig og beholdt mig oppe hos sig omtrent hele Dagen, og Drengene var gode imod mig og saa op til mig som til en Person, der er sket noget mærkeligt med.

Jeg skulde rejse derfra næste Dag, og sidste Aften

»Din Mor er desværre meget syg, min Ven!«

paa Sovesalen vidste Drengene ikke alt det gode, de vilde gøre mig.

Traddles vilde absolut have, jeg skulde bruge hans Hovedpude den Nat, og ved Afskeden næste Dag forærede han mig et Ark Papir fuldt af Benrade.

Jeg rejste fra »Salem House« om Aftenen, og da jeg næste Morgen kom til Yarmouth, ventede jeg at se Barkis, men i Stedet for blev jeg modtaget af en lille tyk, gemytlig Mand i sort Tøj og bredskygget Hat.

»Det er jo den lille Copperfield . . . ikke sandt!«

»Ja, det er,« svarede jeg.

»Godt, saa maa De følge med mig . . . jeg skal føre Dem hjem!«

Jeg lagde min Haand i hans og han førte mig hen i en smal Gade til et Hus, hvor der stod med store Bogstaver: Omer, Skrædderi, Manufakturhandel og Begravelseskontor.

Vi gik ind igennem Butikken, ind i en Bagstue, hvor der sad tre unge Piger og syede.

»Naa, Minnie . . . hvordan gaar det?« sagde den tykke Mand, idet han satte sig paa en Stol og pustede ud.

»Jo, det gaar godt, Far . . . vi skal nok være færdige i rette Tid!«

Hr. Omer pustede igen.

»Nej, du bliver snart alt for tyk, Far,« sagde Minnie og lo.

»Ja, jeg tror det næsten, min Pige . . . jeg kan ikke forstaa, hvad det kommer af!«

»Aa, det kommer af dit gode Humør, Far?«

Nu lo Hr. Omer ogsaa, og jeg kunde slet ikke

forstaa, at de kunde være saa muntre, naar Mor var død.

»Ja, nu har jeg faaet mit Vejr, igen,« sagde Hr. Omer »og saa er det bedst, jeg tager Maal af Dem til Deres Sørgetøj.« Og saa førte han mig ind i Butikken og maalte mig i Længden og Bredden, og derefter kaldte han paa en Pige og bad hende om at komme med The og Smørrebrød til mig. Jeg var meget sørgmodig og spiste kun lidt. Alle de sorte Flor og alt det sorte Tøj gjorde mig endnu mere trist, end jeg var i Forvejen.

Inde fra Systuen hørte jeg Pigerne le og synge, og ovre fra Baggaarden lød der raske og lystige Hammerslag.

»Naa spis, min unge Ven, og lad som De var hjemme,« sagde Hr. Omer, »jeg kender Dem godt, og jeg har ogsaa kendt Deres Far! . . . Han maalte 5 Fod 9 $\frac{1}{2}$ Tomme . . . jeg har selv begravet ham!«

»Ved De ikke, hvordan min lille Bror har det,« spurgte jeg.

»Han ligger i sin Moders Arme!«

»Stakkels lille Bror . . . , han er ogsaa død,« sagde jeg og græd igen.

»Ja, han er . . . men det skal De ikke ta' Dem saa nær, min Ven . . . spis nu!«

Lidt efter hørte Hammerslagene op, og en ung Mand traadte ind.

»Naa, Jordan . . . hvordan gaar det?« spurgte Omer.

»Udmærket! . . . Nu er jeg færdig med den! . . . De sa' jo, at dersom jeg blev tidlig færdig, saa kunde Minnie og jeg ta' med en Tur derover!«

»Ja, ja, . . . det kan I ogsaa, Børn!«

Jeg vidste godt, at det var Mors Ligkiste, den unge Mand havde arbejdet paa, men jeg spurgte ikke og talte ikke. Jeg syntes, det var saa sørgeligt alt sammen.

Henad Eftemiddagen kørte vi saa alle ad Blunderstone til. Jeg sad foran hos Omer og Jordan og Minnie sad bag ved. De lo og snakkede og morede sig meget paa Turen, men jeg sad hele Tiden og græd og undrede mig over, at de kunde være saa glade.

Saa snart vi kom hjem, kom Peggotty farende ud fra Huset og tog mig i sine Arme, og vi græd inderlig begge to og snakkede sagte sammen som for ikke at forstyrre de døde. Da jeg kom ind i Dagligstuen sad Murdstone henne ved Vinduet og græd, han saa neppe paa mig og hilste ikke. Frøken Murdstone hilste heller ikke, men spurgte blot med sin haarde Stemme, om jeg havde husket at tage mine Skjorter med.

»Ja, Frøken . . . jeg har taget alt mit Tøj med,« svarede jeg, og dermed var Samtalen forbi.

I Dagene før Begravelsen gik jeg alene omkring i Stuerne og i Haven; ingen talte til mig uden Peggotty, og hun havde saa lidt Tid.

Selve Begravelsen husker jeg kun lidt til. Men Dagen forekom mig at være den højtideligste, jeg nogen Sinde har oplevet. Jeg kan dog endnu høre Præstens Stemme, se de kendte Ansigter for mig og fornemme det Tryk for Brystet, som min stærke Graad fremkaldte.

Efter Begravelsen kom Peggotty ind til mig paa

mit Værelse og satte sig ved Siden af mig. Hun klappede min Haand og kyssede den en Gang imellem, og saa fortalte hun mig om den sidste Tid, Mor levede.

»Siden hun blev gift, har jeg aldrig set hende saa glad som den Dag, du kom hjem i Ferien, David! . . . Hun var ellers for det meste bedrøvet og ængstelig! . . . Nogle Dage efter, at du var rejst, sagde hun til mig: Nu faar jeg aldrig min kære Dreng at se mere . . . og en Maanedes Tid før hun døde, sagde hun til sin Mand, at hun troede ikke, hun levede ret længe! . . . Fra den Stund var jeg hos hende Dag og Nat, og jeg ved, hun holdt af mig og ikke kunde undvære mig! . . . Sidste Dag, da jeg sad hos hende, sagde hun til mig: Kære Peggotty . . . læg din Arm under min Hals og vend mig saaledes, at jeg kan se dig, for dit Ansigt svinder lige som bort fra mig, og jeg vil dog saa gerne se dig til det sidste . . . og saaledes døde hun, den kære, stakkels Frue!«

Saaledes endte Peggotty sin Fortælling, og vi græd længe sammen.

Naar jeg nu tænker paa Mor, saa husker jeg hende som hun var, før hun blev gift med Murdstone, saa ung og munter, saa frejdig og saa kærlig.

• TIENDE KAPITEL.

Jeg gaar for Lud og koldt Vand.

Saa snart Begravelsen var vel overstaaet, sagde Frøken Murdstone Peggotty op. Hun skulde rejse den iste. Jeg er vis paa, at Hr. og Frøken Murd-

stone begge vilde have været glade, dersom de ogsaa kunde have sagt mig op, men det lod sig jo ikke gøre. Jeg fik Lov til at gaa, som jeg vilde, og det var saa langt fra, at de lagde nogen Tvang paa mig, at de endogsaa jog mig ud, naar jeg kom ind i Stuen. Jeg spurgte engang Frøken Murdstone, om jeg ikke skulde i Skole mere, og hun svarede mig ganske kort, at det troede hun ikke.

Jeg fik Lov til at være hos Peggotty, saa meget jeg vilde, og jeg kan ikke sige, at jeg var videre ked af, at jeg var fri for at blive opdraget af Murdstone og hans Søster, men en Gang imellem tænkte jeg dog med Bekymring paa Fremtiden: Skulde jeg virkelig blive en uvidende og uduelig Knøs, som drev om i Landsbyen uden at bestille noget!

En Dag, da Peggotty og jeg stod ude ved Køkkenilden og varmede os, talte jeg med hende om det.

»Hvad tror du, de vil gøre med mig, Peggotty! . . . Murdstone kan slet ikke udstaa mig nu og ser aldrig til den Side, hvor jeg er! . . . Gudskelov jeg har dig, Peggotty!«

»Men nu varer det jo ikke ret længe, min Dreng! . . . Jeg kan ikke finde nogen Plads her i Blunderstone, saa nu rejser jeg hjem til Yarmouth til min Bror! . . . Kunde du ikke have Lyst til at rejse med, David, jeg skal spørge Frøkenen efter det!«

Dette Forslag blev jeg meget henrykt over, og da Frøken Murdstone lidt efter kom ind i Køkkenet, svandt min Frygt for, at jeg ikke skulde faa Tilladelse.

Peggotty gik nemlig øjeblikkelig løs paa Sagen, og Frøken Murdstone svarede, at da jeg alligevel gik

og dovnede, kunde jeg jo lige saa godt gaa i Yarmouth som her.

Dermed var Sagen afgjort, og den 1ste i næste Maaned kom Barkis og hentede os. Han bar selv Peggottys Kuffert ud til Vognen, og da vi havde taget Plads, smækkede han Hesten med sin Pisk og luntede langsomt af Sted med os.

Skønt Peggotty var glad ved at skilles fra Frøken Murdstone, kunde hun dog ikke lade være at græde ved Tanken om, at hun nu skulde forlade det Hus, hvor hun havde levet saa længe og saa kærligt sammen med Mor og mig. Hun holdt længe sit Forklæde for Øjnene, og Barkis og jeg sad og saa be- drøvet paa hende uden at sige et Ord. Da hun omsider tog Forklædet bort og gav sig til at tale, nikkede Barkis og grinede, men han sagde ikke noget.

»Ja, nu har Peggotty det godt igen, Barkis,« sagde jeg.

»Har hun,« svarede Barkis og rykkede nærmere.

»Har De det nu nogenlunde godt?«

Peggotty lo og svarede ja.

»Saadan rigtig nogenlunde godt . . . hva!« Barkis puffede hende med Albuen i Siden og trykkede paa, saa vi alle blev masede om paa venstre Side af Sædet.

Peggotty gjorde ham opmærksom paa, at jeg blev trykket op mod Agestolens Kant, og Barkis flyttede sig. Men lidt efter masede han paa igen: »Har De det nu nogenlunde godt . . . saadan rigtig nogenlunde godt!« Og saa trykkede han og puffede og grinede.

Saadanne Anfald fik han flere Gange, og saa snart jeg nu saa, han kom i Bevægelse, rejste jeg mig og

lod, som om jeg saa paa Udsigten for ikke at blive maset alt for galt.

Barkis var i det hele meget galant den Dag. I en Kro, hvor vi holdt, trakterede han Peggotty og mig med Lammesteg og Øl, og i en anden med Kaffe.

Da vi kom til Yarmouth, stod Hr. Peggotty og Ham og ventede paa os ved Gæstgiverstedet. De tog straks Peggottys Kuffert og gik ned ad Gaden med den, men da Peggotty og jeg vilde følge efter, vinkede Barkis ad mig og drog mig ned i Porten.

»Det er i Orden,« sagde han og grinede til mig.

»Naa, er det det,« svarede jeg uden at forstaa, hvad han mente.

»Hvem var det, der var parat . . . det var ingen anden end Barkis . . . vel?«

Jeg nikkede.

»Jo, det er klappet og klart, og det var Dem, der først bragte det i Orden . . . De er min Ven!«

Da jeg kom hen til Peggotty og fortalte hende, hvad Barkis havde sagt, lo hun, saa hun fik Taarer i Øjnene. Men da vi var kommen et Stykke ned i Gaden, sagde hun: »Hør, lille David, hvad vilde du sige, om jeg gik hen og giftede mig?«

»Ja, hvis du giftede dig med Barkis, saa vilde jeg sige, det var godt, for saa havde du baade Hest og Vogn, og saa kunde du komme og besøge mig, naar du vilde.«

»Hvor er du dog fornuftig, min søde Dreng,« sagde Peggotty, »det er jo netop det, jeg har tænkt paa baade Dag og Nat i den sidste Tid, og nu vil jeg tale med min Bror om det! . . . Barkis er en skikkelig Mand, og naar jeg bare opfører mig godt

mod ham, saa tror jeg, det vil være min egen Skyld, om jeg ikke faar det . . . nogenlunde godt!»

Vi kom begge til at le, og glade og fornøjede fulgte vi efter Hr. Peggotty og Ham.

Lidt efter naaede vi Huset, og i Døren stod Fru Gummidge og tog imod os, men Mille var der ikke.

Jeg spurgte straks efter hende og fik at vide, at hun var i Skole, men kom hjem om en halv Times Tid.

Alt i dette mærkelige Hus stod, som det havde staaet sidst, jeg var der, og der var heller ingen Forandring at se paa Beboerne. Fru Gummidge klynkede og klagede som sædvanlig, og Hr. Peggotty talte kærligt til hende og blinkede til os andre: at nu tænkte hun igen paa den gamle!

Da vi havde faaet noget at spise, gik jeg ud for møde lille Mille, og det varede heller ikke længe, før jeg saa hende komme. Hun var vokset meget, men havde endnu sine dejlige, blaa Øjne, sine friske Kinder og sit straalende Smil.

Jeg ved ikke, hvad der gik af mig, men da hun kom hen til mig, lod jeg, som om jeg ikke kendte hende og saa til Siden ud over Havet.

Mille saa mig godt, men løb uden videre forbi mig uden at sige et Ord.

Saa løb jeg efter hende og naaede hende lige ved Huset.

»Aa, er det dig?« sagde hun og lo.

»Det vidste du meget godt, lille Mille!«

»Naa, vidste du da ikke ogsaa, at det var mig!«

Nu lo vi begge, og jeg vilde kysse hende, men saa holdt hun Haanden for Munden og sagde, at hun ikke var noget Barn mere.

I det hele holdt hun meget af at drille mig, og da Hr. Peggotty efter Aftensmaaltidet satte den lille Kistebænk til Rette for os, vilde hun ikke sidde ved Siden af mig.

»Nej, det er en lille Skælm,« sagde Hr. Peggotty og klappede hende med sin store Næve.

»Ja, det er et sandt Ord!« raabte Ham og hans Ansigt glødede af Glæde og Beundring.

Lille Mille blev forkælet af dem alle og især af Hr. Peggotty, som elskede hende højere end noget andet i Verden. Hun var ogsaa saa kærlig og saa sød, saa god og saa følsom, saa skælmsk og saa munter.

»Men hvordan har Deres Ven paa Skolen det?« spurgte Hr. Peggotty.

»Steerforth . . . jo, han havde det godt, da jeg rejste derfra, men nu er han ikke paa Skolen mere.«

»Ja, det kan man kalde en Ven,« sagde Hr. Peggotty beundrende, »det var en ren Fornøjelse at se paa ham!«

»Ja, er han ikke smuk,« sagde jeg, »og saa højmodig, saa prægtig og saa nobel! . . . Han er modig som en Løve, den dygtigste Boldspiller, man kan tænke sig, og saa er han veltalende som ingen anden! . . . Men De skulde bare høre ham synge, Hr. Peggotty!«

»Ja, det tror jeg,« sagde Hr. Peggotty, »han kan alt! . . . det kan man rigtignok kalde en Ven!«

Medens vi saaledes talte om Steerforth, sad lille Mille og hørte paa os med straalende Øjne og blussende Kinder.

»Nej, se Mille,« sagde Hr. Peggotty, »hun har det nok ligesom jeg . . . hun vil gerne se ham!«

Mille blev meget forvirret og forlegen, da vi alle saa paa hende. Hun rejste sig hurtig og løb ud i Køkkenet, og der opholdt hun sig en hel Time efter.

Senere paa Aftenen kom Barkis, og han satte sig ved Bordet lige over for Peggotty og blev ved at se paa hende uden at sige et Ord. Da han gik, efterlod han en Pose Appelsiner bag ved Døren. Ham løb efter ham med den, men fik den Besked, at den var til Peggotty. Næsten hver eneste Aften havde Barkis en eller anden Foræring med, dog hver Gang lod han den blive tilbage uden at sige noget. En Aften var det to Sæt Svinefødder, en anden Aften en halv Skæppe Æbler, og en tredie Aften en Kanariefugl i Bur. Undertiden gik han en lille Spadseretur med Peggotty paa Fælleden, men jeg er temmelig vis paa, at han paa disse Ture ikke var mere snaksom, end naar han sad derhjemme. Jeg husker godt, at Hr. Peggotty en Gang imellem, naar han var gaaet, holdt sit Forklæde for Ansigtet og lo en halv Time i Træk.

Hvor var jeg glad og lykkelig den halve Maaned, jeg opholdt mig hos disse gode Mennesker, og hvor følte jeg mig trist og sørgmodig, da Tiden nærmede sig til min Hjemrejse.

En af de sidste Dage blev det bestemt, at Barkis skulde køre en Tur for Peggotty, lille Mille og mig. Jeg glædede mig meget til denne Tur, for den gav Anledning til, at jeg kunde være sammen med Mille hele Dagen; ellers var hun jo i Skole til langt ud paa Eftermiddagen.

Vi var meget tidlig oppe den Dag, og da vi sad

og spiste Frokost, kom Barkis kørende i en flot Jagt-
vogn med to Agestole i. Han var ogsaa selv saa
fin, at vi neppe kunde kende ham: ny, blaa Frakke
med blanke Knapper, gul Vest og drapfarvede Ben-
klæder. Peggotty var ogsaa saa pæn i sin nye
Sørgedragt, og Mille var sød i sin blaa Kjole og
gule Hat.

Peggotty satte sig ved Siden af Barkis i den for-
reste Agestol, og Mille og jeg sad i den bageste.

Da vi skulde til at køre, kom Hr. Peggotty med
en gammel Sko og vilde have, at Fru Gummidge
skulde kaste den efter os, men hun klynkede og
klagede som sædvanlig og sagde, at hun var ét en-
somt og forladt Menneske, som ikke kunde bringe
andre Glæde.

»Snik, Snak, gamle Tøs,« sagde Hr. Peggotty,
»hiv den!«

»Nej, nej, De maa hellere selv gøre det, Daniel
. . . jeg er et elendigt og ulykkeligt Menneske, som
kun bringer andre Uheld og Ulykke! . . . Jeg er kun
til Byrde og Besvær . . . De maa hellere lægge mig
ind paa Fattighuset!«

Men de holdt alle sammen paa, at hun skulde
kaste, og saa gjorde hun det da ogsaa, men med saa
bedrøvelig en Mine, som om det var ved en Be-
gravelse.

Saa kørte vi da af Sted i den friske Morgen, og
da vi var kommen en god halv Mil fra Byen, holdt
Barkis ved en Kirke, som laa lige ved Vejen.

Der gik han og Peggotty ind, og Mille og jeg
skulde passe Hesten saa længe.

Det varede en halv Time, men Mille og jeg ke-

dede os ikke et eneste Øjeblik. Jeg fortalte hende en hel Del om Skolen og om, hvad jeg vilde være, naar jeg blev stor, og saa foreslog jeg, at vi skulde forlove os og holde rigtig meget af hinanden. Mille lo og kaldte mig en tosset Dreng, men hun kyssede mig alligevel, og jeg var rent ellevild af Lykke.

Omsider kom Barkis og Peggotty ud af Kirken, og vi kørte nu videre.

Barkis sad og grinede og blinkede med Øjnene, og med eet vendte han sig om til mig og sagde: »Hvad var det for et Navn, jeg skrev i Fragtvognen dengang . . . hva'?»

»Klara Peggotty,« svarede jeg.

»Og hvad for et Navn vilde jeg nu skrive, hvis dette havde været Fragtvognen . . . hva'?»

»De vilde vel skrive Klara Peggotty igen . . . ikke?»

»Nej, Klara Barkis . . . Klara Peggotty Barkis!«

Og saa lo han, saa Vognen rystede.

Vi fik nu at vide, at Barkis og Peggotty var bleven viet inde i Kirken, og at det var en Bryllupsrejse, vi var ude paa.

Vi spiste senere til Middag i en Kro og kom hjem sent om Aftenen. Peggotty fulgte med Barkis, og jeg følte mig lidt ene og forladt, men jeg mærkede det ikke ret meget, for de var alle saa gode og kærlige mod mig.

Næste Morgen vækkede Peggotty mig som sædvanlig og tog mig saa med hjem. Det var en nydelig Lejlighed, hun boede i, og der var saa pænt og rent alle Vegne. Om Eftermiddagen, da Mille var kommen fra Skole, vendte jeg saa tilbage til Hr. Peggot-

tys Hus, og der var jeg nu sammen med de gode Mennesker Resten af Dagen.

Om Aftenen kom Peggotty og hentede mig, og jeg tog nu en rørende Afsked med Hr. Peggotty, Ham, Fru Gummidge og lille Mille, for jeg skulde rejse hjem næste Dag og være hos Barkis om Natten.

Jeg holdt Peggotty i Haanden hele Vejen og græd stille ved Tanken om, at det nu vilde vare længe, før jeg atter fik Mille at se.

Peggotty trøstede mig, saa godt hun kunde, og da vi kom til hendes Hjem, førte hun mig op til et lille Loftskammer og hjalp mig med at komme i Seng. Og saa satte hun sig paa en Stol ved Siden af Sengen og klappede mig paa Haaret.

»Dette lille Kammer skal være dit, saa længe jeg lever, kære David, og jeg skal holde det i Orden hver Dag, ligesom jeg holdt dit lille Kammer i Orden derhjemme i Blunderstone! . . . Hvor du saa er i Verden, om det saa var i Kina, kan du stole paa, at det skal staa uforandret, til du kommer . . . du, kære Dreng!«

Peggottys Trofasthed og Kærlighed rørte mig dybt, og jeg takkede hende inderligt for al hendes Godhed mod mig.

Næste Morgen kørte hun og Barkis mig til mit Hjem, og da jeg forlod dem uden for vort Hus, var mit Hjerte saa tungt og sørgmodigt, som om jeg forlod dem for stedse.

Det var ogsaa et mørkt og trist Liv, der ventede mig i mit Hjem.

Aldrig et venligt Ord og aldrig et venligt Blik.

Ingen havde jeg at lege med og ingen at tale med, og heller ikke havde jeg noget at arbejde paa. Jeg blev ikke ligefrem mishandlet, fik ikke Prygl, sultede ikke, frøs ikke, led ingen legemlig Nød; men jeg drev om, som jeg selv vilde, uden Maal og Med. En enkelt Gang besøgte jeg Doktor Chillip, og det var gode Timer, jeg havde hos denne venlige, blide Mand, men det var kun sjældent, jeg fik Lov til at gaa saa langt fra Huset. Det eneste Lyspunkt i mit Liv i den Tid var Peggottys Besøg. Hun kom regelmæssig en Gang om Ugen og havde altid noget med til mig. Hun havde det rigtig godt, men hun fortalte mig, at Barkis var noget af en Gnier, at han sparede Penge sammen og gemte dem i en Kasse under sin Seng. Med Undtagelse af, at han nødigt vilde af med Husholdningspengene, var han dog god imod hende og holdt meget af hende.

En Dag, da jeg drev om ude i Haven, mødte jeg Murdstone og en fremmed Herre. Jeg hilste og vilde gaa videre, men den fremmede standsede mig og sagde: »Det er Brooks . . . ikke sandt?«

»Nej, jeg hedder David Copperfield!«

»Aah, Snak, du hedder Brooks . . . Brooks fra Sheffield!«

Nu kendte jeg ham; det var en af de Herrer, Murdstone og jeg havde besøgt i Suffolk.

Han lagde sin Haand paa min Skulder og spurgte, hvordan det gik mig i Skolen.

»Han gaar ikke i Skole,« sagde Murdstone, »jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre ved ham . . . det er en vanskelig Krabat.«

Saa slap den fremmede mig, og jeg gik fra dem.

Den fremmede Herre blev i vort Hus om Natten, og næste Morgen traf jeg baade ham og Murdstone ved Frokostbordet.

»Hør, David . . . de unge skal arbejde og ikke gaa og drive og maabe,« sagde Murdstone. »Du har allerede faaet nogen Undervisning, men det er ikke det, du trænger till . . . Det, der skal forbedre dig, er Kamp med Verden!«

Jeg saa paa ham, og det faldt mig ind, at jeg allerede havde haft Kamp nok, men jeg sagde ingenting.

»Du har vist nok hørt Tale om Murdstone & Grinbys Kontor! . . . Hr. Quinion *der* er Bestyrer af det! . . . De har en Del Drengene i Arbejde der og trænger til flere! . . . Nu rejser du med Hr. Quinion til London og faar Ansættelse ved Kontoret! . . . Du skal selv sørge for Kost og Lommepenge, men dit Logi og din Vask skal jeg nok betale!«

Da jeg vidste, at ingen vilde tage Hensyn til min Mening, tav jeg, og næste Dag rejste jeg da med Hr. Quinion til London.

ELLEVTE KAPITEL.

Jeg begynder et nyt Liv.

Kontoret, eller rettere Pakhuset, jeg skulde arbejde i, laa nede ved Floden i Blackfriors¹⁾ Kvarteret. Det var et gammelt, forfaldent Hus, der bogstavelig var oversvømmet af Rotter. Det havde sin egen Lade-

---

¹⁾ Blakfrejrs.

plads, der vendte ud til Vandet, naar der var Flod, og ud til Mudderet, naar der var Ebbe. Der var afskyelig snavset alle Vegne, og en væmmelig Lugt gennemtrængte hele Bygningen.

Murdstone & Grinby handlede med flere forskellige Ting, men den vigtigste Gren af Forretningen var Salg af Vin og Spirituosa. Der skulde derfor bruges en Mængde Flasker, og Drengenes Bestilling var at skylle de tomme eller sætte Etiketter paa de fyldte.

Vi var fire Drenge i det hele, og jeg fik Plads imellem een, der hed Mick, og een, der hed Melpap. Den første fortalte mig lige straks, at hans Far var Prammand og gik med fin, sort Fløjlshue paa, naar han var med i Grundlovstoget; og den anden, som ikke vilde staa tilbage, meddelte mig, at hans Far var Brandmand, og at han havde Plads ved et af de store Teatre.

Jeg fortalte dem ikke det mindste om mit Hjem og snakkede i det hele ikke ret meget med dem. Naar jeg tænkte paa mine forrige Kammerater: Steerforth, Traddles og de andre paa Skolen og sammenlignede dem med Mick og Melpap, følte jeg mig frygtelig ulykkelig over at være sunket saa dybt. Her skulde jeg maaske staa og skylle Flasker hele min Barndom og glemme alt, hvad jeg havde lært! Mine Drømme om engang at blive en lærd og udmærket Mand skulde aldrig opfyldes; jeg vilde synke ned i Uvidenhed og Elendighed!

Jeg led forfærdelig ved at tænke paa dette, og den første Formiddag græd jeg hele Tiden.

Da Kl. var 1, blev jeg kaldt ind paa Kontoret,

og der traf jeg foruden Hr. Quinion en svær Mand i sort Frakke og brune Benklæder. Han var ganske skaldet og havde et bredt Ansigt. Hans Klæder var helt blanke og luvslidte, og hans høje Flipper var ikke ganske rene. I Haanden havde han en tynd Lapsestok, og paa hans Frakkebryst hang en Lorgnet.

»Der er han,« sagde Quinion og pegede paa mig.

»Aa, det er altsaa den lille Copperfield,« sagde den svære Herre meget fornemt og nedladende, »det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab . . . jeg haaber, De har det godt!«

Jeg bukkede og svarede, at jeg havde det meget godt.

»Det er Hr. Micawber¹⁾,« sagde Hr. Quinion, »han er vor Agent, og Hr. Murdstone har bestemt, at du skal bo hos ham!«

»Ja, min Adresse er Windsor Terrace, men da jeg antager, at Deres Vandringer her i Staden ikke er meget omfattende, skal jeg have den Ære at føre Dem gennem det moderne Babylons Mysterier . . . kort sagt, jeg skal komme i Aften og følge Dem hjem!«

Jeg takkede ham hjertelig, og saa tog Hr. Micawber Afsked med Hr. Quinion og spadserede strunk og stiv ud af Kontoret, idet han svingede sin Lapsestok paa den mest yndefulde Maade og nynnede en Dansemelodi.

Efter at han var gaaet, betalte Quinion mig min Ugeløn forud — det var, saa vidt jeg husker 5 Kr. — og fortalte mig, hvad jeg skulde bestille om Eftermiddagen.

---

¹⁾ Mikaaber.

»Der er han,« sagde Quinion og pegede paa mig.

Jeg gik saa ud i Byen for at spise til Middag, det vil sige, jeg købte et Stykke Æggekage i en Spækhøkerbutik og spiste det paa Gaden, og derefter drak jeg en Slurk Vand af en Vandpost. Kl. 2 begyndte vi igen at arbejde og holdt ud til Kl. 8 Aften. Hr. Micawber mødte paa Slaget for at hente mig, og paa Vejen til hans Hjem, indprentede han mig nøje Gadernes Navne, for at jeg kunde lære at kende Byen.

Da vi naaede hjem, præsenterede Hr. Micawber mig for sin Kone, der sad i Dagligstuen med et lille Barn ved Brystet. Det var et Tvillingebarn, og dets lille Broder laa i Vuggen og ventede paa at komme til, naar der blev Plads. I al den Tid, jeg kendte denne Familie, saa jeg aldrig Fru Micawber, uden at hun havde en af Tvillingerne ved Brystet eller paa Skødet. Men der var foruden Tvillingerne to Børn til, en Dreng paa fire Aar og en Pige paa tre Aar, og saa var der en ung, sjusket Tjenestepige, som straks fortalte mig, at hun var et Hittebarn, og at hun hverken havde Far eller Mor.

Den Lejlighed, Hr. Micawber boede i, var lige saa lurvet som han selv. Tapeterne var lasede og snavsede og Møblerne gamle og slidte. Mit Værelse laa øverst oppe ud til Gaarden, og det var tarveligt møbleret og meget lille.

Fru Micawber fulgte mig op den første Aften; hun havde den ene Tvilling paa Armen og sank forpustet ned paa en Stol, saa snart vi kom ind i Kammeret.

»Ja, det tænkte jeg rigtignok mindst paa, da jeg var hjemme hos Mama og Papa,« sagde Fru Micawber,

»at jeg skulde blive nødt til at have Logerende, men Micawber har store Vanskeligheder at overvinde i Øjeblikket, og saa maa alle personlige Hensyn vige! . . . Dersom Kreditorerne ikke vil give ham Henstand, saa maa de selv bære Følgerne . . . Micawber har ikke nogen Penge for Tiden!«

Jeg ved ikke, om Fru Micawber ansaa mig for ældre, end jeg var, men hun talte hele Tiden til mig, som om jeg var voksen, og jeg var dog kun 10 Aar gammel.

Stakkels Fru Micawber, hun gjorde vist sit bedste for at hjælpe sin Mand. Paa en Messingplade ved Siden af Indgangsdøren stod i hvert Fald: Fru Micawbers Institut for unge Damer; men jeg saa aldrig nogen ung Dame i Huset, og jeg tror heller ikke, man nogen Sinde var forberedt paa at tage imod nogen. De eneste fremmede, jeg saa, var Kreditorer, men dem var der ogsaa mange af, og de var ikke videre behagelige. De kom paa alle Tider af Døgnet og skældte ud, naar de ikke fik deres Penge. Naar de ikke fik Lov til at komme ind, stod de udenfor og skældte Hr. Micawber ud for Bedrager, Kæltring og Tyveknægt. Ved saadanne Lejligheder var Hr. Micawber meget ulykkelig og bedrøvet og truede med at skære Halsen over paa sig eller med at hænge sig, men naar Kreditorerne var borte, blankede han sine Støvler, saa de skinnede, medens han nynnede en lystig Melodi, og saa tog han Lapsestokken i Haanden og gik ud for at spadsere.

Fru Micawber var lige saa letsindig som hendes Mand. Jeg har set hende besvime Klokken 3, sende Pigen paa Laanekontoret Kl. 4 og i fineste Humør

spise Lammesteg Kl. 5. En Gang, da Politiet havde været i Huset og skrevet alt, hvad Micawber ejede, fandt jeg Fru Micawber liggende besvimet ved Kaminen med en af Tvillingerne i Armen, men om Aftenen en Time senere var hun i det bedste Humør af Verden og fortalte mig en Masse om Mama og Papa derhjemme.

I dette Hus og hos denne Familie spiste jeg min Frokost, som bestod af Brød og Mælk; der spiste jeg min Aftensmad, som for det meste var Brød og Ost, og der tilbragte jeg al min Fritid. Min Middagsmad spiste jeg for det meste paa Gaden, og det var enten Skinke og Brød, et Stykke Budding eller et Stykke Æggekage. Jeg lærte snart at finde de billigste Udsalg, de bedste Varer til billigste Pris.

En enkelt Gang spiste jeg i en fin Restaurant, og jeg husker endnu Opvarternes Forbavselse over min daarlige Dragt og fattige Udseende. En Gang, det var paa min Fødselsdag, gik jeg ind i et Værtshus og forlangte et Glas ægte Kraftøl. Værten, som stod i Skjorteærmer bag Disken, kaldte paa sin Kone, for at hun skulde se mig, og de spurgte mig nu ud om mange Ting, men de fik ikke noget virkeligt at vide om mig.

Da jeg havde drukket Øllet og vilde til at gaa, bøjede Værtinden sig ned over Disken og kyssede mig, og samtidig stak hun de Penge, jeg havde betalt, i min Lomme.

Jeg overdriver ikke, naar jeg fortæller om, hvor fattigt og elendigt jeg havde det. Jeg ved, at jeg maatte arbejde fra Morgen til Aften uden nogen Sinde at lære noget; jeg ved, at jeg ofte strejfede sulten

og tørstig om paa Gaderne, og jeg ved, at jeg meget let kunde være blevet en Tyv eller en Landstryger, fordi ingen tog sig af mig.

Og dog var jeg helt vel anset hos Murdstone & Grinby. Jeg fortalte aldrig nogen om mit Hjem, og jeg beklagede mig aldrig. Mit Arbejde udførte jeg lige saa godt og tilfredsstillende som de andre Drengene, og jeg stod mig godt med alle i Pakhuset og paa Kontoret.

Jeg følte mig nu forvissat om, at jeg aldrig vilde blive udfriet af min Stilling, og opgav helt Tanken om at komme i en Skole og lære noget.

Jeg følte mig dog altid ulykkelig og skamfuld, og jeg lod aldrig Peggotty vide noget om, hvordan jeg havde det, skønt jeg ofte skrev til hende.

Micawbers Pengeforlegenheder pinte mig ogsaa meget; jeg led maaske mere ved dem end Hr. og Fru Micawber selv.

Men jeg havde dog ogsaa enkelte lyse Stunder, og navnlig syntes jeg, det var en hel Fest, naar jeg om Lørdag Aften kom lidt tidlig hjem med hele 5 Kr. i min Lomme.

Hr. og Fru Micawber modtog mig altid med Venlighed, og de var begge fuldt fortrolige imod mig.

Da jeg havde saa god Tid Lørdag Aften, var det ikke sjældent, at de benyttede netop den Aften til at indvie mig i deres Pengevanskeligheder.

Undertiden græd Hr. Micawber som han var pisket ved Begyndelsen af disse Samtaler, men meget ofte endte de med, at han lavede Punsch til os og sang lystige Viser for os. Jeg har set ham komme hjem til Aftensmaden som en ulykkelig Mand, der under

en Strøm af Taarer forsikrede os, at nu havde han ikke andet at gøre end at tage Livet af sig, og en Time efter lagde han muntert og fornøjet Planer om at bekoste nye Gardiner og smukke Malerier, dersom der skulde *vise* sig noget.

De behandlede mig fuldstændig som et Lem af Familien, og jeg holdt meget af dem; men jeg afslog altid at spise sammen med dem, for jeg vidste, at de skyldte baade Bager og Slagter.

En Aften betroede Fru Micawber mig, at nu kunde det ikke gaa længere; nu maatte der komme en Ende paa det.

»Med Undtagelse af en Osteskorpe ejer vi ikke den mindste Mad i Huset!« sagde hun, »og jeg ved slet ikke, hvad vi skal gøre! . . . Da jeg var hjemme hos Mama og Papa tænkte jeg rigtignok ikke paa, at det skulde komme saa vidt med mig!«

Jeg blev meget forskrækket og tilbød hende øjeblikkelig de faa Penge, jeg havde i min Lomme.

»Nej, nej, David Copperfield . . . det var ingenlunde Meningen,« sagde Fru Micawber og gav mig Pengene igen, »men De kunde gøre mig en anden Tjeneste! . . . De ved, at vor Pige ikke har ret megen Forstand, og at hun ikke er til at stole paa . . . og hvis De nu kunde besørge nogle Smaating til Laanekontoret . . . dersom jeg turde bede Dem om det, saa vilde jeg være Dem meget taknemmelig!«

Jeg lovede, at jeg nok skulde besørge det, og fra den Dag af gik jeg stadig til Pantelaaneren med Fru Micawbers Sager.

Det hjalp dog kun for en Tid. Hr. Micawbers Vanskeligheder var ikke til at overvinde, og en Morgen

tidlig, før jeg gik, blev han af Politiet ført i Gælds-fængslet. Han græd jammerligt, da han tog Afsked, og erklærede, at nu var alt Haab ude, men jeg hørte senere, da jeg kom hjem om Aftenen, at der var en, der havde set ham tage sig et muntert Slag Kegler ved Middagstid.

Den første Søndag besøgte jeg ham, og det var med bankende Hjerter, at jeg traadte inden for Fængslets høje Mure.

Hr. Micawber kom selv og tog imod mig, og vi græd begge to, medens vi gik op ad Trapperne til hans Værelse.

Da vi var kommen ind og havde taget Plads, holdt han et rørende Foredrag for mig og forklarede mig meget omstændeligt, at naar en Mand havde 2000 Kr. om Aaret og brugte 1999 Kr., saa var han lykkelig, men dersom han brugte 2001 Kr., saa var han inde paa et Skraaplan og vilde ende i Gælds-fængslet. Og saa græd han igen, men fem Minutter efter laante han 50 Øre af mig til Porter, og medens han drak dette Øl, sang han et Par lystige Viser.

En af de første Dage efter mit Besøg blev alle Micawbers Møbler solgt med Undtagelse af Sengene, et Køkkenbord og et Par Stole, og i nogen Tid boede Fru Micawber, Pigen og jeg i den tomme Lejlighed. Men omsider besluttede Fru Micawber at flytte ind i Gælds-fængslet med Børnene, og der blev saa lejet et lille Værelse til mig i en af de nærmeste Gader. Her boede jeg nu ganske alene, men jeg opholdt mig kun i mit Værelse, mens jeg sov; min øvrige Fritid tilbragte jeg i Fængslet hos Micawbers. Hr. Micawber spillede en stor Rolle mellem de andre

Fanger og blev snart valgt til Formand i en Klub, som de havde dannet i Fængslet. Der holdt han Taler og sang Viser, saa han havde det helt fornøjeligt efter Omstændighederne.

Fru Micawbers Familie havde nu ogsaa lovet at hjælpe, og Hr. Micawber betroede mig, at han haabede at komme ud af Gældsfængslet om seks Uger.

»Og da haaber jeg, at jeg skal komme til at føre et helt nyt Liv, og at der virkelig skal *vise* sig noget!«

Hr. Micawber benyttede for Resten Tiden til at skrive et Andragende til Rigsdagen om en Forandring i Loven om Fængsling for Gæld. Dette Andragende var skrevet i et meget blomstrende Sprog, og det blev læst op for alle og enhver, som vilde høre det.

Da der var gaaet omtrent seks Uger, kom der Ordre, at Hr. Micawber nu kunde løslades af Fængslet, og jeg gik i den Anledning derhen for at ønske ham til Lykke.

Klubben gjorde imidlertid Gilde for Hr. Micawber, og jeg traf Fru Micawber alene med Børnene. Hun indbød mig til at spise Lammesteg med Familien, og under Maaltidet sagde hun til mig: »Ved en Lejlighed som denne, maa jeg bede Dem om at drikke et Glas Vin med mig til Minde om Mama og Papa!«

»Er de døde, Frue?« spurgte jeg.

»Ja, de er døde begge, og de blev begrædt og savnet af en talrig Kreds!«

Fru Micawber græd en Stund ved Tanken om sine Forældre, men lidt efter blev hun igen rolig.

»Maa jeg spørge, hvad De og Hr. Micawber nu vil tage Dem for, naar De kommer ud af Fængslet?« sagde jeg.

»Ja, min Familie mener, at Micawber helst maa tage fra London og bruge sine Talenter i Provinsen . . . for Micawber er en Mand med store Talenter, Copperfield!«

»Ja, det er jeg overbevist om,« sagde jeg.

»Og nu vil min Familie hjælpe ham ind i Toldfaget, og derfor mener de, at han bør rejse til Plymouth!«

»Rejser De saa med, Frue?«

Fru Micawber, som var meget nervesvækket af den senere Tids Begivenheder, gav sig til at græde jammerligt, idet hun svarede:

»Ja, Copperfield . . . det forsikrer jeg Dem . . . jeg forlader aldrig Micawber . . . aldrig . . . vel har jeg maattet sælge mit Perlehalsbaand og mit Koralsmykke, som jeg fik i Brudegave, men jeg forlader aldrig Micawber!«

Jeg blev helt angst for, at Fru Micawber skulde tro, at jeg forlangte, hun skulde forlade sin Mand, og sad og saa urolig paa hende.

»Nej, nej, Micawber kan ha' sine Fejl, det nægter jeg ikke . . . han kan være letsindig og undlade at holde sine Forpligtelser, men jeg forlader ham aldrig . . . aldrig!«

Fru Micawber skreg ligefrem de sidste Ord ud, og jeg blev bange for, at hun skulde besvime og skyndte mig op i Klubben for at hente hendes Mand.

Hr. Micawber var i glimrende Humør og sad for Bordenden og sang for, da jeg traadte ind i Klubsalen, men saa snart han hørte, hvad der var i Vejen, brast han i Graad og rejste sig og fulgte mig.

»Emma, min Engel,« raabte han og styrtede ind i Stuen. »Hvad er der i Vejen . . . hvad fejler du?«

»Jeg forlader dig aldrig, Micawber . . . aldrig!«

»Nej, det ved jeg, min Øjsten . . . det ved jeg!«

»Han er mine Børns Far, mine Tvillingers Far,« skreg Fru Micawber, »og jeg forlader . . . aldrig . . . aldrig Micawber!«

Micawber blev inderlig rørt over sin Hustrus Trofasthed og trøstede hende, saa godt han kunde, men da det ikke hjalp, bad han mig om at gaa ud paa Trappen, mens han fik hende i Seng.

Jeg havde tænkt, vi skulde have en glad Aften, og jeg var meget ulykkelig over, at jeg ved mit uskyldige Spørgsmaal havde fremkaldt saadan en Forstyrrelse. Lidt efter kom Micawber ud til mig, og da jeg spurgte ham efter, hvordan Fru Micawber nu havde det, svarede han, at hun var meget daarlig, og saa trykkede han min Haand og brast i Graad.

I det hele var Hr. og Fru Micawber slet ikke bedre i Humør efter at de havde faaet at vide, at de skulde ud af Fængslet, end de var før, og jeg har aldrig set Hr. Micawber saa ulykkelig som den Dag, Fængselsdøren lukkede sig efter ham.

Men de forberedte sig nu paa at rejse bort fra Byen, og det blev bestemt, at jeg i Fremtiden skulde bo hos en af Kuskene ved Murdstone & Grinbys Forretning.

Den Aften, jeg fik dette at vide, kunde jeg slet ikke falde i Søvn, og medens jeg laa og kastede mig frem og tilbage i min Seng, kom den Tanke med eet op i mig, at jeg vilde flygte bort til min Tante Betsey Trotwood. Jeg holdt saa meget af Micaw-

»Jeg forlader dig aldrig, Micawber . . . aldrig!«

bers, og jeg havde ingen anden Omgang, men naar de nu rejste, saa vilde jeg ikke føre dette Slaveliv mere, men rejse til Tante Trotwood, og saa kunde hun gøre ved mig, hvad hun vilde.

Næste Dag skrev jeg et langt Brev til Peggotty, og uden at fortælle hende om min Hensigt, bad jeg hende om at sige mig Frøken Trotwoods Adresse og at sende mig en Femkroneseddel. Et Par Dage efter fik jeg ogsaa Brev fra hende, og hun skrev, at min Tante boede lige ved Dover, men hun vidste ikke bestemt, hvad Stedet hed. Hun sendte mig ogsaa Femkroneseddelen og skrev, at hun var glad ved, at jeg vilde modtage disse Penge af hende.

Stakkels Peggotty! . . . Jeg er bange for, at det har kostet hende en hel Del Møje og Besvær at faa Barkis til at punge ud med dem.

Næste Fredag rejste Micawbers, og jeg tog en rørende Afsked med dem.

»Gud velsigne Dem, lille Copperfield,« sagde Fru Micawber og kyssede mig, »De har aldrig været nogen simpel Logerende . . . De har været vor Ven, og vi skal aldrig glemme Dem!«

»Ja, Held og Lykke følge Dem,« sagde Hr. Micawber, »og dersom min sørgelige Skæbne kan tjene Dem som en Advarsel, saa har jeg dog ikke levet forgæves! . . . Skulde der vise sig noget, hvad jeg er temmelig sikker paa, skal det være mig en Glæde at gøre noget for Dem!«

Jeg græd meget og stod længe og saa efter Daggvognen, som førte dem bort.

Næste Dag, da vi skulde ind paa Kontoret og modtage vor Ugeløn, sagde jeg til Melpap, om han

vilde sige til Hr. Quinion, at jeg var gaaet hen for at faa min Kuffert flyttet til mit nye Logi.

Jeg var en ærlig lille Sjæl og vilde ikke bedrage Forretningen. Jeg havde nemlig bestemt at flygte den Dag, og da jeg plejede at faa min Løn forud, syntes jeg, det var urigtigt at tage imod de fem Kroner. Jeg havde jo ogsaa Peggottys Femkrone, og med den kunde jeg nok klare mig til Dover.

Medens de andre Drengene gik ind paa Kontoret, skyndte jeg mig hen til mit Logi og slæbte med stor Møje min Kuffert ned paa Gaden. Jeg kunde dog nok indse, at det var mig umuligt at bære den hen til Postvognens Holdested, og jeg stod derfor en Stund nede paa Fortovet og saa mig om for at finde en, der kunde hjælpe mig. Langt om længe fik jeg da ogsaa Øje paa en langbenet Dreng, som kom kørende med en tom Æselskarre.

»Halløj, De . . . vil De ikke gøre et Stykke Arbejde for mig,« raabte jeg.

»Hvad skulde det være for et Stykke Arbejde?« svarede han og holdt.

»Vil De ikke køre denne Kuffert hen til Dover-Postvognens Holdeplads for 50 Øre?«

»Ja, vel vil jeg det . . . kom med den!«

Han hjalp mig saa med at faa den op paa Karren og vilde straks til at køre. Men jeg havde ikke faaet nogen Adresse sat paa, og da jeg nødig vilde holde uden for min Værts Hus, bad jeg ham om at standse ved Kings Bench Fængsel, saa vilde jeg sætte Adressen paa der.

Saa snart jeg havde sagt disse Ord, piskede Fyren løs paa Æslet, som han var gal, og kørte rask op ad

Gaden. Jeg løb alt hvad jeg kunde efter ham og fik ham omsider standset.

»Ja, saa sætter jeg Adressen paa her,« sagde jeg og greb i Lommen for at tage Papiret frem, men i Farten rev jeg Femkronesedlen op ogsaa, og for at gemme den, mens jeg satte Adressen paa Kufferten, tog jeg den imellem Tænderne.

Den langbenede stod og gloede paa mig lidt, men med eet for han hen imod mig og smækkede mig saadan en Ørefigen, at Femkronen faldt ud af min Mund og ned i hans Haand.

»Hvad for noget!« raabte han og greb mig i Kraven, »det bliver nok en Politisag dette her . . . du har naturligvis stjaalet baade Kuffert og Penge! . . . Paa Stationen med dig, din lille Gavtyv!«

»Kom med mine Penge,« raabte jeg, »og lad mig være i Fred!«

»Nej, nu skal du paa Stationen!« raabte han og slæbte mig hen til Æslet.

Med eet slap han mig saa, sprang op paa Vognen og kørte af Sted, saa hurtig han kunde.

Jeg løb efter ham for at standse ham, men der var stærk Færdsel i Gaden, og jeg tørnede snart imod en Hest, snart imod en Fodgænger, og snublede et Par Gange over Rendestensbrætterne. Jeg blev skældt ud og puffet og stødt og kom kun langsomt af Sted. Afstanden mellem mig og Kærren blev større og større. Til sidst løb jeg Panden imod en Lygtepæl, saa jeg faldt bedøvet om, og da jeg atter kom paa Benene, var den langbenede Fyr forsvunden med Kuffert, Femkrone og det hele.

Fortumlet og forvirret satte jeg mig ned paa et

Trappetrin, og da jeg kunde indse, at jeg umuligt kunde faa fat i mine Ejendele mere, rejste jeg mig og gik bort derfra i Retning af Greenwich¹⁾ som jeg vidste laa paa Vejen til Dover.

I Førstningen var jeg alt for fortunlet til at tænke, men da jeg havde gaaet lidt, begyndte jeg at overveje, hvordan det skulde lykkes mig at naa Dover. Jeg følte i min Lomme og fandt mærkelig nok en Snes Øre, men det kunde jo ikke forslaa ret meget.

I Udkanten af Byen kom jeg forbi en Kælderbutik, hvor der stod, at man købte brugt Tøj, og da jeg saa Skiltet, faldt det mig straks ind, at jeg i hvert Fald kunde undvære min Vest. Jeg gik da ind i en Trappegang, tog min Vest af og rullede den sammen og gik saa ned i Kælderen med den.

»Jeg vilde gerne sælge denne Vest for en rimelig Pris,« sagde jeg til Marskandiseren, som stod ved Disken og røg af en kort Pibe.

»Ja, hvad kalder De en rimelig Pris for saadan en lille Vest?« spurgte han.

»Det kan De bedst selv vide,« svarede jeg.

»Nej, jeg kan ikke baade være Sælger og Køber!«

»Vilde 1 Kr. 50 Øre være for meget?« spurgte jeg beskeden.

Marskandiseren rullede Vesten sammen og rakte mig den.

»Det vilde være det samme som at stjæle fra min Familie, dersom jeg bød 75 Øre for den,« sagde han.

Jeg blev meget forskrækket og slog straks til.

---

¹⁾ Grinnitsh.

Marskandiseren gav mig Pengene og saa gik jeg videre, idet jeg knappede Trøjen om mig.

Jeg vidste, at jeg kom forbi »Salem House« paa min Vej, og jeg besluttede nu at lægge mig til at sove bag ved Muren. Det var jo Sommer, og det kunde sikkert ikke være videre koldt.

Da jeg naaede Skolen, var det langt ud paa Aftenen, og jeg blev meget glad, da jeg saa en Høstak lige ved Muren. Der lagde jeg mig saa til Rette, men skønt jeg var meget træt, kunde jeg dog ikke falde i Søvn. Det var første Gang, jeg laa under aaben Himmel om Natten, og jeg kan ikke nægte, at jeg var bange. Jeg laa og saa paa Stjernerne paa Himlen og tænkte paa den Tid, jeg havde tilbragt i »Salem House«. Trods Pryglene og den slette Behandling syntes jeg dog, at jeg dengang var langt lykkeligere end nu.

Omsider faldt jeg dog i Søvn, og om Morgenens vaagnede jeg ved at Klokken i »Salem House« ringede Drengene op. Jeg tænkte et Øjeblik paa at klavre op paa Muren og kige ind, men da jeg vidste, at hverken Steerforth eller Traddles længere var paa Skolen opgav jeg det og gik videre mod Dover.

Det var en Søndag, og Vejret var straalende smukt. Jeg hørte Kirkeklokkerne ringe og saa Folk gaa til Kirke i deres pæne Klæder, men selv traskede jeg uvasket og uredt af Sted langs den støvede Landevej. Jeg følte mig som en stor Synder, en rigtig Vagabond og Landstryger.

Jeg gik fem Mil den Dag, og om Aftenen naaede jeg Byen Rochester. Jeg var meget træt og udmattet og havde stor Lyst til at gaa ind i et af de smaa

Huse, hvor der stod: »Logi for rejsende,« men jeg var bange for at give de faa Penge ud, jeg havde tilbage, og frygtede ogsaa for at komme sammen med nogle af de fæle Landstrygere, jeg havde set paa min Vej. Jeg traskede derfor videre til Chat-ham, og der lagde jeg mig til at sove paa Skraa-ningen af en Batterivold, hvor der gik en Skildvagt frem og tilbage hele Natten. Jeg syntes, det var saa trygt at høre hans Fodtrin, naar jeg af og til vaagnede.

Om Morgenens, da Soldaterne blev trommet ud, sneg jeg mig bort og gik nu igennem en lang Gade. Mine Ben var ganske stive, og mine Fødder var meget ømme. Jeg følte, at det vilde være umuligt for mig at gaa ret langt den Dag, dersom jeg ikke fik noget ordentligt at spise, og da jeg nu kun havde nogle faa Øre tilbage, var der ikke andet for mig at gøre end at sælge min Trøje.

Jeg ledte derfor efter en Marskandiserbutik og fandt ogsaa langt om længe en, der ikke var for fin.

Hurtigt tog jeg min Trøje af, rullede den sammen og gik ned i Butikken med den.

Men lige idet jeg kom ind ad Døren, for en gammel Mand med graat Skæg og snavset Tøj rasende imod mig.

»Aa, mine Øjne og Lemmer,« raabte han og greb mig i Haaret, »aa, min Lunge og Lever . . . hvad vil du her, Dreng! . . . Aa, goru . . . goru!«

Jeg blev saa forfærdet, at jeg ikke kunde sige et eneste Ord.

»Aa, hvad vil du . . . hvad vil du! . . . Aa, min Lunge og min Lever . . . goru . . . goru!«

Han stirrede mig vanvittigt ind i Ansigtet og ru-

skede mig heftigt. Hans Ansigt var helt fortrukket, og han lugtede afskyeligt af Brændevin.

»Jeg vilde gerne sælge denne Trøje,« sagde jeg skælvende.

»Aa, min Lunge og min Lever . . . lad mig se den . . . aa, goru . . . goru!«

Jeg rakte ham den.

»Aa, goru . . . goru . . . hvad skal den koste?«

»Tre Kroner!«

»Aa, min Lunge og min Lever . . . aa, goru . . . goru . . . 1 Kr. 50 Øre . . . ikke mere . . . ikke mere!«

»Lad gaa,« sagde jeg, »giv mig saa Pengene!«

»Aa, min Lunge og min Lever! . . . goru, goru; . . . Ud af Butikken med dig . . . ud! . . . Ingen Penge . . . lad os gøre et Bytte!«

Jeg har aldrig i mit Liv været saa angst, og jeg svarede derfor ydmygt, at jeg trængte meget til Penge, og at jeg ikke havde Brug for andet, men jeg skulde gerne gaa udenfor og vente lidt. Og saa gik jeg ud og satte mig i en Krog lige ved Døren.

Det var det mest fordrukne Daarekistelem, man kunde tænke sig, og han var ogsaa godt kendt i Kvarteret, for alle de Drengene, der kom forbi, de drillede ham paa alle mulige Maader. Og saa for han efter dem og bandede og raabte: goru, goru!

Jeg maatte sidde der i flere Timer, og flere Gange, naar han rendte efter Drengene, for han hen imod mig, fordi han troede, jeg var med til at drille ham. Drengene lagde efterhaanden Mærke til mig, og da de til sidst troede, at jeg hørte til Butikken, kastede de Sten efter mig og skældte mig ud.

I Mellemlrummene kom Marskandiseren hen til mig og tilbød mig forskellige Ting for min Trøje, blandt andet en trekantet Hat, en Violin og en Medestang; men jeg forlangte hver Gang mine Penge.

»Aa, min Lunge og min Lever! . . . Vil du gaa, naar jeg giver dig 50 Øre . . . aa, goru . . . goru!«

Han gav mig en Halvtredsøre, men jeg rystede paa Hovedet og sagde, at jeg vilde have mine Penge.

Saa gav han mig 10 Øre til, og en halv Time efter atter 10 Øre; saadan blev han ved at trække det ud omtrent hele Dagen.

Først langt hen paa Eftermiddagen naaede Summen op til en Krone, og da jeg nu var saa træt og udmattet af dette vanvittige Menneskes Opførsel, lod jeg mig nøje og gik min Vej.

Allerførst købte jeg mig noget Kød og noget Brød, og da jeg havde spist det, humpede jeg igen af Sted ud ad Landevejen.

Men den Dag kom jeg ikke ret langt; omtrent en Mil fra Byen standsede jeg min Gang og lagde mig til at sove i en Høstak.

Næste Dag gik det bedre, og jeg vilde den Dag have naaet et langt Stykke frem, naar jeg ikke saa ofte var bleven standset af Vagabonder og Landstrygere.

Henad Aften mødte jeg en Kedelflicker med sin Kone eller Kæreste, hvad det nu var. Det var en frygtelig raa Fyr at se paa, og da jeg hurtig vilde gaa forbi ham, raabte han rasende efter mig:

»Vil du straks komme herhen . . . eller jeg sprætter Maven op paa dig!«

Jeg turde ikke være ulydig mod ham og gik tilbage.

»Hvor skal du hen?« raabte han og greb mig i Brystet.

»Jeg skal til Dover!«

»Naa, og hvad gi'r du dig a' med! . . . Er du Lommetyv?«

»Nej, Gud bevares,« svarede jeg.

»Naa, saa du vil gi' dig ud for at være ærlig . . . hva'! Ja, prøv bare paa det, saa skal jeg flække Hovedet paa dig! . . . Har du Penge til et Krus Øl . . . op med Mønten!«

Jeg blev meget angst og saa hen til Konen. Hun rystede ganske svagt paa Hovedet.

»Nej, jeg er meget fattig,« sagde jeg, »jeg har ingen Penge!«

»Naa, ikke det . . . men hvad er det, du har om Halsen der . . . det er jo min Brors Halstørklæde!«

Og med det samme rev han Tørklædet af min Hals og kastede det hen til Konen.

Hun slog en høj Latter op og kastede det hen til mig, og i det samme nikkede hun og formede sine Læber, som om hun vilde sige: gaa!

Jeg vilde ogsaa til at tage Tørklædet op og forsvinde, men Kedelflikkeren greb det i en Fart, bandt det om sin egen Hals, og vendte sig derpaa om mod Konen og slog hende i Ansigtet, saa hun styrtede om paa Vejen.

Jeg blev saa forskrækket over dette Syn, at jeg gav mig til at løbe ud ad Vejen, saa hurtig mine Ben kunde bære mig, og jeg standsede ikke, før jeg var vis paa, at jeg ikke blev forfulgt.

Hele Dagen gik jeg og tænkte paa dette Møde, og hver Gang, jeg saa en Landstryger komme, sprang

jeg ind paa Marken og gemte mig i en Grøft eller bag en Busk.

Den Nat laa jeg og sov mellem nogle Humle-ranker, og næste Dag naaede jeg Byen Dover.

Jeg saa frygtelig ud. Mine Skosaaler var revnet, mine Benklæder slidt op i Kanten, og jeg var tilstøvet og snavset over hele Kroppen. Sulten og tørstig var jeg ogsaa, for alle mine Penge havde jeg brugt, og ret meget Mod var der ikke i mig.

Jeg begyndte straks at spørge Søfolkene nede ved Havnen, om de ikke vidste, hvor min Tante boede, men de drev bare Løjer med mig.

En sagde, at hun boede i Fyrtaarnet og var let at kende, for hun havde faaet Halvdelen af Skæget svedet af, en anden fortalte mig, at hun var inde-spærret i Fængslet, fordi hun havde stjaalet nogle Børn, og en tredie forsikrede, at han havde set hende ride paa et Kasteskift sammen med en hel Del andre Kællinger Aftenen i Forvejen.

Droskekuskene behandlede mig lige saa spøgefuldt, og naar jeg gik ind i en Butik for at faa Underretning, blev jeg straks jaget ud med de Ord: »Vi giver ikke noget her.«

Jeg følte mig meget ulykkelig og var ved at ønske, at jeg aldrig havde forladt London.

Men hen ad Eftermiddagen havde jeg endelig Held med mig. Jeg havde sat mig paa en Trappe for at hvile mig, og medens jeg sad der, kom en Droske forbi. Idet Kusken drejede om et Hjørne, tabte han et Hestedækken, og jeg skyndte mig at tage Dækkenet op og række ham det. Han takkede mig meget venligt, og jeg tog nu Mod til mig og spurgte, om

han ikke kendte en Dame, som hed Frøken Trotwood.

»Trotwood! . . . . Jo, vent lidt . . . . er det en gammel Dame?»

»Ja, temmelig gammell!»

»Hun er dygtig stiv i Ryggen og gaar altid med en Pose paa Armen . . . ikke sandt! . . . og saa er hun grov og opfarende . . . ikke?»

»Jo, jeg tror nok, det passer,« svarede jeg.

»Godt . . . saa skal du bare gaa et Stykke ud ad Vejen her, saa vil du se nogle Huse nede ved Søen . . . der bor hun . . . men jeg tror ikke, hun gi'r dig noget, saa det er bedst, du faar denne Tiøre!»

Jeg takkede ham meget for Gaven og for Oplysningen, og saa gik jeg ned til Villaerne ved Søen.

Et af de første Huse, jeg kom til, var en Købmandshandel, og da jeg tænkte mig, at de der maatte kende min Tante, gik jeg ind i Butiken og bad Kommisen om at sige mig, hvor Frøken Trotwood boede.

»Min Frøken,« sagde en ung Tjenestepige, som stod ved Disken for at købe noget, »hvad vil du dog hende, min Dreng?»

»Jeg vilde gerne tale med hende, dersom det kunde lade sig gøre!»

»Nej, det tror jeg ikke, det kan, men nu kan du jo følge med mig, saa skal jeg vise dig, hvor hun bor.«

Jeg fulgte derefter med den unge Pige hen ad Vejen, til vi kom til en nydelig lille Villa med en Have foran.

»Her bor Frøken Trotwood,« sagde Pigen og smuttede ad Havelaagen ind i Huset.

Jeg stod og saa paa det smukke Hus og gruede for at vise mig for den strenge Tante Trotwood. Hvad skulde jeg sige, og hvordan vilde hun tage imod mig?

Medens jeg stod der i Angest og Bæven, fik jeg Øje paa en rød musset, graahaaret Herre ved Vinduet i Kvistværelset over Indgangsdøren. Han saa saa venlig og godmodig ud og nikkede til mig, derefter rystede han paa Hovedet, lo og gik bort fra Vinduet.

Jeg blev baade forundret og forskrækket ved dette Syn og tænkte netop paa at gaa min Vej for nærmere at overveje, hvad jeg skulde sige, da jeg saa en ældre Dame komme ud i Haven. Hun havde et Tørklæde bundet om Hatten, store Havehandsker paa Hænderne og gik med en Kniv i Haanden.

Da hun saa mig, stødte hun efter mig med Kniven og raabte: »Gaa væk! . . . Ingen Drenge her!« Og saa gik hun hen i et Hjørne af Haven og bukkede sig ned for at grave en Rod op.

Jeg var overbevist om, at det var Tante Trotwood, tog Mod til mig og listede mig hen til hende.

»Undskyld, Frøken,« sagde jeg og rørte ved hendes Arm.

Hun saa forbavset paa mig.

»Undskyld, Tante . . . jeg er Deres Nevø!«

»Du store Gud,« raabte hun forfærdet og satte sig ned i Havegangen.

»Jeg er David Copperfield fra Blunderstone, hvor De kom den Aften, jeg blev født! . . . Jeg har været meget ulykkelig, siden Mor døde . . . jeg har ikke lært noget og har maattet sørge for mig selv . . .

»Du store Gud,« raabte hun forfærdet og satte sig ned
i Havegangen.

jeg maatte staa og arbejde fra Morgen til Aften i en Kælder og lærte aldrig noget . . . og gik ikke i Skole . . . og saa flygtede jeg fra London . . . min Kuffert og mine Penge blev stjaalet fra mig, jeg har pantsat mit Tøj, og jeg har sovet paa Marken de sidste Nætter . . .«

Alt dette sagde jeg i en Fart, men nu kunde jeg ikke faa et Ord frem mere og brast i en voldsom Graad.

Tante sad og stirrede forskrækket paa mig, medens jeg talte, men da jeg brast i Graad, for hun op, greb mig i Kraven og halede mig ind i Stuen, og det første, hun der foretog sig med mig, var at hælde nogen Medicin, som var blandet sammen af en Del forskellige Flasker, i Halsen paa mig.

Derefter lagde hun mig i Sofaen og svøbte mig godt ind i et Sjal, og under alt dette, udbrød hun af og til: »Gud forbarme sig . . . Gud forbarme sig!«

Da hun saaledes havde lagt mig godt til Rette, ringede hun heftigt paa Klokken.

Den unge Pige, som jeg havde set i Butikken, kom øjeblikkelig ind, og hun blev meget forundret ved at se mig ligge paa Sofaen.

»Jane,« sagde Tante, »gaa straks ovenpaa og bed Hr. Dick komme ned!«

Lidt efter kom den Herre, jeg havde set i Kvistvinduet, leende ind ad Døren.

»Naa, Hr. Dick . . . lad nu være med at skabe Dem! . . . Vi ved dog alle sammen, at De er den klogeste og fornuftigste Herre her i Egnen! . . . Sig mig, De har jo hørt Tale om David Copperfield?«

»David Copperfield,« sagde Hr. Dick alvorligt, »David Copperfield!«

»Ja vel . . . det er hans Søn, der ligger der!«

»Nej, se . . . er det virkelig?«

»Ja, det er . . . og det er en net Fyr . . . han er løbet bort! . . . Hans Søster, Betsey Trotwood . . . hvis han havde haft en Søster . . . vilde aldrig have gjort det . . . vel?«

»Nej, hvor skulde hun løbe hen?«

»Rigtig . . . hun vilde ikke have gjort det! . . . Men hvad skal vi nu gøre med ham?«

»Gøre med ham,« sagde Dick og kløede sig i Nakken.

»Ja, vel . . . sig det nu . . . De, som er saa forstandig! . . . Giv mig et rigtig godt Raad!«

»Naa, hvis jeg var i Deres Sted,« sagde Dick og saa meget kløgtig ud, saa vilde jeg vaske ham!«

»Udmærket,« raabte Tante, »jeg tænkte nok, at De vidste det! . . . Jane, Jane . . . varm Badet!«

Jeg laa ganske stille og sagde ikke et eneste Ord, men jeg havde en bestemt Følelse af, at nu vilde alt komme i Orden.

Tante sad og saa paa mig og talte lidt med Hr. Dick, men pludselig for hun op i Forbitrelse og raabte: »Jane . . . Æslerne . . . Æslerne!«

Og saa for hun ud og Jane bag efter, og gennem Vinduet saa jeg, at de havde fat paa et Par Dreng, der trak Æsler, og gav dem paa Ørene, fordi de red over en lille grøn Plads udenfor Huset.

Jeg ved ikke, om den lille, grønne Plæne udenfor Huset var Tantes; jeg tror det ikke, men Tante troede det i hvert Fald og holdt strengt paa sin Ejendomsret. Tre Gange gjorde hun Anskrig, mens Badet blev gjort i Stand, og hver Gang for hun og Jane ud og drev Æseldrengene væk.

Det var en stor Nydelse for mig at komme i Bad og faa alt Støv og Snavs vasket af mig; jeg følte mig saa godt tilpas efter det. Men jeg var saa træt og udmattet, at jeg neppe kunde holde Øjnene oppe, mens jeg blev tørret og fik en Skjorte og et Par Benklæder af Dicks paa.

Saa snart jeg atter blev lagt paa Sofaen, faldt jeg i Søvn, og jeg syntes virkelig, at Tante klappede mig paa Kinden og kaldte mig en smuk Dreng og en stakkels Dreng, men det kan godt være, at det kun var en Drøm.

Da jeg havde sovet et Par Timer, blev jeg vækket, og nu spiste vi til Middag. Jeg sad ved Bordet i min underlige Dragt, og flere Gange under Maaltidet, naar Tante saa paa mig, udbrød hun: »Gud forbarme sig!« — Vi fik stegt Høns og Budding, og det smagte udmærket. Da vi havde spist, drak vi et Glas Vin, og jeg maatte nu fortælle Tante og Hr. Dick hele mit Levnetsløb.

Tante hørte efter med stor Ivrighed, men jeg syntes, at Hr. Dick flere Gange var ved at falde i Søvn.

»Men jeg kan ikke forstaa, hvad der gik af det ulykkelige Barn, at hun gik hen og giftede sig igen,« sagde Tante, da jeg var færdig.

»Hun forelskede sig maaske i en anden Mand,« mente Dick.

»Forelskede sig! . . . Ja, *hvor* kunde det falde hende ind!«

»Hun gjorde det maaske for sin Fornøjelses Skyld!«

»Fornøjelse! . . . Ja, det var rigtignok en rar Fornøjelse! . . . Hvor blev denne Drengs Søster, Betsey

Trotwood, af . . . hva'? . . . Nej, jeg vil ikke høre et Ord!«

Dick rystede forskrækket paa Hovedet.

»Og saa den lille Spirrevip af en Doktor, hvad gjorde han, maa jeg spørge! . . . Han kunde bare sige, det var en Dreng . . . en Dreng! . . . Nej . . . og saa gaar hun hen og gifter sig anden Gang, og det oven i Købet med en Morder, eller saadan en! . . . Og denne her Pige med det hedenske Navn, hun gaar ogsaa hen og gifter sig! . . . det er dog for galt! Jeg vil bare ønske, at hendes Mand vil rigtig prygle hende med Ildtangen, som jeg ser i Avisen, at den Slags Mænd gør!«

Jeg blev meget bedrøvet over disse Ønsker for stakkels Peggotty og sagde til Tante, at det var Synd, for Peggotty var den bedste, den ærligste og den mest trofaste Pige i Verden; og saa lagde jeg mit Hoved paa Bordet og græd ved Tanken om Mor og Peggotty.

»Saa, saa,« sagde Tante og klappede mig paa Skulderen, det er meget rigtigt, at Drengen forsvarer dem, der har været gode imod ham . . . meget rigtigt! . . . Jane . . . Æslerne!«

Da vi havde drukket Te om Aftenen, satte Jane Dambrættet frem, og Tante og Dick satte sig hen for at spille et Parti.

»Se paa Drengen, Dick,« sagde Tante, »hvad skal jeg gøre ved ham?«

»Hvis jeg var i Deres Sted,« sagde Dick, »saa tror jeg, at jeg vilde lægge ham i Seng!«

»Jane . . . Jane,« raabte Tante glad, »Dick kan sige os alt, hvad vi skal gøre! . . . Er Sengen i Loftskammeret i Stand?«

Jane svarede ja, og saa førte hun og Tante mig op ad Trappen ind paa et lille, hyggeligt Værelse med en dejlig opredt Seng.

»Læg dig nu der,« sagde Tante venligt, »du kan godt lade Lyset brænde . . . det slukkes om fem Minutter!«

Og saa gik hun og Jane og lukkede Døren i Laas udvendig.

Jeg tænkte paa mit lille Værelse derhjemme og paa, hvorledes ogsaa der Døren blev laaset for mig engang; men jeg følte hverken Frygt eller Anger denne Gang, jeg følte snarere Lykke, for jeg haabede sikkert, at Tante vilde beholde mig.

Glad og fornøjet lagde jeg mig i den pæne Seng og bad inderligt til Gud, at jeg aldrig nogen Sinde mere maatte blive husvild og komme til at flakke om paa Landevejene.

Saa slukkedes Lyset, og jeg faldt i en tryk og god Søvn.

TRETTENDE KAPITEL.

Hos Tante Trotwood.

Næste Morgen lukkede Jane op for mig, og da jeg kom ned i Spisestuen, sad Tante alene ved Bordet i dybe Tanker.

Jeg kunde se, det var mig, hun tænkte paa, saa jeg vovede ikke at forstyrre hende, men satte mig rolig og stille ved Bordet. Tante blev ved at sidde og stirre paa mig, og til sidst blev jeg helt undselig

og forvirret. Mine Hænder rystede af Spænding, og jeg var lige ved at tabe min Kop hvert Øjeblik.

»Halløj!« raabte Tante med eet.

Jeg saa ærbødig og ængstelig op.

»Halløj! . . . Jeg har skrevet til ham!«

»Til . . .«

»Ja, vel . . . til ham Morderen, din Stiffar!«

»Ved han, hvor jeg er, Tante?«

»Ja, jeg har fortalt ham det!«

»Vil De udlevere mig til ham?« spurgte jeg forfærdet.

»Det ved jeg ikke . . . nu faar vi se!«

Jeg blev meget bedrøvet og forskrækket, og jeg vidste, at jeg vilde komme til at gaa i stærk Spænding, til der kom Svar fra Hr. Murdstone.

Da Tante havde samlet Tetøjet og sat sig ved Vinduet med noget Sytøj, sagde hun:

»Gaa oven paa og spørg Hr. Dick fra mig, hvordan det gaar med hans Ansøgning.«

Jeg rejste mig øjeblikkelig for at gaa, men Tante standsede mig.

»Du synes maaske, det er et meget kort Navn, han har . . . hva'?«

»Ja, jeg synes, det er meget kort!«

»Men han har ogsaa et helt andet Navn . . . Richard Babby, men det kan han ikke lide at høre, og det kan jeg heller ikke, for hans Familie har ikke været god imod ham! . . . Du maa aldrig kalde ham andet end Hr. Dick.«

Da jeg kom ind hos Hr. Dick, saa jeg, at han sad og arbejdede ivrigt ved et Bord, hvor der laa en Masse beskrevet Papir og en Masse Fjerpenne.

»Naa, hvordan gaar det?« sagde han og drejede sig om imod mig, »hør, jeg skal sige dig noget, men du maa ikke fortælle det til andre . . . Verden er ren splitter gal . . . rav ruskende gal!«

Og saa tog han sig en Pris og lo hjertelig.

Jeg svarede ikke paa disse mærkelige Ord, men overbragte Tantes Hilsen.

»Jo, Tak . . . sig hende, at det gaar godt . . . jeg er rigtig godt i Gang nu! . . . Hør, har du gaaet i Skole?«

»Ja, Hr. Dick . . . en kort Tid.«

»Kan du huske, naar det var, at Carl den Første blev halshugget?«

»Ja, jeg tror nok, det var i Aaret 1649.«

»Men det er vist ikke bleven gjort rigtig . . . vel! . . . Hvordan kan det ellers gaa til, at noget af den Forvirring, der sad i Carl den Førstes Hoved, er kommen ind i mit!«

Jeg blev meget forbavset over disse Ord og tav forlegen.

»Naa, noget galt er der, men det er lige meget! . . . Hvad synes du om den Drage der?«

»Jo, den er prægtig,« sagde jeg og saa paa en stor Drage, som stod i en Krog, »den er vist over tre Alen høj!«

»Den har jeg selv lavet, og her skal du se, jeg har Sejlgarn nok! . . . Jeg sender en Masse Sandheder op med den Drage; jeg ved ikke, hvor de gaar hen, men det er ogsaa ligemeget!«

Han talte saa blidt og venligt og lo saa fornøjet.

Jeg lo med, og vi skiltes som de bedste Venner af Verden.

»Naa, hvorledes havde Hr. Dick det saa?« spurgte Tante, da jeg kom ned.

»Jeg skulde hilse og sige, at det gik godt med hans Ansøgning!«

»Godt! . . . Hvad synes du om ham?«

Jeg holdt ikke af at svare og stod og saa ned mod Gulvet.

»Naa, hvorfor svarer du ikke! . . . Din Søster Betsey vilde have svaret straks! . . . Tal rent ud af Posen!«

»Sig mig, Tante,« stammede jeg, »er Hr. Dick ikke lidt forstyrret i Hovedet?«

»Ikke det mindste! . . . Er der noget, han ikke er, saa er det *det!* . . . Hans Familie sa', han var gal, og hans Bror vilde indespærre ham i en Galeanstalt; men saa tog jeg mig af ham! . . . Han er en af de klogeste Mænd, jeg har kendt! . . . Sig mig, talte han til dig om Carl den Førstes Hoved?«

»Ja, Tante.«

»Naa, ja, der har vi det,« sagde Tante lidt ærgerlig, »det taler han tidt om, og han skriver jo ogsaa om det i sin Ansøgning . . . og det er jo ikke forretningsmæssigt . . . han har nu skrevet Ansøgninger i henved ti Aar, men hver Gang har han noget om Carl den Førstes Hoved . . . det er nu hans Manér! . . . Han er det føjeligste og bedste Menneske, man kan tænke sig, og ingen kan give saa fornuftige Raad som han!«

Der gik nu nogle Dage, og jeg talte flere Gange med Dick. Jeg syntes rigtig godt om ham, og jeg vilde meget gerne have været med ham ud at sætte Dragen op, men jeg kunde jo ikke vise mig for nogen i den Dragt, jeg bar.

En Morgen, da jeg kom ned til Frokost, sagde Tante:

»Nu har jeg faaet Brev fra ham . . . han kommer selv i Dag!«

Jeg blev meget forskrækket og sad i en frygtelig Spænding hele Formiddagen. Jeg opholdt mig den meste Tid henne ved Vinduet, og lige ved Middagstid saa jeg til min store Forfærdelse baade Frøken og Hr. Murdstone komme ridende paa Æsler lige ind paa Tantes Grønning.

Tante for ud og greb Frøken Murdstones Æsel i Mulen og drejede den om: »Herut med Dem! . . . Her har De ikke noget at gøre, De uforskammede Tingest! . . . Det er min Græsplæne!«

»Det er Frøken Murdstone,« sagde jeg henne fra Døren.

»Jeg er ligeglad, hvem det er,« raabte Tante, »her har hun ikke noget at gøre . . . og jeg vil ikke se Æslerne her . . . Herut . . . herut! . . . Jane, Jane!«

Jane kom løbende, og nu kæmpede hun og Tante med Æslerne og Æseldrengene, indtil de var Herre over Valpladsen.

Hr. Murdstone og Frøkenen var steget af og stod nu og ventede paa Havegangen, men Tante sagde ikke et eneste Ord til dem. Hun gik uden videre ind i Stuen og tog først imod dem, da de blev meldt af Jane.

»Skal jeg gaa, Tante?« spurgte jeg.

»Nej, paa ingen Maade . . . sæt dig der i Krogen!«

Nu kom Hr. og Frøken Murdstone ind i Stuen og hilste.

»Herut! Herut! Jane, Jane! Æslerne!«

»Aa, jeg vidste ikke, hvem det var, jeg havde den Fornøjelse at vise ud, men jeg taaler ikke, at nogen rider ind paa min Grønning. Jeg gør ingen Undtagelse!«

»Men det er meget ubehageligt for fremmede,« sagde Frøken Murdstone.

»Naa . . . er det!«

»Frøken Trotwood,« begyndte Murdstone. »Vi er kommen . . .«

»Naa, er De den Murdstone, der giftede sig med Enken efter David Copperfield i Blunderstone?«

»Ja, jeg er!«

»Det skulde De ikke have gjort! . . . De skulde have ladet det stakkels Barn være i Fred! . . . Jane . . . gaa op og kald paa Hr. Dick!«

Jane gik, og indtil Dick kom, sad Tante rolig og stiv og sagde ikke et Ord.

Det varede dog ikke ret længe, før Dick traadte ind. Han saa forvirret paa de fremmede og stak Fingeren i Munden.

»Det er Hr. Dick, en gammel, fortrolig Ven, hvis Dom jeg sætter megen Pris paa!«

Hr. og Frøken Murdstone bøjede Hovederne og hilste.

»Efter at have faaet Deres Brev,« tog Murdstone fat, »blev vi enige om hellere at svare Dem mundtlig end skriftlig! . . . Denne ulykkelige Dreng er løbet bort fra sine Venner og sit Arbejde . . .«

»Ja, og hans Ydre er jo en ren Skandale,« sagde Frøken Murdstone og saa hen paa mig.

»Jeg maa bede dig om ikke at afbryde mig,« sagde Murdstone.

»Denne ulykkelige Dreng har været Aarsag til mange Bekymringer og Sorger, Frøken Trotwood! . . . Han er trodsig, ulydig og ubehagelig at have med at gøre! . . . Vi har søgt paa alle Maader at vænne ham af med sine Udyder og Laster, men det er ikke lykkedes os!«

»Nej, naar jeg skal sige min Mening,« sagde Frøken Murdstone, »saa er det den værste Dreng, der er til!«

»Det var meget!« sagde Tante koldt.

»Jeg har nu min bestemte Mening om, hvordan han skal opdrages,« fortsatte Hr. Murdstone, »og derfor sendte jeg ham til London til mine Venner, for at han under redeligt og ærligt Arbejde skulde lære Livet at kende . . . men nu har han gjort sig til en Landstryger og kommer til Dem i Pjalter, for at De skal føle Medlidenhed med ham!«

»Holdt,« sagde Tante, »lad os først tale lidt om den hæderlige Stilling, han havde i London! . . . Dersom han havde været Deres eget Barn, saa vilde De formodentlig ogsaa have sat ham til dette redelige og ærlige Arbejde?«

»Havde han været min Brors Søn,« svarede Frøken Murdstone, »saa vilde han rigtignok have været en ganske anderledes Dreng!«

»Tror De ogsaa, hans Mor vilde have tilladt, at han blev sendt til London?«

»Min kære Kone vilde sikkert ikke have gjort Indvendinger,« sagde Murdstone.

»Maa jeg spørge . . . ophørte Deres Kones Livrente ved hendes Død?« spurgte Tante. »Var der slet ikke noget til hendes Barn?«

»Nej, min Kone lod mig raade med sine Midler!«

»Ja, hun var et stakkels, uerfarent Barn var hun, og slet ikke andet!«

»Men for nu at komme tilbage til Drengen, saa vil jeg sige Dem, Frøken Trotwood, at jeg er kommen for at tage ham med hjem . . . eller hvis De vil tage Dem af ham! . . . Vil De det, saa vil jeg ikke have noget som helst at gøre med ham mere, saa er min Dør lukket for ham i Fremtiden!«

»Og hvad siger De, Frøken?« spurgte Tante roligt.

»Jeg siger akkurat det samme som min Bror! . . . Jeg vil kun føje til, at vi er Dem meget taknemlige for Deres Gæstfrihed . . . for Deres mageløse Høflighed!«

Disse Spydigheder gjorde ikke det fjerneste Indtryk paa Tante; hun sad rolig og stiv og udbrød:

»Og Drengen . . . hvad siger han! . . . Vil du følge med dem hjem, David?«

Jeg bad og bønfuldt hende om endelig ikke at lade mig komme bort fra hende. Jeg sagde, at Hr. og Frøken Murdstone aldrig havde kunnet lide mig, at de altid havde været onde og haarde imod mig, og at min Mor havde været meget ulykkelig over det.

»Naa, saa har vi kun Dick tilbage,« sagde Tante, »hvad siger De, Hr. Dick . . . hvad skal vi gøre med Drengen?«

»Ja, hvis det var mig,« sagde Dick efter lidt Betænkning, »saa tror jeg nok, jeg vilde lade en Skrædder tage Maal af ham til en ny Dragt!«

»Bravo, Dick . . . ræk mig Deres Haand,« sagde Tante, »De er den klogeste af os alle!«

Derpaa kaldte Tante mig hen til sig og klappede mig paa Haaret.

»Ja, nu kan De gaa,« sagde hun til Hr. og Frøken Murdstone, »jeg vil prøve min Lykke med Drengen! . . . Hvis han er saadan, som De siger, kan det falde vanskeligt nok, men jeg tror ikke et Ord af det!«

»Frøken Trotwood,« sagde Murdstone, »hvis De var en Herre, saa . . .«

»Sludder og Vrøvl,« raabte Tante, »jeg vil ikke høre et Ord! . . . Jeg ved godt, hvordan De gik og smidskede for Davids Mor i Begyndelsen . . . og David var saadan en dejlig Dreng . . . hva'! . . . og De vilde være en god Fader for ham o. s. v. . . . Uh! . . . Af Sted med Dem . . . jeg vil ikke se Dem mere!«

»Jeg har aldrig hørt Mage,« sagde Frøken Murdstone, »hun maa jo enten være fuld eller gal!«

Min Tante brød sig ikke det mindste om disse Ord; hun blev ved:

»Men da De saa først blev gift med det stakkels Barn, saa fik Piben en anden Lyd! . . . De var en Tyran imod hende, og De hadede Drengen her og vilde gerne af med ham! . . . Jo, jo, jeg kender det alt sammen, og derfor kan jeg ikke udstaa at se Dem mere! . . . Farvel, min Herre . . . af Sted med Dem . . . og Farvel, Frøken . . . og De kan bare prøve paa at ride ind paa min Grønning en anden Gang, saa skal De bare se, hvad jeg skal gøre ved Dem . . . bort med Dem . . . bort!«

Hr. og Frøken Murdstone forsvandt uden at sige et Ord, og da de var borte, slyngede jeg mine Arme om Halsen paa Tante og kyssede hende hjerteligt.

»Saa, saa, Dreng,« sagde Tante og skød mig fra sig, »herefter er Dick og jeg dine Værger, forstaar du . . . og du har ikke noget med de andre at gøre mere!«

Dick lo og raslede med sine Penge og sagde, at det skulde være ham en Glæde at være Væрге for David Copperfield.

»Godt, saa er det afgjort,« sagde Tante, »men skal vi ikke kalde ham Trotwood Copperfield, Dick?«

»Jo, naturligvis . . . naturligvis,« svarede Dick, »det er det eneste rigtige!«

Og fra den Stund af kaldte Tante mig Trot, og alt mit Tøj blev mærket med »T. C.«.

Saaledes begyndte jeg nu et nyt Liv med et nyt Navn og under helt nye Omgivelser.

Og jeg var atter lykkelig, som jeg havde været, før Mor lærte Murdstone at kende.

FJORTENDE KAPITEL.

Jeg kommer atter i Skole.

Dick og jeg blev snart de bedste Venner af Verden. Jeg sad ofte oppe hos ham, naar han skrev sine Ansøgninger; og naar han maatte høre op med dette Arbejde, fordi han kom til at skrive noget om Carl den Førstes Hoved, gik vi ud og satte den store Drage op.

Det var Dicks bedste Tid, og han kunde sidde i Timer og se paa, hvorledes Dragen svævede frem og tilbage højt oppe i Luften.

Ogsaa Tante kom jeg godt ud af det med, og jeg tænkte ofte paa, hvilke Planer hun havde med mig, men jeg vovede ikke at spørge hende.

En Maanedes Tid efter, at jeg var kommen til Tante, sagde hun en Aften til mig: »Hør, Trot, har du Lyst til at komme i Skole igen?«

Jeg svarede straks, at det havde jeg megen Lyst til; det var netop det, jeg havde gaaet og tænkt paa at spørge Tante om.

»Godt, saa begynder du i Morgen i Canterbury¹⁾! . . . Jeg skal selv køre dig derind!«

Næste Morgen var alt i Orden. Ponnyvognen holdt for Døren, og min Kuffert var pakket og laaset.

Dick var forfærdelig ked af, at jeg skulde rejse, men da Tante lovede ham, at han skulde faa Lov til at besøge mig hver Onsdag, fandt han sig bedre i det. Da Tante og jeg kørte, stod han dog og vinkede til os, saa længe han kunde se Vognen.

Da vi kom til Canterbury, standsede Tante udenfor et stort, gammelt Hus.

»Er det en Skole?« spurgte jeg.

»Nej, her bor Sagfører Wickfield, en god Bekendt af mig . . . her tager vi ind!«

Da vi havde holdt udenfor et Øjeblik, kom en langbenet, højskuldret, knoklet Fyr med rødt Haar og fregnet Ansigt ud til Vognen.

»Er Hr. Wickfield hjemme, Uriah Heep?« spurgte Tante.

»Ja, Hr. Wickfield er hjemme, Frøken . . . vil De behage at gaa ind!«

---

¹⁾ Kanterberry.

Tante og jeg gik ind og overlod Hest og Vogn til Uriah.

Vi kom ind i et stort, smukt Værelse og blev modtaget af en ældre, smuk Herre med et noget rødt Ansigt og ganske hvidt Haar.

»Velkommen, Frøken Trotwood . . . jeg haaber ikke, det er noget slemt, der har ført Dem til Byen?«

»Nej, jeg kommer ikke i noget juridisk Ærindel!«

»Godt . . . De maa ogsaa helst komme i hvilket som helst andet . . . velkommen!«

»Det er min Nevø,« sagde Tante og pegede paa mig.

»Jeg vidste ikke, De havde nogen Nevø!«

»Jo, jeg har taget ham til mig, og jeg vilde gerne have ham i Skole her i Byen!«

»Naa, ja, den bedste vi har, det er Dr. Strong's, men han kan ikke komme i Kost der . . . de har ingen Plads!«

»Saa kan vi vel faa ham i Kost et andet Sted?«

»Ja, lad os gaa ud og finde et Sted, saa kan den unge Mand blive her saa længe!«

Saa gik Hr. Wickfield og Tante, og jeg var alene.

Fra det Værelse, hvor jeg sad, kunde jeg se ind i Kontoret, og der var Uriah, som havde sat Hesten ind i en Stald.

Han sad ved en Pult og skrev, men hver Gang, jeg saa paa ham, mødte jeg hans Blik. Han havde et meget ubehageligt Ansigt, og jeg blev helt ilde til Mode ved, at han bestandig stirrede paa mig.

Heldigvis varede det ikke saa længe, før Tante og Hr. Wickfield kom tilbage fra deres Undersøgelser.

Tante havde dog ikke fundet noget Kosthus, som hun syntes om, og var ikke i videre godt Humør.

»Ja, det er meget uheldigt, Frøken,« sagde Hr. Wickfield, »men jeg skal sige Dem én Ting . . . De kan lade Deres Nevø blive her foreløbig!«

»Jeg er Dem meget taknemlig for Deres Tilbud, Hr. Wickfield, og det er Trot ogsaa, kan jeg se, men . . .«

»Ikke noget »men«, Frøken! . . . Hvis De synes, det er for meget, saa kan De jo betale for ham!«

»Ja, saa har jeg ikke flere Betænkeligheder,« sagde Tante glad, »og jeg er ikke mindre taknemlig!«

»Godt . . . lad os saa gaa ind til min lille Husholderske!«

Saa gik vi op ad en gammel, snørklet Trappe og kom til nogle morsomme, gammeldags Værelser med smukke Møbler og Malerier og med Masser af Blomster i Vinduerne.

Hr. Wickfield bankede paa en Dør, og lidt efter kom en nydelig lille Pige omtrent paa min Alder ind i Stuen. Hun havde et yndigt Ansigt og var saa blid og saa venlig. Hun kyssede sin Far inderligt og hilste derefter paa Tante og mig.

Hendes Far fortalte hende nu, at jeg skulde bo hos dem, og det lod hun til at blive glad ved.

Hun foreslog straks, at vi skulde gaa op og se paa mit Værelse, og jeg kan endnu se hende for mine Øjne, som hun gik der med Nøgleknippet hængende ved sin Side, en mild og venlig lille Husmoder.

Det var et nydeligt Værelse, jeg skulde bo i; der var Egetræs Gulv, svære Bjælker i Loftet og smaa

Ruder i Vinduerne. Tante blev henrykt over det og takkede Hr. Wickfield mange Gange.

Da vi kom ned, spiste vi Frokost, og derefter gik Hr. Wickfield til sit Kontor, Agnes til sin Lærerinde, og jeg fulgte Tante ned til Vognen.

»Far vel, Trot,« sagde Tante og kyssede mig, »lad mig nu se, du gør Dick og mig Ære! . . . Vær aldrig lav, aldrig falsk og aldrig grusom, saa skal det nok gaa dig godt!«

Og saa kørte Tante ene hjem, og jeg blev tilbage i Hr. Wickfields Hus.

Klokken 5 spiste vi til Middag, og efter Middagen satte Agnes en Karaffe med Vin og et Glas hen til sin Far i den hyggeligste Krog af Dagligstuen, og der sad han saa og talte fornøjet med os, til vi skulde drikke Te. Jeg lagde Mærke til, at Hr. Wickfield drak megen Vin, og at han en Gang imellem hensesank i Drømme eller Grublerier; men naar han saa Agnes, som gik saa stille og venlig om i Stuen, lyste hans Ansigt af Glæde og Stolthed.

Om Aftenen, før jeg skulde i Seng, gik jeg ned paa Gaden for at se mig lidt om. Jeg gik og tænkte paa, hvilken Forskel der var paa mig nu og den Dag for omtrent en Maaned siden, da jeg halvnøgen og forsulten kom igennem Canterbury, forbi det selv samme Hus, hvor jeg nu skulde have mit Hjem.

Jeg følte mig saa lykkelig og taknemlig, saa venlig stemt mod alle Mennesker, og da Uriah Heep netop var ved at lukke Skodderne, da jeg kom tilbage, gik jeg hen og tog ham i Haanden og sagde Godnat til ham. Han vred sin lange Krop i ydmyge Bugtninger og rakte mig en klam, kold Haand.

FEMTENDE KAPITEL.

I Dr. Strongs Skole.

Næste Morgen fulgte Hr. Wickfield mig hen til Dr. Strongs Skole, som laa lige ved Domkirken.

Vi traf Doktoren i sit Studereværelse i Færd med at skrive. Han saa lidt medtaget ud, syntes jeg. Hans Klæder var ikke børstede; hans Haar ikke redt pænt; hans Knæbenklæder manglede Spænder, og hans Gamascher var ikke knappede. Men han hilste meget venligt paa mig og sagde, at det glædede ham at se mig.

Ved Siden af Doktoren sad en ganske ung Dame, som nu, efter at hun havde hilst paa os, lagde sig paa Knæ og knappede Dr. Strongs Gamascher.

Jeg troede egentlig, det var Doktorens Datter, og blev derfor meget overrasket ved at høre Hr. Wickfield kalde hende Fru Strong.

Da vi gik over til Skolelokalerne, standsede Dr. Strong pludselig og udbrød: »Det er sandt, Wickfield, har De saa fundet en Plads til min Kones Fætter Jack Maldon?«

»Nej, endnu ikke, men jeg haaber inden ret længe at finde noget til ham, enten her hjemme eller i Udlandet . . . De vilde jo helst ha' ham til Udlandet?«

Doktoren saa forundret paa ham og svarede, at det var lige meget.

Skolestuen, vi traadte ind i, var en temmelig stor Sal, og ved Bordene sad 25 Drenge stille ved deres Bøger.

Saa snart de saa os, rejste de sig og hilste, og

man kunde se paa deres Blik, at de holdt meget af deres Lærer.

»Det er en ny Dreng, mine unge Venner,« sagde Doktoren, »han hedder Trotwood Copperfield!«

Duksen rejste sig øjeblikkelig og gik hen og rakte mig Haanden. Han gjorde det paa en meget venlig og naturlig Maade, men jeg følte mig alligevel undseelig og forlegen.

Jeg syntes, det var saa længe, længe siden, at jeg havde været blandt saadanne Drengene, og jeg havde en Følelse af, at det var som en Slags Bedrageri at trænge mig ind iblandt dem. Hvad vilde de sige, om de vidste, hvilket Selskab jeg plejede at være i, mens jeg opholdt mig i London! Sæt, at nogen af dem havde set mig, da jeg listede mig igennem Canterbury for en Maaned siden! Eller om man vidste, hvilket Kendskab jeg havde til Familien Micawber og til Gældsfængslet i London!

Da jeg blev prøvet, viste det sig, at jeg havde glemt alt det, jeg havde lært før, og jeg blev derfor sat ned i den laveste Klasse i Skolen.

Drengene var alle sammen venlige imod mig, men jeg havde ikke nogen Lyst til at snakke videre med dem og skyndte mig derfor hjem, da Skolen var forbi.

»Naa, hvordan syntes du saa om Skolen,« spurgte Agnes, da jeg traadte ind i Dagligstuen.

»Jo, jeg tror, jeg vil komme til at synes godt om den, men jeg følte mig saa fremmed blandt de andre Drengene! . . . Har du aldrig gaaet i Skole, Agnes?«

»Jo, hver Dag her hjemme . . . det gør jeg endnu! . . . Fars Husholderske maa jo altid være ved

Hjemmet! . . . Mor døde, da jeg blev født, og Far kan ikke undvære mig!«

Lidt efter kom Hr. Wickfield op for at spise, og Agnes Ansigt straaledede af Glæde, da hun saa ham.

Medens vi spiste, kom Uriah og meldte, at Jack Maldon gerne vilde tale med Sagføreren, men før Hr. Wickfield fik Tid til at svare, lød en Stemme henne fra Døren: »Ja, undskyld . . . jeg vilde bare sige, at naar jeg skal ud, saa vil jeg helst rejse saa snart som muligt! . . . Min Kusine Annie siger rigtignok, at hun helst vil have sine Venner i Nærheden, og den gamle Doktor . . .«

»Er det Dr. Strong, De mener?« spurgte Hr. Wickfield alvorligt.

»Ja, naturligvis er det Dr. Strong, min Kusine Annies Mand . . . jeg kalder ham altid den gamle Doktor! . . . Han er af samme Mening som Annie, men efter at De har talt med ham, lader han til at have skiftet Mening!«

Hr. Wickfield sagde, at det var lettere at finde en Plads i Udlandet og lovede at skaffe en saa hurtig som muligt.

Og derefter bød Hr. Maldon Farvel og gik sin Vej.

Da vi havde spist, gik vi ovenpaa ligesom Dagen før og tilbragte Aftenen paa en meget behagelig Maade.

Agnes gik om i Stuerne paa sin stille, venlige Maade, spillede lidt, sang lidt og talte snart med mig og snart med hendes Far.

Jeg havde taget mine Bøger ned, og Agnes talte med mig om mine Lektier og viste mig, hvorledes man bedst kunde lære dem. Jeg kan endnu se hende,

som hun gik der lys og mild, og jeg kan høre hendes kønne, bløde Stemme.

Da Agnes var gaaet i Seng, og jeg vilde til at gaa op paa mit Værelse, standsede Hr. Wickfield mig.

»Naa, Trotwood, vil du saa blive hos os . . . eller vil du helst bo et andet Sted?«

»Jeg vil helst blive,« svarede jeg hurtigt.

»Jeg er kun bange for, at det bliver for kedeligt her, min Dreng!«

»Ikke mere for mig end for Agnes . . . men det er slet ikke kedeligt.«

»End for Agnes,« sagde Hr. Wickfield tænksomt og begyndte at gaa frem og tilbage paa Gulvet.

Han drak saa meget den Aften, at han blev helt rød i Øjnene, og bestandig mumlede han hen for sig:

»End for Agnes.«

»Naa, det glæder mig, at du vil blive her . . . det vil være godt for mig . . . godt for Agnes . . . godt for os alle sammen maaske!«

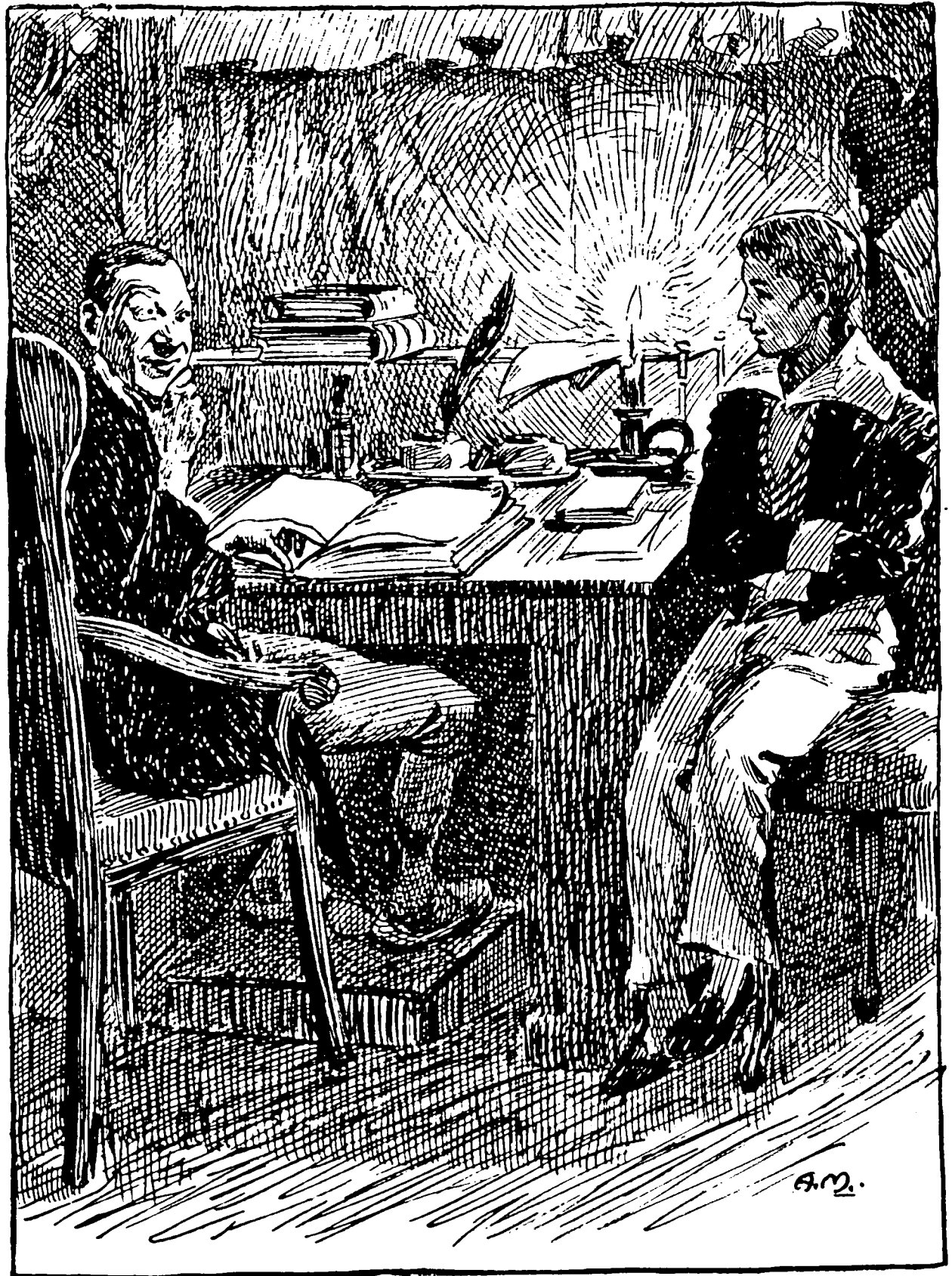
»Ja, jeg er vis paa, at det er godt for mig,« sagde jeg, »jeg er saa glad ved at være her!«

»Du er en brav Gut, Trotwood! . . . Du maa lade, som du var hjemme her, og har du Lyst til at læse nede i mit Værelse, saa er du velkommen, saa tidt du vil!«

Jeg fulgte allerede samme Aften med derved, men da jeg kom forbi det lille, runde Kontor, fik jeg Lyst til at hilse paa Uriah.

»De arbejder sent i Aften, Uriah,« sagde jeg.

»Ja, Hr. Copperfield,« svarede Uriah ydmygt, »men det er ikke Kontorarbejde! . . . Jeg udvider mine juridiske Kundskaber!«

»De arbejder sent i Aften, Uriah!«

»Ja, De er vist en stor Jurist?«

»Nej, jeg er kun en meget ringe Person,« sagde Uriah og vred sig i Ydmyghed, min Far, som nu er død, var en meget ringe Person, og min Mor er ogsaa af simpel Stand!«

»Aa, De bliver nok Wickfields Kompagnon engang, Uriah!«

»Nej, det er jeg alt for ringe til!«

Saa snakkede vi om Wickfield, om min Tante og om Agnes. Det vil sige, det var Uriah, som ledede Samtalen. Han vred sig i Ydmyghed og sledskede sig ind hos mig, saa jeg fortalte ham meget mere, end jeg havde Lyst til. Til sidst bad han mig om at komme og drikke Te med ham og hans Moder en Eftermiddag.

De var kun ringe og simple Personer, sagde han, og de vilde være meget stolte af at have mig som Gæst.

Det varede ikke længe, før jeg følte mig fuldstændig hjemme paa Skolen og imellem Drengene. Jeg læste flittig og blev ofte rost af Dr. Strong, og jeg øvede mig ogsaa ivrigt i Drengenes Sport og Idræt og blev snart blandt de flinkeste.

Dr. Strong var ualmindelig afholdt af alle Drengene, og alt Arbejde gik med Lyst og Iver. Der var lige saa megen Forskel paa »Salem House« og Dr. Strongs Skole som paa Nat og Dag.

Fru Strong kom ofte i Besøg hos Wickfields, og vi kom ogsaa ofte hen i Skolen, saa jeg lærte snart Doktoren og hans Frue at kende. Der var stor Forskel paa deres Alder og paa deres Maade at leve paa, men de tog sig dog godt ud sammen og holdt meget af hinanden. Dr. Strong viste den største Øm-

hed overfor sin unge Kone og søgte paa alle Maader at gøre hende godt, men han var jo noget aandsfraaværende og glemte let alting omkring sig, naar han arbejdede paa sin store Ordbog, som engang skulde gøre ham til en berømt Mand. Han kendte ikke ret meget til Mennesker, og da han var saa hjertensgod og saa gavmild, blev han den ene Gang efter den anden plyndret af frække Tiggere. Han kunde aldrig sige nej til dem, hvor tidt de end kom. Hans unge Kone var livlig og munter og havde maa-ske ikke altid Lyst til at høre paa de gamle Ord, som skulde staa i hendes Mands Ordbog, men hun hørte dog altid efter og vilde gerne være saa meget for sin Mand som muligt.

Jeg lagde nok Mærke til, at Hr. Wickfield betragtede hende nøje, naar hun var sammen med sin Fætter Jack Maldon, og at han bag efter, naar vi gik hjem, slog fast, at Maldon maatte til Udlandet.

Og saaledes blev det da ogsaa.

En Maanedes Tid efter blev der holdt et Afskeds-gilde for ham hos Dr. Strong. Der blev holdt Taler for ham og sunget Viser. Jeg husker det tydeligt den Dag i Dag paa Grund af det, der forefaldt bagefter.

Da Vognen var kørt bort, kunde vi nemlig ikke finde Fru Strong, og det vakte megen Bestyrtelse, men der blev endnu større Forstyrrelse, da vi langt om længe fandt hende liggende besvimet i en af Korridorerne. Hun kom dog snart til sig selv igen, og Selskabet skiltes. Men længe efter tænkte jeg paa, hvor ivrig Hr. Wickfield var for at faa Jack Maldon til Udlandet, og hvor bedrøvet Fru Strong havde været ved hans Afrejse.

SEKSTENDE KAPITEL.

En gaadefuld Person viser sig.

Kort efter at jeg var bleven optaget i Tantes Hus, skrev jeg til Peggotty og fortalte hende alt om mit Ophold i London og om min Flugt til Tante. Jeg fik ogsaa lige straks et langt Brev fra Peggotty, og paa de mange Klatter kunde jeg se, at hun havde grædt, medens hun skrev det. Tante kunde hun ikke rigtig forsones sig med efter det, hun havde set af hende, da jeg blev født, og hun lod da ogsaa et Par Ord falde om, at dersom jeg vilde flygte igen, saa skulde hun nok sende mig saa mange Penge, at jeg kunde komme til Yarmouth. Hun fortalte mig, at Hr. Murdstone havde solgt Huset i Blunderstone, og at han sammen med sin Søster var rejst bort derfra, og saa skrev hun lidt om Barkis, Hr. Peggotty og Ham, som alle havde det godt, og om Fru Gummidge, som havde det daarligt. Men om Mille stod der ikke andet, end at hun ikke selv vilde skrive en Hilsen til mig, det kunde Peggotty gøre, hvis hun havde Lyst.

Dick kom stadig og besøgte mig, og han blev snart meget afholdt baade af Dr. Strong og af alle mine Kammerater.

Da Tante vidste, at Dick holdt meget af Honningkager, havde hun givet ham Lov til at købe for 1 Kr. af disse Kager, hver Gang han kom til Byen, men heller ikke for en Øre mere.

Dick overholdt nøje Tantes Bud og gjorde hende aldrig imod. Han ansaa hende for den klogeste og bedste Dame i Verden.

»Men hør, Trotwood,« sagde han en Dag, »hvad er det for en Mand, som skjuler sig i Nærheden af vort Hus og forskrækker hende!«

»En Mand, som forskrækker Tante!«

»Ja, nu er det længe siden, han kom første Gang . . . jeg kan ikke huske naar! . . . Lad mig se, naar var det Carl den Første blev halshugget . . . var det ikke 1649?«

»Jo, det var, Dick!«

»Jeg ved ikke, hvorledes det kan være,« sagde Dick, »jeg kan ikke tro, at jeg skulde være saa gammel . . . men det var lige efter, at de havde sat noget af den Forvirring, der var i Carl den Førstes Hoved, ind i mit, at Manden viste sig! . . . Det var efter at vi havde drukket Te, at vi saa ham tæt ved vort Hus?«

»Spadserede han omkring?«

»Nej, han kom lige bag paa Frøken Trotwood og hviskede noget til hende! . . . Men lige siden den Tid maa han have holdt sig skjult i Haven, for i Gaar Aftes kom han igen . . . og hun kom til at ryste over hele Kroppen og gav ham Penge i Maaneskinnet . . . mange Penge!«

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tro om det, Dick fortalte, og var mest tilbøjelig til at antage det for Drøm eller Fantasi.

Senere talte Dick heller ikke mere om det, og saa glemte jeg det.

Disse Onsdage, da Dick besøgte mig, var de lykkeligste Dage i hans Liv. Han kendte snart hver eneste Dreng og deltog i alle vore Lege og Fornøjelser. Han var rigtignok ikke selv med til andet

end at sætte Drager op, men han stod i Timer og saa paa vort Boldspil eller Klinkspil og opmuntrede os med sin Latter og sine Udraab. Han var lige saa ivrig med i det som vi, og Tiden løb ganske fra ham, saa jeg maatte altid minde ham om, naar han skulde hjem.

Naar det var daarligt Vejr, og vi maatte holde os inde, var han til endnu større Morskab for os. Han kunde skære de mest forbavsende Figurer ud af en Appelsinskal, lave Baade af alt muligt, forvandle Lammeben til Skakbrikker, forfærdige romerske Stridsvogne af gamle Kort og lave Vognhjul af Traadruller.

Han havde ogsaa gjort Bekendtskab med Dr. Strong og hans unge Frue og gik ind og ud i Huset, som han vilde.

Han nærede dyb Ærbødighed og Ærefrygt for Doktoren og tog altid sin Hat af, naar denne talte til ham.

Dr. Strong syntes ogsaa godt om ham, og ofte tog han ham med paa sin daglige Spadseretur op og ned ad den brede Gang i Anlæget uden for Skolen og læste op for ham af sin store Ordbog.

En Dag, da jeg havde fulgt Dick til Postvognen, mødte jeg Uriah paa Gaden. Han hilste paa mig og mindede mig om, at jeg havde lovet at besøge ham og hans Moder en Eftermiddag til Te.

Jeg kunde ikke ret godt lide Uriah, men da jeg var bange for, at han skulde tro, jeg var stolt, dersom jeg afslog hans Indbydelse, lovede jeg at komme samme Eftermiddag.

Jeg holdt ogsaa mit Løfte og fulgte med Uriah hjem, da Kontoret blev lukket Kl. 6.

Paa Vejen gennem Gaderne behandlede Uriah mig med den største Høflighed, og da vi traadte ind i Stuen til hans Mor, forestillede han mig for hende, som om jeg var en Fyrste.

Hun hilste ydmygt paa mig og sagde, at det glædede hende meget, at jeg ikke var for stolt til at besøge dem, skønt de var saa ringe og saa fattige.

»Det er rigtignok en mindeværdig Dag, Uriah,« sagde hun, da vi sad ved Tebordet, »siden Hr. Copperfield er saa god at besøge os!«

»Ja, jeg vidste nok, du vilde betragte det som en stor Ære, Mor!« svarede Uriah og bøjede sig i Ydmyghed, »jeg er ogsaa stolt af, at Hr. Copperfield vil besøge os, skønt vi er saa ringe og vil blive ved at være det!«

Jeg kan ikke nægte, jeg følte mig smigret over den Høflighed og Ærbødighed, de udviste imod mig, og at jeg egentlig syntes godt om at være der.

Vi fik en meget livlig og fornøjelig Samtale, syntes jeg, i hvert Fald i Førstningen, men efterhaanden blev det mig alligevel noget uhyggeligt, for jeg opdagede nemlig, at de lidt efter lidt havde faaet mig til at fortælle alt, hvad jeg vidste om Tante, om Wickfield, om Agnes, om Dr. Strong, om hans Frue, om Jack Maldon o. s. v., o. s. v.

De pumpede mig ligefrem, og da jeg opdagede det, ønskede jeg, at jeg lykkelig og vel var ude af Døren.

Jeg sad netop og tænkte paa, hvilken Undskyldning jeg skulde give for at slippe bort, da jeg igennem Døren, som stod aaben for at skaffe frisk Luft, saa en mærkelig Størrelse paa Gaden.

Det var en høj, lidt svær Herre med et Par vældige Flipper og en Lapsestok i Haanden. Han svingede med Stokken og nynnede en Melodi, idet han gik forbi; men med eet vendte han om og kom hen og kigede ind ad Døren. »Nej, hvad ser jeg,« raabte han begejstret, »min unge Ven og Kampfælle, David Copperfield!«

Det var Hr. Micawber, lyslevende, som han gik og stod, da jeg sidst saa ham i London.

Jeg kan ikke sige, jeg blev glad ved at se Micawber her, men jeg hilste dog hjerteligt paa ham og trykkede hans Haand varmt.

»Ja, det er et enestaaende Møde, kære Copperfield! . . . Jeg gaar her ned ad Gaden og grunder paa, om der ikke skulde vise sig noget, der kunde føre mig ud over de Pengevanskeligheder, som jeg desværre befinder mig i for Øjeblikket, og saa træffer jeg mine kære Ven fra Kampdagene i London i Selskab med denne unge Mand og denne ældre Frue!«

Jeg forestillede Micawber for Uriah og hans Mor og spurgte, hvordan Fru Micawber havde det.

»Mange Tak, kære Copperfield . . . Fru Micawber har det nogenlunde godt efter Omstændighederne . . . hun er min Ledsagerinde paa mine Rejser og er her i Byen . . . Børnene er i London! . . . Hun vil blive henrykt ved at se Dem!«

Hr. Micawber begyndte nu at tale med Uriah og hans Mor, og da det var mig meget om at gøre at faa ham bort fra dem, rejste jeg mig og tog min Hat.

»Naa, min kære Copperfield,« sagde Micawber, da han saa, jeg vilde til at gaa, »er De endnu ved Vinhandelen?«

»Nej, jeg gaar i Skole hos Dr. Strong!«

»Ypperligt! . . . Jeg ærer og højagter Videnskaben, og jeg ved, at Deres Aand kan omfatte — kort sagt alle Videnskaber!«

»Skal vi gaa hen og besøge Fru Micawber,« sagde jeg for at faa ham bort.

»Ja, hvis De vil bevise hende den Ære,« sagde Hr. Micawber og rejste sig.

»Far vel, Hr. Heep! . . . De ser her en Mand, som har gennemgaaet mange Vanskeligheder, og som i Øjeblikket vandrer paa Randen af en Afgrund, men som nu er lykkelig ved at have fundet sin gamle, prøvede Ven Hr. Copperfield! . . . Far vel, Fru Heep . . . Far vel!«

Og med et elegant Buk forlod Hr. Micawber Stuen. Jeg takkede Uriah og hans Mor og fulgte efter.

Micawber førte mig nu hen til et lille Gæstgiversted op til et lille Værelse paa 2den Sal. Her laa Fru Micawber paa Sofaen og hvilte sig, og da hun troede, Micawber var alene, blev hun liggende, mens vi traadte ind.

»Min kære Kone,« sagde Hr. Micawber, »maa jeg forestille dig en af den berømte Dr. Strong's Elever!«

Fru Micawber blev meget forbavset og meget glad, da hun saa mig og bød mig sidde i Sofaen ved Siden af sig.

»Jeg vil gaa ned og læse Bladene for at se, om der ikke skulde vise sig noget,« sagde Micawber, »saa kan du fortælle Copperfield om vore Sager!«

»Jeg troede, De var i Plymouth,« sagde jeg, da Micawber var gaaet.

»Ja, vi *var* i Plymouth,« svarede Fru Micawber,

»Farvel, Hr. Heep!«

»men den Modtagelse, Hr. Micawber fik af min Familie, var ikke videre god . . . den var noget kølig! . . . Allerede før der var gaaet en Uge, begyndte visse Medlemmer af min Familie at blive personlige mod Hr. Micawber!«

Jeg sagde, som jeg mente, at de burde skamme sig.

»Ikke desto mindre er det dog sandt, og De kan nok forstaa, Copperfield, at en Mand med Micawbers Stolthed ikke kunde finde sig i det, og saa rejste vi til London igen! . . . Nu mente andre Grene af min Familie imidlertid, at der var noget at gøre ved Kulhandelen, og saa rejste vi . . . ja, jeg siger vi, for jeg forlader aldrig Micawber . . . aldrig! . . . saa rejste vi hertil, og nu har vi været her i tre Dage! . . . Kulhandelen ved Floden her er god, men den fordrer Kapital, og det har Micawber desværre ikke! . . . Vi venter blot paa nogle Penge for at kunne rejse herfra, og indtil de kommer, maa jeg være skilt fra Tvillingerne og de andre Børn!«

Fru Micawber græd, og da Micawber kom op paa Værelset, græd han ogsaa og erklærede, at det hele var forbi.

Kort efter bestilte han dog Te og Skinke, og da jeg gik, bad han mig til at spise til Middag med dem, før de rejste.

Jeg vidste, at jeg ikke kunde komme næste Dag, og Micawber lovede saa, at han næste Formiddag vilde komme hen paa Skolen og indbyde mig, da han havde et sikkert Haab om, at Pengene vilde komme med Morgenposten.

Næste Formiddag kom han ogsaa og indbød mig til Dagen efter. Jeg spurgte ham, om Pengene var

kommen. Han svarede ikke, men trykkede min Haand med et Smil og gik sin Vej.

Samme Aften, da jeg skulde i Seng, saa jeg fra mit Vindue Hr. Micawber og Uriah gaa Arm i Arm ned ad Gaden, og det forundrede mig meget; men jeg blev endnu mere forundret, da Micawber næste Dag ved Middagen fortalte mig, at han havde drukket Toddy hos Uriah Heep Aftenen før.

Det var en fin lille Middag, vi fik: Fisk, Kalvesteg, Medisterpølse og Budding med Øl og Vin.

Baade Hr. og Fru Micawber var i udmærket Humør, og Samtalen gik livlig og fornøjelig.

Efter Middag drak vi Punch og sang nogle Sange. Hr. Micawber udbragte en Skaal for mig, og jeg holdt ogsaa en lille Tale for ham og Fru Micawber.

Hr. Micawber blev mere og mere lystig, efterhaanden som Punchen gled ned, og jeg har aldrig set en mere munter og gemytlig Mand end han var, da han tog Afsked med mig nede ved Gadedøren.

Jeg blev derfor meget forskrækket, da jeg næste Morgen fik et Brev fra ham, der lød saaledes:

Min kære unge Ven!

Terningerne er kastet — alt er forbi! — I Aftes skjulte jeg min Sorg under tvungen Munterhed — der kommer ingen Penge! Jeg har maattet udstede en Forskrivning for det, vi har nydt her paa Hotellet, og den forfalder om 14 Dage, kan jeg ikke betale den! Alt er forbi! Lynet truer og Træet maa falde!

Kære Copperfield, dette er de sidste Linier, De nogen Sinde modtager fra det tiggefærdige Udskud

Wilkins Micawber.

Hurtig skyndte jeg mig hen for at sige mine Venner et trøstende Ord, men paa Vejen mødte jeg Londoner-Postvognen, og i den sad Hr. Micawber bred og smilende med en Flaske i Sidelommen og ved hans Side Fru Micawber, som spiste Konfekt af et vældig stort Kræmmerhus.

De saa ikke mig, og jeg fandt ingen Grund til at give mig til Kende. Med lettet Hjerte skyndte jeg mig tilbage til Skolen, glad ved, at de nu var borte fra Byen.

SYTTENDE KAPITEL.

Jeg bliver voksen og skal til at finde en Levevej.

Naar jeg nu tænker tilbage paa min Skoletid i Canterbury, kan jeg slet ikke forstaa, hvordan Tiden gik. Uden at jeg mærkede det, synes jeg, skred jeg frem fra Klasse til Klasse, og en skønne Dag stod jeg med min Eksamen og gik ud af Skolen som Student.

I den første Tid var jeg hjemme hos Tante og Dick, og vi holdt tidt Raadslagninger om, hvad jeg skulde blive, for jeg maatte jo snart vælge mig en Levevej.

Dick foreslog en Gang, at jeg skulde blive Blikkenslager, men da Tante rystede misfornøjet paa Hovedet, tog han straks sit Forslag tilbage. Jeg selv vidste ikke, hvad jeg vilde.

»Hør, Trot,« sagde Tante en Dag i Julen, »da vi endnu ikke er bleven enige om, hvad du skal være,

synes jeg, vi skal sunde os paa det endnu en Stund, og det er derfor falden mig ind, at du vilde have godt af at foretage en Rejse til din Fødeegn, og saa kunde du med det samme besøge denne her Pige med det hedenske Navn!»

Jeg blev henrykt over dette Forslag og takkede Tante hjertelig.

»Ja, jeg havde først tænkt mig, at Dick skulde rejse med dig, men du har bedst af at rejse alene, og Dick maa desuden blive og passe paa mig.«

Dick følte sig straks noget skuffet, men da han hørte, at han skulde passe paa den klogeste Dame i Verden, lyste hans Ansigt straks op.

»Desuden er der jo ogsaa Ansøgningen,« sagde Tante.

»Ja vist,« sagde Dick fornøjet, »den maa virkelig gøres færdig nu . . . og saa gaar den ind, og saa bliver der en rar Redelighed!«

Saa udstyrede Tante mig med godt Rejsetøj og en velspækket Pengepung, og jeg drog af Sted.

Jeg rejste først over Canterbury for at tage Afsked med Wickfields og med Dr. Strong.

Agnes blev meget glad ved at se mig og sagde, at Huset ikke havde lignet sig selv, siden jeg rejste derfra.

»Ja, jeg er heller ikke mig selv, naar jeg er ude af det,« svarede jeg, »jeg savner min gode Engel, min højre Haand! . . . Men jeg er ikke den eneste, som savner Dem, Agnes . . . alle spørger Dem jo til Raads og lader sig vejlede af Dem!«

»Aa, jeg synes snarere, de forkæler mig,« sagde Agnes.

»Ja, alle holder af Dem, fordi De er saa god og blid og altid vil det rette!«

»Aa, det er noget Snak, Trotwood,« sagde Agnes, »men hør, sig mig . . . har De lagt Mærke til, at Far har forandret sig?«

Mit Ansigt blev med eet meget alvorligt, og Agnes fik Taarer i Øjnene, da hun saa det.

»Sig det,« bad hun, »hvad er det?«

»De ved, jeg holder saa meget af Deres Far, saa jeg maa vel tale frit! . . . Jeg tror, han skader sig meget ved den slemme Vane at drikke saa megen Vin . . . hans Haand ryster, og han tænker ikke klart . . . og saa har jeg lagt Mærke til, at han, naar han er i den allerværste Tilstand, bliver kaldt ned til Forretningen!«

»Af Uriah,« sagde Agnes.

»Ja, netop! . . . Bare han ikke benytter sig af det paa en eller anden Maade!«

I det samme kom Wickfield op, og vor Samtale blev afbrudt.

Vi skulde drikke Te hos Dr. Strongs og gik derhen til sædvanlig Tid. Doktoren blev meget glad ved at se mig, og jeg blev regnet for Hovedgæsten den Aften.

Vi havde det ogsaa meget hyggeligt og fornøjeligt, kun saa jeg, at Wickfields Pande formørkedes, da man fortalte, at Jack Maldon havde skrevet fra Ostindien, at han blev nødt til at rejse hjem, da han ikke var rask.

Jeg kom til at tænke paa den Aften, vi fandt Fru Strong besvimet i Korridoren og havde en trykkende Følelse af, at her var noget galt; men mine mørke

Tanker blev snart jaget bort, idet Agnes og Fru Strong gav sig til at synge og spille. Saa gik Timerne let og hurtigt, og det blev Midnat, før vi kom hjem.

Næste Morgen rejste jeg med Postvognen ad London. Jeg havde bestilt Plads paa Kuskesædet, og paa Rejsen samlede hele min Ærgerrighed sig om at faa Kusken til at betragte mig som en voksen Mand. Jeg talte til ham med Basstemme og viste mig meget nedladende.

»Kører De med hele Vejen?« spurgte Kusken.

»Ja, William,« svarede jeg, »jeg skal først til London, og derefter til Suffolk!«

»For at gaa paa Jagt?« Han vidste meget godt, at der ikke var nogen Jagt paa den Tid, og det vidste jeg ogsaa, men jeg svarede alligevel, at det kunde godt være.

»Og saadan nogle Heste, som de har der! . . . Har De nogen Sinde lagt Suffolk-Heste til?«

»Nej, det har jeg ikke,« svarede jeg forlegen.

»Da sidder der en Herre bag ved . . . han har lagt dem til i Snesevis . . . ikke sandt?«

Han vendte sig om til en plump, skeløjet Herre, som sad bag ved.

»Ja, det er sandt nok,« svarede denne med grov Stemme, »Heste er Folks Lyst, men for mig er de Hus, Kone og Børn — Mad, Drikke og Klæder — Læsning, Skrivning og Regning — Snus, Tobak og Søvn!«

»Synes De det er passende, at saadan en Mand sidder bag ved,« sagde Kusken, »De maa hellere bytte med ham!« .

Jeg havde ikke Mod til at sige nej, men jeg har altid siden regnet dette, at Kusken hellere vilde have denne Hesteopdrætter ved Siden af sig end mig, for det største Nederlag, jeg nogen Sinde har lidt.

Paa Vejen til London sad jeg og tænkte paa min Flugt og prøvede paa at finde de Steder, hvor jeg havde ligget og sovet om Natten; og da vi kom forbi »Salem House« ønskede jeg, at jeg kunde stige af Vognen, gaa ind og mørbanke Creakle og slippe alle Drengene løs.

Da vi kom til London, tog vi ind paa Gæstgivergaarden »Guldkorset« i Charing Cross, hvor jeg bestilte et Værelse.

Jeg vilde gerne optræde som en flot Herre, der var paa Rejse, men Opvartningspigen tog meget lidt Hensyn til mig og viste mig et lille Sovekammer, som laa over Stalden. Jeg havde ikke engang Mod til at sige, at jeg vilde have et andet.

Opvarteren var meget nedladende og familiær imod mig, og da jeg skulde spise, gav han mig gode Raad.

Jeg tog dog ikke mod hans Raad, men forlangte med Basstemme en Kalvekotelet og en Flaske Vin og bad ham gaa ned og høre, om der var kommen Breve til Hr. Trotwood Copperfield. Der var naturligvis ingen Breve, og det vidste jeg godt, men jeg syntes, det lød saa mandigt at forlange Breve.

Opvarteren forandrede dog ikke sin Optræden, og jeg er ganske vis paa, at den Vin, jeg fik, var sammenblandet af en hel Del Slatter. Den smagte væmmeligt, men jeg havde ikke Mod til at kassere den.

Efter at jeg havde spist, gik jeg i Teatret, og skønt det sikkert var nogle dårlige Skuespillere, syntes jeg dog, at det var storartet. Da jeg gik hjem, følte jeg mig helt fremmed i London, og det varede længe, før jeg fandt »Guldkorset«.

Jeg havde ikke Lyst til at gaa i Seng og forlangte derfor Porter og Østers og gav mig god Tid til at spise.

Omsider blev jeg dog ked af at sidde der alene og gik igennem Kaffestuen for at komme til mit Værelse.

Ved et af Bordene sad en ung, elegant klædt Mand og læste i en Avis. Jeg saa hans Ansigt, da jeg kom hen til Døren og vendte øjeblikkelig tilbage.

»Ih, men Steerforth,« raabte jeg henrykt.

Han saa forundret paa mig, men kendte mig ikke.

»Kender du mig ikke igen, Steerforth?«

»Jo, lad mig se . . . det er jo den lille Copperfield!«

Jeg greb begge hans Hænder, og dersom jeg ikke havde været bange for at mishage ham, vilde jeg have taget ham om Halsen.

»Jeg har aldrig været saa glad, kære Steerforth . . . hvor det glæder mig at se dig!«

»Ja, jeg er ogsaa glad ved at se dig, Copperfield . . . men lad nu ikke Glæden overvælde dig . . . sæt dig ned og fortæl mig, hvordan det kan være, jeg ser dig her!«

Jeg fortalte ham alt om mig selv, lige fra den Gang, vi gik i Skole i »Salem House«, og han fortalte mig, at han var paa Oxford Universitet.

»Jeg er paa en Pligtrejse,« sagde han. »Min Mor

bor et Stykke uden for Byen, men da Vejene er meget daarlige, og da der desuden er temmelig kedeligt derhjemme, fik jeg Lyst til at blive her . . . jeg har været her 5—6 Timer og har siddet og maabet i Teatret!»

»Jeg var i det samme Teater . . . det var stort!» sagde jeg.

Steerforth lo muntert.

»Oh, du er en ren Tusindfryd, Copperfield : . . . det var det jammerligste Stads, jeg har set! . . . Halløj, derhenne!»

Opvarteren kom springende.

»Hvor skal min Ven, Copperfield her, ligge i Nat?»

Opvarteren bukkede dybt. »Hr. Copperfield har Nr. 24,« sagde han forlegen.

»Hvor i al Verden kan det falde Dem ind at give ham saadan et Hul . . . det ligger jo lige over Stalden!»

Opvarteren bukkede og bukkede.

»Ja, undskyld Herre, vi troede ikke, Hr. Copperfield tog det saa nøje . . . men hvis De ønsker det, kan Hr. Copperfield faa Værelset ved Siden af Dem!»

»Ja, naturligvis!»

Opvarteren forsvandt, og kort efter gik vi ovenpaa. Steerforth lo over, at de havde givet mig saadan et Værelse, og da vi skiltes, indbød han mig til Frokost næste Morgen.

»Ja undskyld, Herre, vi troede ikke, Hr. Coppefield
tog det saa nøje!«

NITTENDE KAPITEL.

Steerforths Hjem.

Næste Morgen bankede Pigen paa min Dør og sagde, at mit Barbervand stod udenfor. Jeg syntes hun lo, da hun sagde det, og jeg rødmede i min Seng. Havde jeg dog bare haft et stort Skæg.

Jeg tog Barbervandet ind, men jeg havde desværre ingen Brug for det og skyndte mig at klæde mig paa.

Steerforth modtog mig i et privat Værelse med røde Gardiner og tyrkisk Tæppe, og der spiste vi en udmærket Frokost.

»Naa, Copperfield,« sagde Steerforth, »i Aftes hørte jeg om din Skoletid . . . lad mig nu høre, hvor du rejser hen!«

Jeg blev henrykt over, at det interesserede ham at høre, at jeg skulde besøge Peggotty.

»Men saa har du jo god Tid, Tusindfryd, og kan rejse med mig hjem nogle Dage! . . . Mor vil blive glad ved at se dig . . . alle de, der holder af mig, er hjertelig velkomne!«

Jeg takkede ham for Indbydelsen og sagde, at jeg vilde gerne følge med.

»Godt, saa er det afgjort, saa gaar vi først ud og morer os lidt! . . . Jeg kan nok have Lyst til at vise saadan en ungdommelig Fyr lidt af Londons Mærkværdigheder!«

Saa gik vi ud, og det var en stor Fornøjelse for mig at blive vist omkring af en saa erfaren Herre som Steerforth. Tiden gik hurtigt, og det var næsten

Aften, da Postvognen holdt med os foran et ældgammelt, grundmuret Hus i Highgate¹⁾ paa Toppen af Bakken.

En lidt ældre Dame med en stolt Holdning og et smukt Ansigt kom frem i Døren og omfavnede Steerforth med Ordene »Min elskede James!« Steerforth forestillede mig for hende, og hun bød mig meget majestætisk velkommen.

Det var et meget fornemt Hus med fuldt op af Tjenere og Piger.

Steerforth havde en ældre, meget ærværdig Tjener, som hed Littimer. Han opvartede og hjalp mig med den største Høflighed af Verden, men hele hans Skikkelse og Holdning syntes bestandig at sige: Du er meget ung, min Ven! Der var ogsaa en Selskabsdame i Huset, som hed Frøken Dartle. Hun var meget mager og havde et Ar paa Munden. Hun kunde vel være henved 30 Aar og saa ud, som om hun gerne vilde giftes.

Da vi sad ved Middagsbordet, sagde Fru Steerforth halvt i Spøg, at hun var bange for, at hendes Søn førte et vildt Liv ved Universitetet i Stedet for at læse.

»Nej, virkelig,« sagde Frøken Dartle, »ja, undskyld, jeg spørger . . . men er det ikke altid saaledes?«

»Det er eller burde være en Forberedelse til en alvorlig Stilling,« sagde Fru Steerforth.

»Nej virkelig . . . det glæder mig at høre, at det er saa . . . jeg spørger bare!«

¹⁾ Hejgat.

David Copperfield.

Saadan talte Frøken Dartle bestandig, og det var meget trættende at høre paa.

Under Maaltidet spurgte jeg Steerforth, om han kunde huske Hr. Peggotty, som besøgte mig paa Skolen.

»Aa, den store, grovkornede Fyr . . . han havde en Søn med!«

»Nej, det var hans Brorsøn Ham . . . jeg vil besøge dem . . . kunde du ikke have Lyst til at tage med?«

»Jo, det kunde være fornøjeligt nok at se den Slags Folk i deres Hjem . . . ikke at tale om Fornøjelsen ved at rejse sammen med dig, Tusindfryd!«

»Aa, sig mig,« sagde Frøken Dartle, »jeg spørger bare . . . er den »Slags Folk« virkelig Dyr og Klodrianer og Væsner af en hel anden Slags?«

»Ja, de er naturligvis ikke som en af os,« sagde Steerforth, »de er maaske nok lige saa dydige, men de er ikke saa fintfølende som vi . . . de bliver ikke saa let forargede og saarede i deres Følelser!«

Jeg troede, at Steerforth havde sagt dette for Spøg og ventede, at han skulde forklare sig nærmere, da vi var alene; men det gjorde han ikke, han spurgte mig blot, hvad jeg syntes om Frøken Dartle.

Jeg sagde, at jeg ikke syntes om hende, og spurgte blandt andet om, hvorfra hun havde faaet det Ar paa Munden.

Steerforth fortalte mig saa, at han engang i Hidsighed havde slaaet hende med en Hammer.

Under mit Ophold hos Steerforth saa jeg daglig, hvorledes hans Mor forgudede ham. Hun tillagde

ham alle mulige gode og højmodige Egenskaber og kunde slet ikke se nogen Fejl hos ham, og jeg kan ikke nægte, at jeg i Grunden var enig med hende.

TYVENDE KAPITEL.

Besøget i Yarmouth.

Da jeg havde været i Steerforths Hjem i 14 Dage, rejste jeg til Yarmouth, og Steerforth rejste med.

Det var Aften, da vi kom til Gæstgivergaarden, og vi gik derfor straks i Seng; men næste Morgen ved Frokosten lagde vi Planer for vore Besøg hos mine Venner.

»Jeg vil nu først gaa hen til Peggotty,« sagde jeg, »og saa vil du vel nok komme senere og spise Middag med os?«

»Ja, du maa raade over mig, som du vil, Tusindfryd,« svarede Steerforth muntert, »jeg skal spille hvilken som helst Rolle, du vil!«

Paa Vejen til Peggotty kom jeg forbi Omers Begravelseskontor, og da jeg traf Hr. Omer udenfor, hilste jeg paa ham. Han kendte mig igen og fortalte mig, at Mille var paa hans Systue, og at hun var den smukkeste Pige i hele Byen og havde saa fin en Smag for Modepynt som nogen Hertuginde. Han vilde have mig med ind at hilse paa hende, men det holdt jeg ikke af, saa jeg tog Afsked og gik hen til Peggotty.

Da jeg kom hen til det lille Hus, bankede jeg

paa Køkkendøren. Peggotty kom straks hen og lukkede op og spurgte, hvad jeg vilde.

»Er Hr. Barkis hjemme, Frue?« spurgte jeg med grov Stemme.

»Ja, han er, Herre, men han ligger til Sengs af Gigt!«

»Kører han ikke mere over til Blunderstone?«

»Jo, naar han er rask.«

»Tager De aldrig med paa den Tur, Fru Barkis . . . jeg vilde nemlig gerne vide lidt om et Hus, som kaldes Kragehuset!«

Peggotty saa forskrækket paa mig.

»Peggotty,« sagde jeg.

»Nej, er det dig, min egen Dreng,« raabte Peggotty og omfavnede mig. Vi græd begge to af Glæde, men lidt efter lo vi og spurgte hinanden ud. Jeg tror aldrig nogen Sinde, jeg har let og grædt saa meget som den Formiddag.

»Hvor Barkis vil blive glad,« sagde Peggotty, »nu gaar jeg op og forbereder ham, og saa maa du komme om lidt.«

Da jeg traadte ind til Barkis, lo han over hele Ansigtet, men han var alt for gigtsvag til, at jeg maatte trykke hans Haand. Han bad mig om at trykke Kvasten paa hans Nathue i Stedet for.

»Hvad var det, jeg sa' den første Gang, vi kørte sammen?« sagde han.

»Barkis er parat.«

»Rigtig . . . og hvad var det for et Navn, jeg skrev i Vognen?«

»Klara Peggotty.«

»Rigtig! . . . Klara Peggotty Barkis! . . . Og jeg

fortryder det ikke! . . . Men nu maa du sørge for nogen god Mad til Hr. Copperfield, Klara . . . jeg har nogle faa Skillinger liggende et Sted, og naar jeg faar hvilt mig lidt, skal jeg se at finde dem!»

Saa gik vi ud, og Peggotty fortalte mig, at nu vilde han tage Kassen frem, som stod under Sengen, og tage Pengene der.

Vi hørte ogsaa lidt efter, hvordan han stønnede og klagede sig, og da han igen kaldte paa os, rakte han Peggotty en Tikrone.

Peggotty lavede en fin Middag, og da den var færdig, kom Steerforth og spiste sammen med os. Peggotty var i Førstningen lidt forlegen over at have saa fornem en Gæst, men Steerforth var saa naturlig ligefrem og saa fornøjelig, at al Forlegenhed svandt, og jeg kunde se paa Peggotty, at hun syntes udmærket godt om ham, og at han fuldstændig vandt hendes Hjerte.

Da vi om Aftenen vilde gaa hen til Hr. Peggotty og tog Afsked, sagde Steerforth som noget, der fulgte af sig selv: »Ja, det er jo rimeligt, at du sover her hos din gamle Amme, saa længe vi er her . . . saa bor jeg paa Gæstgivergaarden!«

Det var Peggottys højeste Ønske, at jeg skulde blive der, men hun havde ikke haft Mod til at bede mig om det. Nu blev hun henrykt over Steerforths Ord og takkede ham, fordi han tillod det.

Da vi kom hen til Hr. Peggottys Hus, som Steerforth allerede havde set om Formiddagen, hørte vi munter Latter og lystig Tale derinde.

Vi bankede paa Døren og traadte hurtig ind, og nu saa vi Ham staa med Mille ved Haanden foran Peggotty, som var ved at holde en Tale.

Da Mille saa os, blev hun blussende rød i Ansigtet og smuttede hurtigt ud, men Hr. Peggotty rejste sig og hilste glædestraalende paa os.

»Ih, det er jo Copperfield og den unge Herre fra Skolen! . . . Velkommen, velkommen! . . . Det var da morsomt, at I skulde komme til mit Hus paa denne velsignede Aften! . . . Det er den glædeligste Dag i mit Liv, for lille Mille og Ham, de er i Dag bleven enige om at slaa sig sammen, og bedre Mand kan lille Mille ikke faa! . . . De ved, David, at jeg har kendt lille Mille, lige siden hun ikke var større end som saa, og jeg har set hende vokse op lige som en Blomst . . . hun er alt for mig . . . mere end jeg kan sige . . . jeg vil med Glæde gaa i Døden for hende! . . . Jeg har tidt tænkt paa, hvad hun skulde blive til, naar hun blev stor . . . og nu faar hun en Mand, som er saa god og saa trofast som ingen anden! . . . Er det saa ikke en lykkelig Dag!«

Hr. Peggotty tørrede sine Øjne med Bagen af Haanden, og der blev et Øjeblik stille i Stuen.

Jeg var meget rørt og kunde ikke faa et Ord frem, men Steerforth rakte Hr. Peggotty sin Haand og sagde: »Til Lykke, Hr. Peggotty, De er en komplet Hædersmand, og De fortjener fuldt ud at være saa lykkelig, som De er i Dag! . . . Og De, Ham, til Lykke, min Gut! . . . Men lad os nu faa det lidt fornøjeligt her! . . . Rør op i Ilden, Tusindfryd, og gaa saa ud og hent Deres Søsterdatter, Hr. Peggotty. Da det er hende, det hele drejer sig om, maa hun da virkelig være herinde!«

Hr. Peggotty gik saa ud og hentede Mille. Hun

var blussende rød og hilste meget undselig, men det varede ikke længe, før Steerforth fik jaget al Forlegenhed bort ved sin muntre og livlige Tale.

Vi spiste Beskøjter og Tørfisk til Aften, og efter Maaltidet trak Steerforth en Flaske Genever frem af sin Lomme, og den drak vi saa til Ære for Ham og lille Mille. Det blev en meget fornøjelig Aften med Taler og Sange og al Slags Lystighed.

Da Steerforth og jeg gik hjem, talte vi om Familien, som vi lige havde forladt.

»Hvor er dog Mille en fortryllende lille Skønhed,« sagde Steerforth, »og hvor er det morsomme Folk!«

»Ja, det var heldigt, at vi gik derhen i Aften,« sagde jeg, »det er en Fryd at se deres Glæde og Henrykkelse!«

»Naa, den Karl er dog en temmelig stor Klodrian til det Pigebarn . . . ikke?«

Jeg blev lidt stødt over denne Udtalelse, men jeg troede ikke, han mente det, og det sagde jeg ogsaa til ham.

»Aa, Tusindfryd,« sagde han og tog mig om Skulderen, »du er et Barn, og du mener det oprigtigt og godt . . . gid vi alle var gode som du!«

Steerforth og jeg blev i Yarmouth i 14 Dage, men vi var ikke meget sammen. Han var nemlig en ivrig Sømand og opholdt sig meget ude paa Havet; han gjorde ogsaa smaa Gilder for Fiskerne i Værtshuset »Det villige Sind« og var kendt og for-gudet af alle, som havde med Fiskeri og Søvæsen at gøre. Jeg opholdt mig for det meste hos Peggotty om Aftenen og gjorde flere Gange Besøg i Blunder-

stone, saa jeg vidste egentlig ikke, hvad Steerforth foretog sig, uden hvad jeg hørte hos Hr. Peggotty og paa Gæstgivergaarden.

En Aften et Par Dage før vi skulde rejse hjem, traf jeg Steerforth siddende ganske alene i Hr. Peggottys Hus. Han sad og stirrede ind i Kaminilden og blev halvt vred og halvt forskrækket, da jeg vækkede ham af hans Drømmerier.

»Hvad er der dog i Vejen med dig, Steerforth,« sagde jeg, »du sidder og ser saa travrig ud?«

»Aa, jeg sad og forestillede mig, at de Mennesker, vi her fandt saa glade og tilfredse den første Aften, alle var døde eller skilt fra hinanden ved en eller anden Ulykke! . . . Aa, Tusindfryd, havde jeg bare haft en Far, der kunde have styret og ledet mig!«

»Men hvad er der dog i Vejen, kære Steerforth?«

»Jeg er misfornøjet med hele Verden og med mig selv! . . . Havde jeg bare haft én, der kunde styre mig! . . . Gud give, jeg kunde holde Styr paa mig selv!«

Jeg havde aldrig set Steerforth i den Tilstand og blev ikke saa lidt forskrækket, men lidt efter lo Steerforth og sagde, at det hele var kun en Grille, som kom af, at han havde siddet alene.

Lidt efter kom Fru Gummidge med en Kurv paa Armen. Hun havde været ude at gøre Indkøb og fortalte, at Hr. Peggotty først kom hjem sent paa Natten, og at Ham var henne og hente Mille.

Efter at Steerforth havde sagt nogle muntre Ord til Fru Gummidge, tog han mig ved Armen, og saa gik vi derfra.

»Det er sandt, Tusindfryd,« sagde han paa Vejen, »ved du, at Littimer er kommen med et Brev fra Mor! . . . Nu rejser vi jo herfra, og saa lader jeg ham blive her! . . . Du ved jo, jeg har købt en Baad, som Peggotty skal styre . . . den skal tiltakles, og det skal Littimer have Opsyn med!«

Jeg vidste ikke, at Steerforth havde købt en Baad, men jeg blev glad ved at høre det, for jeg var overbevist om, at det var for Hr. Peggottys Skyld, at han havde gjort det.

Da vi havde gaaet et lille Stykke, mødte vi Ham og Mille. De kom gaaende Arm i Arm, og Ham var straalende lykkelig, men da Mille saa os, trak hun sin Arm til sig og rødmede.

Vi talte et Par Ord med dem og gik derpaa videre; lidt efter vendte vi os dog og saa efter dem.

»Nej se,« sagde Steerforth, »der følger en Skygge efter Mille . . . en Pige eller Kone! . . . Hvem kan det dog være?«

»Aa, det er vel en Tigger,« sagde jeg, »lad os gaa!«

Den Aften spiste jeg sammen med Steerforth og kom temmelig sent hjem til Peggotty.

Da jeg naaede Huset, saa jeg til min Forundring, at Ham gik frem og tilbage udenfor.

»Men hvorfor gaar De dog her, Ham?« spurgte jeg.

»Jo, lille Mille er derinde, hun taler med een, som hun har kendt før, men som hun ikke bør kende!«

»Det er vel ikke den Pige, som vi saa paa Fælleden, da vi mødte jer?«

»Nej se,« sagde Steerforth, »der følger en Skygge
efter lille Mille.«

»Jo, det er det nok,« sagde Ham, »hun fulgte bag efter os og hviskede til Mille: »Hav Barmhjertighed med mig, Mille . . . jeg har engang været ligesom du . . . hjælp mig for Guds Skyld!« . . . Mille turde ikke tage hende med ind, men viste hende herhen! . . . Hun er jo saa god, det er Mille . . . hun burde jo ikke kendes ved saadan en, som er saa berygtet, og som er en Skam for Byen, men hun har jo været sammen med Martha paa Systuen . . . og jeg kan jo ikke nægte Mille noget, især naar hun har Taarer i Øjnene! . . . Se, her er hendes Pung, den bad hun mig om at bære!«

Han viste mig Milles Silkepung og klappede den med sine grove Hænder. Jeg trykkede Hams Haand, og vi gik et Par Minutter frem og tilbage.

Saa aabnede Peggotty Køkkendøren og kaldte paa Ham. Jeg holdt mig tilbage, men Peggotty kom ud og tog mig med ind.

Den ulykkelige, unge Pige, som Ham havde kaldt Martha, sad paa Gulvet med Hænderne for sit Ansigt. Jeg kunde se, at Peggotty og Mille begge havde grædt.

»Martha ønsker at tage til London, Ham,« sagde Mille.

»Hvorfor til London?«

»Jo, hellere der end her, hvor alle kender mig,« sagde Martha. »Hvis I vil hjælpe mig, saa vil jeg se at blive et bedre Menneske, men her, hvor alle kender mig og afskyr mig, kan jeg ikke! . . . Aa, jeg er saa ulykkelig . . . saa ulykkelig?«.

Mille gik hen til Ham, og denne rakte hende en tung Lærredspung.

»Nej, ikke den, Ham . . . der er altfor mange Penge i . . . min egen,« sagde Mille.

»Det er alt sammen dit, Mille,« sagde Ham, »jeg ejer ingenting i Verden, uden at det er dit!«

Mille fik Taarer i Øjnene og gik hen til Martha og puttede Pungen ind paa hendes Bryst: »Gaa nu, Martha, og Gud være med dig!«

Martha kyssede Milles Haand inderligt og gik bort med Hænderne for Øjnene.

Saa snart hun havde lukket Døren efter sig, sank Mille ned paa en Stol og brast i Graad.

»Aa, Ham . . . min kære Ven . . . jeg er slet ikke god nok til dig . . . slet ikke god nok! . . . Det havde været bedre for dig, om du havde holdt af en anden . . . langt, langt bedre!«

»Det lille Skind,« sagde Ham og klappede hende.

»Aa, Tante Peggotty,« klagede Mille, »jeg er saa ulykkelig . . . aa, hjælp mig . . . hjælp mig!«

Peggotty tyssede paa hende, klappede hende og kyssede hende, og Ham og jeg gjorde alt, hvad vi kunde, for at trøste og opmuntre hende. Omsider lykkedes det os da ogsaa at berolige hende, og saa gik hun og Ham derfra.

For første Gang saa jeg Mille kysse Ham og klynge sig kærligt til ham, og det glædede mig at se, for var der nogen, der fortjente at være lykkelig, saa var det den trofaste, skikkelige Ham.

EN OG TYVENDE KAPITEL.

Jeg vælger en Livsstilling.

Næste Dag skulde vi rejse, men før vi kom af Sted, fik jeg et Brev fra Tante, hvori der stod, at hun for Øjeblikket var i London, at hun havde bestemt, at jeg skulde uddannes til Sagfører, og at hun allerede havde set paa et Kontor, der kunde passe for mig. Nu kunde jeg jo tænke over det paa Vejen.

Jeg fik dog ikke nogen Tid til at tænke paa det foreløbig, fordi vi skulde omkring og sige Farvel.

Der var rørende at se, hvor sørgmodig Peggotty og hele hendes Familie var over, at vi skulde rejse. De havde alle sammen Taarer i Øjnene og vidste ikke alt der gode, de vilde gøre os. Lige saa længe de kunde se Postvognen, stod de og vinkede til os, og vi vinkede igen og svingede med Hattene.

Da vi kom til London, skiltes vi. Steerforth tog til sit Hjem, og jeg skyndte mig op til Tante, som boede paa et lille Hotel i Lincoln's Inu Fields.

Om jeg var vendt tilbage fra en Jordomsejling, kunde jeg ikke være bleven modtaget mere hjerteligt.

Tante omfavnede og kyssede mig, og Jane nejede dybt for mig.

»Og Dick . . . hvordan har han det?« spurgte jeg.

»Jo, jeg lod ham blive hjemme,« sagde Tante, »men jeg er skrækkelig urolig, for jeg er vis paa, han kan ikke passe paa Æslerne. Kl. 4 i Eftermiddag var der et Æsel paa Grønningen, det er jeg vis paa, for jeg mærkede saadan en kold Gysen!«

Da vi havde spist til Aften, satte Tante sig i sin sædvanlige Stilling ved Kaminen, og saa begyndte hun at tale om min Livsstilling.

»Hvad synes du om det, Trot?«

»Ja, kære Tante . . . men er det ikke for dyrt?«

»Trot, jeg har kun ét Maal i Livet nu, og det er at sørge for, at du bliver et godt og dygtigt Menneske og kommer i en god Stilling! . . . Saa naar du vil, saa er det klappet og klart!«

Derefter sad vi endnu nogen Tid og talte om forskellige Ting, og saa gik vi i Seng.

Jeg sov godt men blev flere Gange vækket af Tante, der kom og spurgte mig om, hvad der dog var i Vejen paa Gaden.

Jeg sprang op og gik hen til Vinduet for at se ad, men det viste sig hver Gang, at der ikke var andet i Vejen end en Droske eller Arbejdsvogn, som buldrede paa Stenbroen.

Næste Dag, da vi havde spist Frokost, gik vi hen til et Sagførerkontor, som hed Spenlow & Yorkins, for at faa mig indskrevet.

Paa Vejen maatte jeg bære Tantes Pung, fordi hun var bange for Lommetyve.

Jeg saa i Pungen; der var 10 Tyvekroner og nogle Sølvpenge.

I Fleet Street standsede vi et Sted for at se paa en Legetøjsbutik, og medens vi stod der, lagde jeg Mærke til, at Tante blev meget forskrækket.

Jeg vendte mig og saa nu en skummel, daarlig klædt Person komme rask hen imod os.

»Trot . . . kære Trot,« sagde Tante forfærdet, »hvad skal jeg dog gøre?«

»Aa, det er ikke andet end en Tigger,« sagde jeg, »ham skal jeg snart faa bort!«

»Nej, nej, Barn . . . du maa ikke tale til ham, hører du! . . . Jeg beder dig . . . jeg befaler dig!«

Jeg kunde ikke forstaa, hvad der gik af Tante. Hun rystede over hele Kroppen og var ligbleg i Ansigtet.

»Se ikke paa ham, Trot . . . du maa ikke! . . . Men skaf mig en Vogn og vent paa mig ved St. Pauls Kirkegaard!«

Tante sagde det saa bestemt, at jeg maatte adlyde. Jeg fik snart fat i en tom Droske, og saa greb Tante sin Pung og steg op i Vognen og kørte bort derfra, fulgt af den lurvede Person.

Medens jeg stod og ventede ved Kirkegaarden, kom jeg til at tænke paa Dicks Fortælling om den gaadefulde Mand, og jeg kom til den Overbevisning, at det var den samme, der havde vist sig her.

Da Tante en halv Time efter kom tilbage, var hun saa ophidset, at vi maatte gaa ind paa Kirkegaarden og sætte os lidt.

»Spørg mig ikke, Trot! . . . Tal aldrig om det . . . aldrig!«

En lille Stund efter blev Tante dog atter rolig, og da hun gav mig Pungen, saa jeg, at alle Tyvekronerne var væk.

Vi gik nu hen paa Sagførerkontoret og blev modtaget af Hr. Spenlow selv, en lille, lyshaaret Herre med et hvidt, stift Halsbind og et Par blanke, knirkende Støvler.

»Naa, De har altsaa til Hensigt at træde ind i vor Stand, Hr. Copperfield?«

Jeg svarede ja men hentydede, at jeg syntes, at 18,000 Kr. var vel meget at give for den Uddannelse.

»Ja, hvis det var mig, det beroede paa,« svarede Hr. Spenlow med et Buk, »saa kunde jeg maaske være tilbøjelig til at gøre det for langt mindre, men min Kompagnon Hr. York er en meget stædig Mand . . . han er ikke paa nogen Maade til at rokke paa det Punkt!«

Jeg blev meget forskrækket ved at tænke paa denne frygtelige Yorkins, men opdagede for Resten senere, at det var en lille, skikkelig Mand, som ikke havde noget at sige.

Men han spillede en vældig Rolle alligevel, for ønskede en Skriver en højere Løn, saa var det altid Yorkins, der ikke vilde gaa ind paa det; var der en Kunde, som ikke vilde betale sin Regning hurtig nok, saa var det Yorkins, der trængte paa og ikke vilde lade sig nøje. Spenlow var altid human og medgørlig, men Yorkins var en Blodsuger!

Vi aftalte saa med Hr. Spenlow, naar jeg skulde begynde, og vendte derefter tilbage til Hotellet.

Næste Dag trak Tante et Avertissement op af Lommen og sagde, at hun havde fundet et Sted, hvor jeg kunde bo.

Det var i Buckingham Street hos en Fru Crupp.

Vi gik hen for at se paa Lejligheden og fandt, at den bestod af en lille Forstue og to ret ordentlige Værelser. Tante lejede dem, og jeg var henrykt ved Tanken om, at jeg nu skulde være min egen Herre.

Et Par Dage efter rejste Tante hjem, og jeg flyttede ind hos Fru Crupp.

Det var en stolt Følelse at vide, at de to Værel-

ser var mine, at jeg kunde lukke af og lukke op, som jeg vilde, komme og gaa, som jeg havde Lyst.

Jeg begyndte straks paa Hr. Spenlows Kontor, og naar jeg kom hjem Ki. 4 om Eftermiddagen, var det en stor Nydelse for mig at gaa ind og klæde mig om i mit eget Sovekammer, at spise til Middag i min egen Dagligstue, og senere at sætte mig til at læse eller spadsere frem og tilbage.

I de første tre Dage gik jeg slet ikke ud, men den tredje Dag begyndte jeg at længes efter menneskeligt Selskab. Jeg kan derfor ikke beskrive, hvor glad jeg blev, da Steerforth om Morgenens, medens jeg sad og drak min Kaffe, traadte ind ad Døren.

»Velkommen, kære Steerforth,« raabte jeg fornøjet. »Hvor har du dog været saa længe! . . . Jeg var næsten bange for, at du helt havde glemt mig!«

»Aa, jeg blev bortført af et Par Fyre og skal ud at spise Frokost sammen med dem!«

»Men du spiser da til Middag hos mig,« sagde jeg.

»Nej, det kan jeg virkelig ikke, Tusindfryd . . . jeg maa være sammen med mine Venner hele Dagen!«

»Men kan du da ikke tage dine Venner med herhen?«

Det lovede Steerforth, og jeg fik nu travlt med at give Fru Crupp Ordre til Middagen.

Det blev en dyr Historie for mig, for Fru Crupp kunde ikke klare det, uden hun havde en Tjener og en Pige til Hjælp. De blev lejet, og der blev købt Masser af Mad og Vin.

Kl. 6 mødte Steerforth og hans to Venner. De var lystige og muntre og meget sultne.

Det var første Gang, jeg var Vært, og jeg spa-

rede ikke paa Drikkevarerne, men skænkede flittig i mine Gæsters Glas.

Desværre maatte jeg drikke med, og uvant som jeg var med stærke Drikke, løb det snart rundt for mig. Der blev holdt mange Taler og drukket mange Skaaler; lystigere Fyre end Steerforth og hans to Venner kunde man vanskelig tænke sig.

Jeg blev ganske ellevild af Lystighed, holdt muntre Taler og drak, sang lystige Viser og drak, dansede rundt paa Gulvet og drak! Til sidst dansede det hele rundt for mig, og jeg vidste knap, hvad der foregik.

En foreslog, at vi skulde gaa i Teatret, og vi gik. Hvordan vi kom derhen, og hvordan vi kom derind, ved jeg ikke, men jeg husker, at vi saa mange Lys, mange Mennesker, og at nogle naragtige Personer stod paa en Forhøjning foran nogle Lamper og slog ud med Arme og Ben og sagde en hel Masse, som jeg ikke forstod et Muk af.

Med eet saa jeg en Dame, som sad paa Rækken foran os, vende sig om imod mig.

»Agnes, Agnes,« raabte jeg forskrækket, »hvordan er jeg kommen her!«

»Stille . . . stille,« sagde hun, »se paa Scenen, De forstyrrer Tilskuerne!«

»Stille . . . stille!« raabte de rundt omkring mig, og jeg forsøgte at være stille, men det lykkedes mig ikke.

Saa bøjede Agnes sig om til mig og sagde i en bestemt Tone:

»Kære Trotwood . . . jeg ved, du vil gøre, hvad jeg beder dig om . . . gaa bort herfra, og lad dine Venner følge dig hjem!«

Jeg rejste mig straks og gik, men hvordan jeg kom hjem, husker jeg ikke.

Næste Morgen, da jeg vaagnede, var jeg det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Jeg følte mig dødssyg og skammede mig forfærdelig. Jeg følte en saadan Væmmelse for mig selv og for alt omkring mig, at jeg syntes det var umuligt at holde ud at leve.

Og saa at jeg skulde træffe Agnes i den Tilstand, og saa fik jeg Fæ ikke engang at vide, hvor hun boede, saa jeg kunde skrive et Brev til hende og bede hende om Tilgivelse.

Jeg laa i Sengen hele den Dag, og først næste Morgen følte jeg mig nogenlunde rask igen.

Da jeg efter at have spist Frokost vilde gaa paa Kontoret, kom et Bybud med et Brev til mig.

Jeg saa straks, at det var fra Agnes, og mine Hænder rystede, da jeg lukkede det op.

Men der stod ikke noget som helst om den sørgelige Aften. Brevet lød saaledes: »Kære Trotwood, kom og besøg mig i Dag; jeg bor hos Fars Kompagnon i Holborn. Din hengivne Agnes.«

Hvor blev jeg lykkelig over dette Brev, nu kunde jeg da faa Lejlighed til at bede hende om Tilgivelse. Jeg svarede, at jeg vilde komme om Eftermiddagen Kl. 4.

Jeg mødte ogsaa paa den bestemte Tid, og Agnes modtog mig lige saa mildt og venligt, som hun altid plejede.

»Tak, Agnes . . . tak,« sagde jeg angerfuld, »jeg er forfærdelig ked af, som jeg opførte mig forleden Aften! . . . Vil du tilgive mig . . . du, min gode Engel!«

»Tak, Agnes,« sagde jeg angerfuld.

»Aa, Trotwood, jeg har ingenting at tilgive . . . men naar du nu kalder mig din gode Engel, saa vil jeg advare dig mod din *onde* Engell!«

»Du mener Steerforth . . . men du kender ham ikke . . . han er . . .«

»Jo, jeg kender ham bedre, end du tror, Trotwood! . . . Jeg dømmes efter mange Smaating, som synes ubetydelige, men som tydelig viser, hvordan han er! . . . Det er en farlig Ven for dig, Trotwood!«

Jeg forsvarede Steerforth med al den Varme, min Hengivenhed for ham kunde fremkalde, men Agnes blev ved sit.

»Ja, ja, Trotwood . . . tænk nu over mine Ord, men du maa ikke blive vred paa mig for dem!«

Jeg blive vred paa Agnes, min bedste Ven i Verden!

»Det er sandt, Trotwood, har du ikke set noget til Uriah?« spurgte Agnes lidt efter.

»Uriah Heep! . . . Er han her i London?«

»Ja, han har været her et Par Uger . . . og jeg er bange for, at han er ved at blive Fars Kompagnon!«

»Uriah, det usle Kryb . . . nej det er for galt det maa hindres!«

»Men jeg er bange for, det ikke kan hindres,« sagde Agnes sørgmodig, »han har faaet Far fuld- stændig i sin Magt . . . du ved jo, hvordan Far er!«

Agnes holdt Hænderne for Ansigtet og græd.

Jeg blev saa ulykkelig over at se hende saa sørg- modig og søgte at trøste hende saa godt jeg kunde.

Men hun rystede paa Hovedet og blev ved at græde.

Omsider holdt hun dog op, og nu blev hendes Ansigt lyst og mildt, som det plejede.

»Hør, Trotwood . . . nu maa du ikke være haard imod Uriah . . . han er maaske ikke saa slem, som vi tænker . . . tænk paa Far og mig . . . ingen ved, hvad han kan skade os!«

Et Par Dage efter var jeg til Middagsselskab hos den Familie Agnes boede hos, og der traf jeg Uriah. Han var lige saa ydmyg og krybende, som han altid havde været, og jeg havde mest Lyst til at sparke ham bort som en Hund, men jeg huskede Agnes' Ord og hilste venligt paa ham.

Ved samme Selskab traf jeg min gamle Ven og Kammerat fra »Salem House«, stakkels Tom Traddles. Han uddannede sig ogsaa til Sagfører og var den samme ærlige, skikkelige Fyr som før. Vi talte en Del sammen, og han indbød mig til at besøge sig.

Om Aftenen, da jeg gik hjem, fulgte Uriah mig henad Gaden, og han var saa ydmyg, men paa samme Tid saa paatrængende, at jeg maatte bede ham om at gaa med op at drikke en Kop Kaffe.

»Oh, Hr. Copperfield,« sagde han sledskende, mens jeg skænkede Kaffe til ham, »det havde jeg rigtignok mindst drømt om, at De skulde opvarte mig, saa ringe en Person som jeg er! . . . Men det gaar fremad for mig . . . ja, det gør . . . De har maaske hørt noget om den Forandring, der er ved at foregaa med mig?«

»Ja, lidt,« svarede jeg.

»Ah, jeg tænkte det . . . af Agnes! . . . Det glæder mig, at hun vidste det! . . . Tak, Hr. Copperfield! . . . Hr. Wickfield har desværre været meget ufor-sigtig, men han er en Hædersmand, og det glæder

mig meget for Agnes Skyld, at jeg kan hjælpe ham paa Fode igen!«

»Saa, Hr. Wickfield, som er hundrede Gange mere værd end baade De . . . og jeg, har været uforsigtig,« sagde jeg koldt.

»Ja, meget uforsigtig! . . . Havde en anden været i mit Sted, kunde han nu have Hr. Wickfield ordentlig i sine Kløer . . . men Gudskelov! . . . nu kan jeg blive ham en Hjælp og en Støtte, saa ringe som jeg er!«

Jeg kunde se paa Slynglen, at han allerede havde Hr. Wickfield i sine Kløer, og mit Hjerte bankede af Harme.

»Ja, jeg har rigtignok hævet mig i Verden, men jeg er ydmyg og beskeden og vil blive ved at være det! . . . De har været saa god imod mig, Hr. Copperfield, og Dem alene vil jeg betro det store Haab, der bor i mit Bryst . . . jeg elsker Agnes, min Agnes!«

Jeg fik den største Lyst til at gløde Ildtangen og jage den igennem ham, men jeg betvang mig og spurgte, om han havde sagt det til Agnes.

»Nej, endnu ikke . . . men hun elsker sin Far altfor højt, til at hun vil skade ham! . . . Hun vil være god imod mig for sin Fars Skyld! . . . Aa, hvor jeg er lykkelig, Hr. Copperfield!«

Jeg gennemskuede Skurkens Plan. Han havde bragt Hr. Wickfield i Ulykke, og nu skulde Agnes ofre sig for at redde ham.

Jeg havde stor Lyst til at sparke ham ud, men jeg huskede paa Agnes Ord og bed min Harme i mig.

Da det blev meget sent paa Natten, maatte Uriah ligge paa Sofaen i min Dagligstue. Han sov trygt, men jeg var vaagen hele Natten og tænkte med Gru paa, at Agnes skulde tvinges til at giftes med dette væmmelige Dyr.

Da han gik fra mig om Morgenens, ydmyg og sledskende, som han plejede at være, tænkte jeg meget paa, om jeg ikke havde gjort rigtigst i at dræbe ham, medens han laa og sov.

TO OG TYVENDE KAPITEL.

Jeg falder i Fangenskab.

Den følgende Tid kunde jeg ikke lade være at tænke paa Agnes. Jeg tænkte paa hende om Morgenens, naar jeg gik paa Kontoret, om Aftenens, naar jeg gik i Seng, og ofte vaagnede jeg om Natten, fordi jeg var urolig over den Skæbne, der ventede hende.

Men saa skete der noget, som fik mig til at glemme hende og hendes Forhold for en Stund.

En Dag indbød Hr. Spenlow mig til at tage med ud paa hans Landsted næste Lørdag og blive der til Mandag Morgen.

»Som De ved, Hr. Copperfield, er jeg Enkemand, og min Datter Dora har hidtil opholdt sig i et Pensionat i Paris, men nu er hun kommen hjem, og det vilde derfor glæde mig, om De vilde tage med ud og være min Gæst Lørdag og Søndag!«

Jeg takkede henrykt over Indbydelsen, og det var et stolt Øjeblik, da jeg rullede bort fra Kontoret i Hr. Spenlows fine Vogn med Kusk og Tjener.

Allerede paa Vejen tænkte jeg meget paa Hr. Spenlows unge Datter, og i samme Nu jeg saa hende og hilste paa hende, var jeg forelsket i hende.

Jeg blev helt forvirret og undselig og kom først til mig selv igen, da den anden Dame, som jeg blev forestillet for, ytrede:

»Ja, Hr. Copperfield og jeg kender hinanden!«

Jeg saa paa hende — det var Frøken Murdstone.

»Det glæder mig, at De og Frøken Murdstone kender hinanden,« sagde Hr. Spenlow, »Frøken Murdstone har været saa god at modtage Stillingen her som Doras Lærerinde og Beskytterinde!«

Hvordan Middagen gik og Aftenen ved Tebordet kan jeg slet ikke erindre. Jeg saa kun Dora og tænkte kun paa Dora. Et Øjeblik blev jeg dog revet ud af min Forelskelse, og det var, da Frøken Murdstone vinkede mig hen i en Vinduesfordybning og sagde til mig: »Den Uenighed, der var imellem os i Deres Barndom, er der jo ingen Grund til at rippe op i! . . . Skal vi være enige om ikke at tale til andre om hinanden?«

»Ja, det er jeg ganske enig med Dem i, Frøken,« svarede jeg, »jo mindre jeg tænker paa Dem og Deres Broder, des bedre er det for mig!«

Frøken Murdstone bøjede sit Hoved, og vi skiltes.

Og nu var det atter Dora og Dora. Jeg saa vist ud som en ren Idiot, da hun rakte mig sin lille Haand til Godnat, og jeg drømte om hende hele Natten.

Næste Morgen stod jeg meget tidlig op og gik

ned i Haven, hvor jeg i lang Tid vandrede om i dybe Tanker. Hvor lyksalig vilde jeg dog være, dersom jeg engang kunde blive forlovet med dette dyrebare Vidunder og faa Lov at skrive til hende og kalde hende Dora!

Medens jeg gik i disse Tanker, mødte jeg med eet hende, som alle mine Tanker drejede sig om.

Mine Knæ skælvede, hele min Krop skælvede, og jeg tror nok ogsaa min Stemme skælvede, da jeg begyndte at tale:

»De er . . . er tidlig . . . ude, Frøken Spenlow!«

»Ja, der var saa kedeligt inde, og Frøken Murdstone er saa underlig! . . . Hun talte noget om, at Luften maatte afdampes, før jeg gik ud . . . og Morgenen er dog den dejligste Tid paa Dagen! . . . Synes De ikke?«

Jeg sagde noget om, at nu var det dejligt, men før hun kom, var det trist.

Hun rødmede, og jeg syntes, det klædte hende godt.

Alting klædte hende: Lokkerne, der hang ned ad hendes Kinder, og Straahatten med de blaa Baand! . . . Ak, havde jeg haft den Hat, den vilde have pyntet godt op hjemme i mine Stuer.

»De er nylig kommen hjem fra Paris, Frøken,« sagde jeg, medens vi gik hen ad Havegangen.

»Ja, har De nogen Sinde været der?«

»Nej!«

»Aa, da vilde jeg ønske, De snart maatte komme der! De vilde synes godt om det!«

Jeg blev rød i Hovedet. Jeg syntes, det var grusomt, at hun kunde ønske, at jeg skulde rejse saa

langt bort. Jeg kunde heller ikke lide, at hun gik og kælede saa meget for sin lille Hund Jip¹⁾).

»De kender jo Frøken Murdstone,« sagde Dora, »men De staar ikke paa nogen fortrolig Fod med hende . . . kunde jeg sel!«

»Nej, jeg kan ikke lide hendel!«

»Det kan vi heller ikke . . . kan vi vel, Jip! . . . Hun er saa kedelig og saa striks . . . ikke sandt, Jip! . . . Rigtig en gammel, gnaven, sur Tingest, Jip!«

Jeg var lige ved at fri til hende øjeblikkelig, og jeg tror ogsaa, jeg havde gjort det, dersom vi ikke netop var traadt ind i et Drivhus.

Der gik vi saa en Stund og saa paa Blomsterne, og vi havde det dejligt, syntes jeg, men saa kom Frøken Murdstone, og saa var det forbi med Herligheden.

Hun førte os i Sørgemarsch ind til Teen.

Søndagen gik stille og rolig, men jeg fik ikke mere Lejlighed til at tale ene med Dora.

Mandag Morgen tidlig kørte vi tilbage til London igen. Jeg tænkte paa Dora hele Tiden, men Hr. Spenlow tænkte vist paa Retsager. Han skulde bare have vidst, hvorledes jeg i mine Tanker forestillede mig ham som en kærlig Svigerfader, der lagde Doras og mine Hænder sammen og velsignede os paa vor Bryllupsdag.

I de Dage, der nu kom, saa jeg kun Navnet Dora i alle Retsakter, hørte hendes Navn i Sagførernes Foredrag og drømte om hende i mine Stuer derhjemme.

Min Værtinde, der undrede sig over min daarlige Appetit og mit blege Udseende, opfordrede mig iv-

---

¹⁾ Djip.

rigt til at gaa ud og spille Kegler eller til at besøge mine Venner, og det var vist hendes Raad jeg fulgte, da jeg en Dag nogen Tid efter mit Besøg paa Spenslows Landsted gik ud for at opsøge min Ven Tom Traddles.

Jeg vidste, at han boede i Gamden Town, og langt om længe fandt jeg da ogsaa Gaden og Husnumret.

Udenfor Døren holdt en Mælkemand med sin Vogn, og da jeg kom derhen, hørte jeg, at han var i Klammeri med en Tjenestepige.

»Naa, hvad bliver det saa til med den Regning . . . faar jeg snart mine Penge?« spurgte Mælke- manden med høj Røst.

»Ja, Herren siger, at han nok skal betale det inden ret længe!«

»Inden ret længe . . . ja, det vil jeg nok sige! . . . Men nu vil jeg ikke finde mig i det længere! . . . I Morgen faar De ikke en Draabe . . . forstaar De . . . ikke en Draabe!«

Saa kørte Mælke manden, og Pigen vilde gaa ind ad Døren.

»Maa jeg spørge . . . bor Hr. Traddles her?« spurgte jeg.

»Ja, han bor ovenpaa! . . . Han har lejet Værelse hos mit Herskab,« sagde Pigen.

Jeg gik op ad Trappen, og Traddles maatte have hørt mit Spørgsmaal, for han stod udenfor sin Dør og tog glædesstraalende imod mig.

»Velkommen, kære Copperfield,« sagde han og trykkede min Haand, »kom ind paa mit Værelse! . . . Jeg vil hellere modtage dig her end paa mit Kontor, og derfor gav jeg dig denne Adressel!«

»Velkommen, kære Copperfield!«

»Hvad . . . holder du ogsaa Kontor, Traddles?«

»Ja, jeg har Fjerdeparten af et lille Kontor og Fjerdeparten af en Skriver . . . jeg har slaaet mig sammen med tre af mine Kammerater!«

Stakkels Traddles, han var den samme skikkelige Fyr som før, men han syntes ikke at høre til de heldige.

»Du skal vel snart nedsætte dig som Sagfører?« spurgte jeg.

»Ja, saa snart jeg har faaet skrabet nogle flere Penge sammen, men det kniber jo! . . . Naa, det gaar nok . . . det gaar da stadig fremad! . . . Jeg vil betro dig, at jeg er forlovet!«

Forlovet . . . oh, Dora!

»Jo, jeg er forlovet med en Præstedatter! . . . De er 10 Søkende! . . . Det er en prægtig Pige, kan du tro, og hun vil vente paa mig, om det saa skal vare i 20 Aar! . . . Nu skal du se, jeg har allerede begyndt at købe Indbo!«

Saa viste Traddles mig et Urtepottestativ og et lille rundt Bord, som stod tildækket i det ene Hjørne af Værelset.

»Vi bliver nødt til at købe, hvad vi skal bruge, gradvis,« vedblev Traddles fornøjet, »og det skal nok gaal . . . Jeg bruger ikke ret meget selv . . . jeg spiser hos Folkene her neden under, og det er rigtig rare Folk . . . baade Hr. og Fru Micawber!«

»Micawber!« raabte jeg, »ja, dem kender jeg udmærket godt! . . . Det var altsaa deres Pige, der handlede med Mælkemanden her nede paa Gaden!«

Traddles saa forundret paa mig, men han fik ikke Tid at sige noget, for i det samme bankede det paa Døren, og Hr. Micawber traadte ind.

»Undskyld, Hr. Traddles . . . jeg vidste ikke, at De havde fremmede!«

Han bukkede let for mig og trak op i sine store Flipper.

»Hvorledes lever De, Hr. Micawber?« spurgte jeg.

»Jo Tak, min Herre . . . det er meget smukt af Dem at spørge til mit Befindende!«

»Og Fru Micawber . . . og Børnene?«

»Jo, det glæder mig at kunne sige, at deres Sundhed er tilfredsstillende.«

Han stod og saa paa mig, men han kunde ikke kende mig. Jeg smilede og saa paa ham igen.

»Men er det ikke,« sagde han langsomt, »er det ikke . . . jo, vist . . . det er jo min gamle Ven og Ungdomskammerat David Copperfield! . . . Hallo, mit Lam . . . kom herop! . . . Her er en Herre, som gerne vil hilse paa dig!«

Lidt efter kom Fru Micawber. Hun blev saa overrasket ved at se mig, at hun besvimeede og maatte bades i Hovedet med koldt Vand, men da hun kom til sig selv, viste hun stor Glæde over at træffe mig.

Vi fik nu en fornøjelig Santale, og vi fastsatte en Dag, da Hr. og Fru Micawber sammen med Traddles skulde komme og spise til Middag hos mig.

Da jeg vilde til at gaa, sagde Hr. Micawber: »Som De ser, Hr. Copperfield, lever vi her under meget beskedne Omstændigheder, og jeg skal ikke nægte, at mine Pengevanskeligheder i Øjeblikket har taarnet sig op til en ukendt Højde; men der er nu de allerbedste Udsigter til, at noget skal vise sig, som kan sikre mig og min kære Familie et sikkert Udkomme . . . de allerbedste Udsigter!«

TRE OG TYVENDE KAPITEL.

Jeg holder nok et Selskab.

Micawbers og Traddles havde lovet at komme og spise hos mig et Par Dage efter mit Besøg hos dem, og jeg havde nu travlt med at ordne alt paa det bedste.

Denne Gang skulde min Værtinde selv klare det, og jeg købte derfor en stor Lammesteg, en Duepostej, Brød, Ost og et Par Flasker Vin. Desuden købte jeg Rom og Citron, for at Hr. Micawber kunde lave en Bolle Punch til os efter Aftensmaaltidet.

Inde i mit Soveværelse lod jeg lægge i Kakkelovnen, og paa mit Vaskebord anbragte jeg et Brev Knappenaale og en Flaske Eau de Cologne til Fru Micawber, for at hun kunde gøre sig i Stand før Maaltidet.

Mine Gæster kom paa den bestemte Tid, og jeg modtog dem ude paa Trappen. Hr. Micawber havde et Par større Flipper paa end ellers, og Fru Micawber bar sin Kappe indpakket i et Stykke graat Papir.

Hun blev henrykt, da hun saa, hvorledes jeg havde beredt mig til at modtage hende og opholdt sig længe inde i Soveværelset; da hun kom ud igen, saa hun ogsaa rigtig pæn ud.

Vi satte os nu til Bords, og Lammestegen blev bragt ind. Men hvor saa den ud! Der var et stort Lag Aske uden paa den, og inde i den var Kødets helt raat. Duepostejen var ikke stort bedre; den var omgivet af en jærnhaard Skorpe, og da vi efter megen Besvær fik brudt Hul paa den, var den ganske hul inden i.

Kort sagt: Festmaaltidet var fuldstændig mislykket, og jeg vilde have været meget ulykkelig, dersom mine Gæster ikke havde været i saa godt Humør.

»Bryd Dem ikke om det, min kære Ven,« sagde Micawber, »selv i de bedst ordnede Familier kan der ske Uheld . . . men hvis jeg som Gæst tør tillade mig at give et godt Raad, saa vil jeg sige, at der kan blive nogle dejlige Koteletter af den Lammefjerding! . . . Har De en Rist, saa skal vi snart faa det i Orden!«

Jeg hentede straks en Rist, og nu fordelte vi Arbejdet. Traddles skar Lammefjerdingen i Stykker, jeg pebrede Stykkerne ind, og Hr. Micawber stod i Skjorteærmer ved Kakkellovnen og stegte dem, medens Fru Micawber lavede Sovs i en Kasserolle.

Vi var alle meget lystige, og vi var alle enige om, at vi aldrig nogen Sinde havde faaet bedre Koteletter. Vi sad og spiste med opsmøgede Ærmer, og medens vi spiste de første, brasede de andre paa Risten. Det var en meget fornøjelig Maade at holde Selskab paa.

Midt under al vor Lystighed aabnedes Døren, og Steerforths Tjener Littimer traadte højtidelig og værdig ind i Stuen.

»Hvad er der paa Færde?« spurgte jeg.

»Jeg beder Dem meget undskyldte . . . er min Herre ikke her?«

»Nej, har han sagt, at De skulde træffe ham her?«

»Nej, Herre . . . ikke ligefrem . . . men saa kommer han sikkert i Morgen!«

Medens Littimer talte, saa han sig rolig om, og da jeg netop vilde til at vende en Kotelet, tog han

Gaflen fra mig og sagde ærbødig: »Nej, det passer sig ikke, Herre . . . sæt Dem og lad mig besørge det!«

Jeg havde ikke Mod til at sige nej, men satte mig, og de andre satte sig ogsaa.

Vi vilde ikke have generet os for Steerforth selv, men i denne værdige Tjeners Nærværelse var det umuligt at være lystige. Vi sad stive og tavse paa vore Stole og spiste Koteletterne, som Littimer bød os, men de smagte os ikke nær saa godt som før. Fru Micawber havde trukket sine Handsker paa og spillede fornem Dame, Hr. Micawber saa overlegen paa os andre gennem sit Øjglas, Traddles purrede undselig i sit Haar, saa det stod som Børster om hans Hoved, og jeg sad som en Skoledreng ved mit eget Bord og havde en Følelse af, at alle Littimers Bevægelser udtrykte disse Ord: Du er rigtignok meget ung, min Ven!

Da vi var færdig med Koteletterne, tog Littimer af Bordet, satte Brød og Ost frem, stillede Vinflasker og Glas til Rette, og derefter bukkede han ærbødigt og bød Godnat.

Aa, hvor det lettede! Vi blev atter lystige og muntre.

Hr. Micawber tog straks fat paa at lave Punch, og aldrig har jeg set et Menneske, der passede saa godt til sit Arbejde som Micawber, da han med Færdighed behandlede Rom, Citron, Sukker og kogende Vand henne ved det lille Bord ved Kakkelloven. Hans glatbarberede Ansigt var skinnende rødt af Fryd og Ivrigthed, og hans Hænder var i stadig Bevægelse med at presse Citroner, røre Sukker i og blande Rom og Vand.

Og da han endelig satte den brændende Punchebolle paa Bordet, kunde ingen Kunstner være mere stolt af sit Værk, end Micawber var.

Vi roste ham ogsaa i høje Toner, og han holdt rørende, højtravende Taler baade for mig og for Traddles.

Da vi havde drukket et Par Glas og sunget et Par Sange, tog Fru Micawber Ordet og forklarede os, at hun nu, da det ikke duede hverken med Kul eller Kornhandel, havde raadet Micawber til at anvende sine Talenter i Bryggeriets Tjeneste, og at der sikkert vilde vise sig noget inden ret længe. Ingen kunde have bedre eller større Talent for Ølbrygning end Micawber, og Bryggerierne vilde sikkert tage imod ham med Glæde, men vilde de ikke, saa blev det til deres egen Skade.

Efter denne alvorlige Tale fyldte Micawber vore Glas og udbragte nu en Skaal for Traddles, som altid havde været rede til at hjælpe, naar Vanskelighederne taarnede sig for højt, og som nok skulde blive lønnet kongeligt, naar der nu *viste* sig noget i Bryggerifaget. Micawber talte ogsaa om Traddles Forlovede og ønskede og haabede, at den Tid snart maatte komme, da Traddles kunde føre sin Brud ind i et rigt og velstillet Hjem!

Traddles takkede fornøjet for Skaalen og sagde, at hans Kæreste fortjente den Skaal, for hun var virkelig den sødeste Pige i hele England.

Derefter talte Hr. Micawber for mig og ytrede, at han troede for sikkert, at der var en Dame, som jeg elskede, og som nødvendigvis ogsaa maatte elske mig. Han vidste det ikke, men han troede det, og

han vilde blive ved at tro det, hvis jeg ikke mod-
sagde det.

Jeg blev saa hed og bevæget over denne Tale, at jeg hævede mit Glas og udbrød: »Ja, saa tømmer jeg dette Glas for D.«

Det vakte stor Begejstring, og mine Gæster drak med Henrykkelse et Glas for D.

Da Kl. var henad 11, brød mine Gæster op, og medens jeg hjalp dem Tøjet paa, stak Hr. Micawber et Brev i Haanden paa mig og bad mig læse det, før jeg gik i Seng.

Jeg lyste dem ned ad Trapperne, og da Traddles gik sidst, holdt jeg ham tilbage et Øjeblik.

»Kære Traddles,« hviskede jeg, »Hr. Micawber kan være meget rar, og der er ikke noget ondt i ham, men hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg ikke laane ham noget!«

»Jeg har ikke noget at laane ud,« svarede Traddles smilende.

»Du har da i hvert Fald dit Navn!«

»Ja, det er sandt, Copperfield . . . men hvis det kan kaldes at laane, er jeg bange for, at jeg allerede har laant ham det . . . paa en Veksell!«

»Saa vil jeg haabe, den er i Orden!«

»Ja, Hr. Micawber siger, den er i Orden!«

Med disse Ord bød Traddles mig Godnat og ilte efter de andre.

Da jeg kom ind paa mit Værelse, satte jeg mig magelig i en Stol for at tænke paa mit Forhold til Micawbers, men jeg havde neppe faaet sat mig ned, før jeg hørte hurtige Trin paa Trappen. Med et rask Tag blev Døren aabnet, og Steerforth traadte ind i Stuen.

»Naa, Tusindfryd, gamle Dreng! . . . Hvordan har du det! . . . Har du nu haft Gilde igen . . . tag dig i Agt, min gode Ven . . . du bliver snart for vidtløftig!«

»Nej, Steerforth, Gilde maa man ikke kalde det, men jeg har ganske vist haft tre af mine Venner til Aften!«

Og saa fortalte jeg ham om Hr. Micawber og Frue og om mit Bekendtskab med dem.

Steerforth morede sig meget over at høre om Micawber og sagde, at den Herre vilde han gerne gøre nøjere Bekendtskab med.

»Men hvem tror du saa, den tredie var,« spurgte jeg.

»Ja, det er ikke godt at vide . . . en Tværdriver maaske!«

»Nej, Traddles!«

»Ja, hvem er det?«

»Traddles . . . vor gamle Skolekammerat, som altid fik Klø . . . kan du ikke huske ham?«

»Jo, nu da du nævner ham,« svarede Steerforth ligegyldigt, »er han lige saa sølle som dengang!«

Jeg begyndte nu at rose Traddles og fortalte om hans Forhold, men Steerforth brød sig ikke videre om at høre det.

»Sig mig, har du nogen Mad, Tusindfryd, for jeg er sulten!«

Jeg dækkede hurtig Bord for ham, og mens han spiste, fortalte jeg om Littimers Besøg.

»Littimer . . . Hvad skal det sige! Hvad vil han her?«

»Men kommer du ikke fra Oxford?«

»Nej, Tusindfryd, jeg kommer fra Yarmouth . . . jeg har været der en Uges Tid!«

»Nej se . . . hvordan havde de det alle sammen? . . . Lille Mille er vel ikke gift endnu?«

»Nej, men hun gifter sig nok om en Maaned eller to . . . eller naar det nu bliver! . . . Det er sandt, jeg har et Brev til dig fra din Amme . . . det er galt med hendes Mand! . . . Brevet sidder henne i min Frakkelomme!«

Jeg gik hen og tog Brevet fra Peggotty og saa af det, at Barkis var meget syg og neppe kunde leve.

Jeg blev meget bedrøvet over det og fik Taarer i Øjnene.

»Ja, det er slemt nok, Tusindfryd, men det kan ikke nytte at sørge over det . . . der dør jo mange Mennesker hvert Minut! . . . Nej, man maa glæde sig, saa længe man har Lov til det! . . . Rid til! . . . Rid over alle Hindringer og vind Løbet!«

Hvor saa han kæk ud, som han sad der frisk og sund, rød og brun af Søluften med klare Øjne!

»Hør, Steerforth,« sagde jeg, »i Morgen rejser jeg ned til Peggotty . . . du vil vel ikke med der ned igen?«

»Nej, Tusindfryd . . . jeg skal hjem til Mor, hun længes efter mig . . . Tag med der ned og vent til i Overmorgen med at rejse der ned!«

Jeg lod mig let overtale, og saa forlod Steerforth mig og gik nynnende ned ad Trappen.

Da han var gaaet, satte jeg mig til at læse Micawbers Brev. Det lød saaledes:

Min Herre (jeg vover ikke at skrive min Ven)!

Jeg holder det for min Pligt at underrette Dem om, at Katastrofen er kommen; undertegnede er knust . . . knust fuldstændig!

Jeg har pantsat ikke alene mine egne, men ogsaa Hr. Traddles Møbler, og desuden er en Veksels paa 400 Kr., som samme gode Hr. Traddles har underskrevet, *ikke* i Orden. Jeg er knust og fuldstændig tilintetgjort fra Dags Dato, og for Fremtiden vil Støv og Aske stedse være strøet

paa

Hovedet

af

Wilkins Micawber.

Jeg var ikke i Tvivl om, at Micawber nok skulde holde sig oppe, men stakkels Traddles, han var som altid uheldig. Nu kunde det gerne vare mange Aar, før han kunde gifte sig med sin Præstedatter, som var den sødeste Pige i England.

FIRE OG TYVENDE KAPITEL.

Jeg besøger Yarmouth.

Næste Morgen fulgte jeg med Steerforth ud til Highgate, og jeg blev modtaget med Venlighed baade af hans Moder og af den mærkelige Frøken Dartle, men den værdige Littimer saa jeg ikke noget til.

Vi havde det rigtig hyggeligt, og jeg lagde Mærke til, at Steerforth gjorde alt, hvad han kunde, for at blive gode Venner med Frøken Dartle.

Det lykkedes ham ogsaa næsten, men dog ikke helt. Frøken Dartle var saa mærkelig. En Gang imellem, naar Steerforth ikke lagde Mærke til det, saa hun paa ham med tindrende, beundrede Blik, men til andre Tider var det ligefrem Had, der lyste ud af hendes Øjne.

Men hun talte hele Tiden ret venlig til ham og spillede endogsaa paa Harpe og sang.

Jeg var der kun i to Dage, og sidste Aften, da jeg tog Afsked med Steerforth, lagde han begge sine Hænder paa mine Skuldre og udbrød: »Tak for dit Besøg, kære Tusindfryd, og Tak for den Tid, vi har kendt hinanden! . . . Skulde du nogen Sinde høre noget ondt om mig, saa tro alligevel det bedste om din Ven!«

»Ja, om dig vil jeg altid tro det bedste, kære Steerforth,« svarede jeg, og derpaa skiltes vi.

Næste Morgen rejste jeg til Yarmouth og tog som sædvanlig ind paa Gæstgivergaarden. Jeg opholdt mig dog kun der, mens jeg klædte mig om og spiste, men skyndte mig hen til Peggotty for at høre, hvordan Barkis havde det. Paa Vejen kom jeg forbi Omers Begravelseskontor, og da jeg gennem den aabne Dør saa Hr. Omer sidde i Dagligstuen, gik jeg derind.

»Ih, God Dag . . . er det Dem . . . sid ned, Hr. Copperfield!«

Jeg satte mig og spurgte, hvorledes Barkis havde det.

»Tak for dit Besøg, kære Tusindfryd!«

»Det er daarligt med ham . . . rent daarligt, siger man! . . . Jeg tør jo desværre ikke selv gaa hen og se til ham . . . det gaar ikke an, naar man har Begravelseskontor, Hr. Copperfield! . . . Men jeg har spurgt Mille, hun er jo endnu her paa Systuen!«

»Ja, hvordan har Mille det?« spurgte jeg.

»Ikke rigtig godt, synes jeg . . . ikke rigtig godt! . . . Imellem os sagt, Hr. Copperfield . . . jeg vilde ønske, hun var gift! . . . Ham har lejet en Lejlighed . . . nydelig . . . en ren Dukkestue . . . og Brylluppet var bestemt, men nu er det blevet udsat paa Grund af Barkis' Sygdom! : . . Mille er jo en dejlig Pige . . . og saa god som Dagen er lang . . . men hun er saa urolig i denne Tid, saa sørgmodig . . . og saa hænger hun stadig ved Hr. Peggottys Arm! . . . Han elsker hende jo som sit eget Barn, og hun elsker ham og vil nødig fra ham . . . det er helt rørende at se, forsikrer jeg Dem . . . men det kan jo ikke nytte at gøre Pinen længere end nødvendig!«

Da jeg havde spurgt Hr. Omer om, hvorledes hans Familie havde det, og faaet det Svar, at alt stod vel til, tog jeg Afsked og gik hen til Barkis.

Jeg bankede sagte paa Køkkendøren, og den blev aabnet af Hr. Peggotty. Han blev ikke videre forundret over at se mig, og det blev Ham og Mille, som opholdt sig i Køkkenet, heller ikke.

Vi talte hviskende sammen, og jeg fik at vide, at Barkis var lige ved at dø.

»Det var rigtignok smukt af Dem, Hr. David,« sagde Hr. Peggotty, »rigtig smukt! . . . Ikke sandt, Mille! . . . Hvad . . . er du saa bedrøvet, at du ikke

engang kan sige et Ord til David . . . din lille Stakkell«

Mille rakte mig sin Haand, men sagde ikke et Ord, og jeg lagde Mærke til, at hele hendes fine Skikkelse skælvede. Hun satte sig ved Siden af sin Farbror og lagde sin Arm op paa hans Skuldre. Ham stod og saa bedrøvet paa hende og vidste ikke, hvad han skulde gøre for at trøste hende.

»Min Søster er deroppe,« sagde Hr. Peggotty, »men nu skal jeg gaa op og hente hende!«

Mille klyngede sig endnu fastere til ham og hviskede, at saa gik hun med.

»Nej, nu er det sent, lille Mille, og Ham er jo kommen for at følge dig hjem . . . hvad siger du . . . vil du hellere blive hos mig, din kælne, lille Unge! . . . Det kommer af, at hun har været hos mig, siden hun var ganske lille, David . . . og nu er hun saa bange, det lille Skind!«

»Ja, saa maa du gaa hjem, Ham, for du skal arbejde i Morgen og kan ikke vaage i Nat! . . . Du ved jo, Mille er i gode Hænder!«

Saa kyssede Ham Mille og gik sin Vej alene.

Lidt efter gik Hr. Peggotty og Mille ovenpaa, og et Øjeblik efter kom Peggotty løbende ned ad Trapperne ind i Køkkenet.

»Min egen, kære Dreng,« raabte hun og omfavnede mig. »Tak fordi du kom! . . . nu har Barkis ikke langt tilbage!« Hun græd meget og tørrede sig bestandig i Ansigtet med sit Forklæde.

»Men kom nu med op, David . . . før det er forbi! . . . Jeg ved, at Barkis vil blive saa glad ved at se dig!«

Hun tog mig i Haanden og førte mig op i Soveværelset. Her laa stakkels Barkis, mager og udtæret. Kassen, som ellers havde staaet under Sengen, havde han faaet op paa en Stol ved Siden af sig og laa nu med den ene Arm over den.

»Barkis,« sagde Peggotty næsten muntert, »her er min kære Dreng . . . den lille David! . . . Vil du ikke tale med ham, Barkis?«

Men Barkis rørte sig ikke. Han laa med lukkede Øjne og trak Vejret tungt.

Vi græd alle, mens vi stod og saa paa ham, og Hr. Peggotty hviskede: »Han løber ud med Ebben! . . . Folk her i Yarmouth dør kun, naar det er Ebbe!«

Vi vaagede over ham et Par Timer og talte kun hviskende sammen.

Med eet begyndte der at komme Trækninger i hans Ansigt, og han gav sig til at mumle noget om sin Hest og Vogn.

»Kære Barkis,« sagde Peggotty.

»P. C. Barkis . . . ingen bedre Kone i Verden,« mumlede han.

»Se her, Barkis . . . her er David!«

Barkis aabnede sine Øjne, og der kom et svagt Smil over hans Læber.

»Barkis er parat,« mumlede han, og det var hans sidste Ord.

En halv Time efter var han død. Han løb ud med Ebben.

FEM OG TYVENDE KAPITEL.

En Ulykke.

Peggotty ønskede meget, at jeg skulde blive hos hende, til Begravelsen var overstaaet, og jeg skrev derfor til Hr. Spenlow og bad om Tilladelse.

Peggotty var henrykt over at have mig i Huset, og jeg hjalp hende ogsaa saa godt jeg kunde.

Noget af det første, vi gjorde, var at aabne Kassen, som Barkis havde haft under sin Seng, og der fandt vi ogsaa en Del Penge og nogle Værdipapirer. Jeg mente ogsaa, at vi nok vilde finde Testamentet, naar vi søgte nøje efter, og meget rigtig: I en Mulepose paa Bunden af Kassen fandt vi et gulligt Papir med Barkis Underskrift.

Jeg undersøgte Papiret nøje og kunde snart, takket være den Lærdom, jeg havde faaet paa Spenlows Kontor, erklære Testamentet for fuldgyldigt.

I dette Testament anslog Barkis sin Formue til ca. 50,000 Kr. og gjorde Peggotty til sin Universalarving.

Renterne af de 20,000 Kr. skulde Hr. Peggotty have, saa længe han levede, men efter hans Død skulde Summen deles mellem Peggotty, lille Mille og mig.

Barkis havde ordnet alt paa det bedste for os, og vi havde Grund til at være taknemlige imod ham.

Peggotty overlod til mig at sørge for, at Testamentet blev fuldbyrdet, og jeg kan ikke nægte, at jeg var en lille Smule stolt af denne min første juridiske Forretning.

Ugedagen efter Barkis Død blev han begravet paa Blunderstones Kirkegaard, ikke ret langt fra Mors Grav. Der var ikke andre med i Følget end Peggotty, hendes Bror og jeg, saa det gik meget stille af.

Da Peggotty og jeg næste Dag skulde rejse til London, fik jeg Lyst til endnu en Gang, før jeg skulde bort, at se mig om i Egnen, og jeg lod derfor de to Søskende tage hjem alene. Jeg gik saa omkring og saa paa Fars og Mors Grave, paa Kragehuset og paa mange af de Steder, hvor jeg havde leget som Barn.

Jeg spiste til Middag i en Landsbykro og gik saa hen ad Aften tilbage til Yarmouth. Jeg havde lovet at komme til Hr. Peggottys Hus og være der om Aftenen sammen med alle de andre.

Da jeg kom i Nærheden af Byen, begyndte det at regne, og jeg skyndte mig nu at komme i Ly.

»De er første Mand, David,« raabte Hr. Peggotty fornøjet, »lad mig nu faa den vaade Trøje og sæt Dem ned! . . . I Aften skal vi have det fornøjeligt, skønt vi har været til Begravelse! . . . Ikke sandt, Søster . . . alt er jo, som det skal være . . . du har været god imod Barkis, og han har været god imod dig og imod os alle sammen!«

Peggotty nikkede glad til sin Bror, men Fru Gummidge sukkede og rystede paa Hovedet.

»Naa, frisk Mod, Mutter!« sagde Hr. Peggotty.

»Ja, det kan De sagtens sige, Daniel . . . men jeg føler saa stærkt, netop naar andre er saa glade, hvor ene og forladt jeg er! . . . Jeg er kun til Byrde og Plage for Dem, Daniel, og De skulde hellere sende mig ud paa Fattiggaarden!«

»Naa, nu tænker hun igen paa den gamle,« hviskede han til os, men til Fru Gummidge smilte han venligt og erklærede, at han umuligt kunde undvære hende.

»Men hvor er Lyset?« spurgte han med eet, »for nu maa det sættes i Vinduet, saa Mille kan se det, naar hun kommer! . . . Saadan et Lys har jeg sat der hver eneste Aften i den Tid, lille Mille har syet hos Omer, saa kan hun bedre finde Vejen, og saa kan hun se, at hendes gamle Farbror tænker paa hende . . . og jeg tænker paa lille Mille altid, David . . . det har jeg gjort, siden hun var ganske lille og sad paa mit Knæ! . . . Nu bliver hun jo snart gift og faar sit eget Hjem, men Lyset skal staa her hver eneste Aften alligevel, hvis hun skulde faa i Sinde at besøge os, og det ved jeg, hun vil gøre tidt, for hun vil blive ved at holde af gamle Farbror! . . . Men hør . . . der har vi hende! . . . Jeg hører Trin!«

Lidt efter blev Døren aabnet af Ham. Han var i Olietøj og Sydvest.

»Hvor er Mille?« spurgte Hr. Peggotty.

Han gjorde en Bevægelse med Hovedet for at vise, at hun var udenfor, og derpaa sagde han: »Hr. David, kom ud lidt, der er noget, Mille og jeg vil vise Dem!«

Jeg fulgte med ud, og Ham trak mig hen ved Vinduet. Han var ligbleg, og hans Hænder rystede.

»Men Ham dog . . . hvad er der dog paa Færde?« raabte jeg i Skræk.

»Aa, David . . . David! . . . Hun er borte!«

»Borte! . . . hvem er borte?«

»Mille! . . . Hun er løben bort, og det paa en Maade . . . saa jeg vil bede den barmhjertige Gud hellere dræbe hende end lade hende vende tilbage vanæret!«

Jeg ser ham endnu, som han stod der skælvende med det kridhvide Ansigt og de knyttede Hænder.

»Men, David . . . De er en lærd Mand . . . hvad skal jeg gøre . . . hvad skal jeg sige til dem derinde?«

I det samme blev Døren aabnet, og Hr. Peggotty stak Hovedet ud. Han udstødte et højt Klageskrig og rakte de knoklede Hænder mod Himlen. Peggotty og Fru Gummidge styrtede ud og omfavnede ham, og et Øjeblik efter stod vi inde i Stuen. Hr. Peggotty med aaben Vest, med Haaret i Urede og med Blod dryppende fra sine Læber.

Hvordan vi var kommen ind, ved jeg ikke, men vi stod der, og jeg havde af Ham faaet et Stykke Papir stukket i Haanden.

»Læs det,« sagde Hr. Peggotty dæmpet, »læs . . . men langsomt . . . jeg ved ikke, om jeg kan forstaa det!«

Der blev dødsstille, og jeg begyndte at læse:

»Naar du, som elsker mig højere, end jeg fortjener, læser dette, er jeg langt borte! . . . Naar jeg forlader mit kære, velsignede Hjem, er det for aldrig at vende tilbage, med mindre han fører mig tilbage som sin Hustru! . . . Aa, dersom I vidste, hvor sønderrevet jeg er, hvor ulykkelig! . . . Sig til Farbror, at jeg aldrig har elsket ham halvt saa højt som nu, da jeg forlader ham! . . . Tænk aldrig paa, at vi nogen Sinde skulde være gift med hinanden . . .

Mille er borte.

tænk paa mig som jeg var, medens jeg var Barn, medens jeg var god og uskyldig! Gud velsigne jer alle, jeg vil ofte bede for jer paa mine Knæ! . . . Hils min kære, kære Farbror . . . mine sidste Taarer og min sidste Hilsen til ham. Jeg har aldrig, aldrig holdt af ham, som jeg gør i dette Øjeblik.»

Længe efter at jeg havde holdt op at læse, stod Hr. Peggotty endnu ret op og ned som en livløs Støtte.

Omsider tog jeg hans Haand og søgte at trøste ham.

»Tak, David . . . mange Tak!« sagde han, men han rørte sig ikke af Stedet.

Da han havde staaet saaledes længe, vaagnede han som af en Drøm og sagde dæmpet: »Hvem er Manden . . . jeg vil vide hans Navn?«

Ham saa paa mig, og der for som et Stød igennem mig.

»Gaa ud, David,« sagde han. »De skal ikke høre det!«

Jeg sank ned paa en Stol; jeg kunde ikke gaa.

»Jeg vil vide hans Navn,« sagde Hr. Peggotty.

»I nogen Tid havde en Tjener været her i Nærheden,« stammede Ham »og hans Herre har ogsaa været her! . . . I Morges næsten før Dag holdt en Vogn her uden for Byen, og til den Vogn blev vor stakkels Pige ført . . . og i Vognen sad en Herre . . . det er Manden!«

»For Guds Skyld!« raabte Hr. Peggotty, »sig ikke, at han hedder Steerforth!«

»Aa, David! . . . De kan ikke gøre for det,« raabte Ham, »men han *hedder* Steerforth, og han er en fordømt Skurk!«

»Saa . . . kom her og giv mig en Haandsrækning . . . hjælp mig Frakken paa . . . jeg gaar ud og søger efter lille Mille! . . . Aa, havde jeg vidst, hvad han var for en Person, jeg skulde have sejlet ham i Sænk i hans egen Baad!«

Peggotty omfavnede ham og holdt ham tilbage, og Fru Gummidge talte saa kærligt og fornuftig til ham, at man ikke skulde tro, hun nogen Sinde havde plaget ham med sit daarlige-Humør. Til sidst sank han ned paa en Stol, holdt Hænderne for Ansigtet og brast i Graad.

SEKS OG TYVENDE KAPITEL.

Jeg bliver forlovet.

Næste Dag fulgte Hr. Peggotty og hans Søster med mig til London, og jeg var saa heldig at finde et Par Værelser til dem hos en Urtekræmmer ikke ret langt fra mit Logi. Et Par Dage efter gik Hr. Peggotty og jeg ud til Fru Steerforth. Vi traf hverken Steerforth selv eller Tjeneren Littimer, men jeg kunde straks se paa alt, at der var Sorg i Huset.

Der kom ikke noget ud af den Samtale, Hr. Peggotty havde med Fru Steerforth. De var altfor forskellige.

Fru Steerforth erklærede bestemt, at der aldrig kunde være Tale om, at hendes Søn vilde gøre Mille til sin Hustru. Hvis han gjorde det, vilde hun forstøde ham; kom han derimod hjem uden liende, vilde hun igen modtage ham som sin Søn. Til sidst bød

hun Hr. Peggotty Penge, og derover blev han meget vred.

Da vi gik derfra, kom Frøken Dartle ud i Forstuen og skændte paa mig over, at jeg havde ført Hr. Peggotty til Fru Steerforth.

Hun var ganske rasende og kaldte Mille og hendes Familie for noget lumpent Pak.

»Jeg hader og afskyer den Pige,« hvæsende hun, »og jeg kunde se hende blive brændemærket, iført Pjalter og stødt ud paa Gaden for at dø af Sult!«

Heldigvis hørte Hr. Peggotty hende ikke; han var allerede kommen ud paa Gaden.

Samme Aften drog Hr. Peggotty ud i Verden for at finde sin Søsterdatter, og før han gik, sagde han til Peggotty og mig: »Skulde lille Mille komme tilbage, mens jeg er borte, saa sig hende, at min Kærlighed til hende er uforandret, og at jeg tilgiver hende!«

Jeg havde jo lovet Peggotty at bringe Barkis Testamente i Orden, og det lykkedes mig ogsaa godt. I Løbet af en Uges Tid var det hele klaret, og vi gik hen for at betale Hr. Spenlow.

Paa Kontoret traf vi Hr. Murdstone, som havde løst Kongebrev, da han skulde giftes igen.

»Jeg haaber, det gaar Dem godt,« sagde han til mig, da han hilste.

Jeg svarede kort og koldt, at det jo egentlig ikke kom ham ved.

Saa vendte han sig til Peggotty og sagde, at det gjorde ham ondt, at Barkis var død.

»Ja, det er ikke det første Tab, jeg har lidt,« svarede Peggotty, idet hun skælvede af Harme, »men jeg er glad ved, at jeg ikke er Skyld i hans Død!«

»De har altsaa gjort Deres Pligt,« sagde Murdstone.

»Ja, *jeg* har ikke plaget Livet af nogen, Hr. Murdstone . . . *jeg* har ikke pint og skræmmet et stakkels Væsen til Døde!« Hr. Murdstone vendte sig forbitret fra hende og gik sin Vej.

Under disse Begivenheder havde jeg ikke et Øjeblik glemt Dora. Jeg elskede hende højere og højere for hver Dag, der gik, og lagde hundrede af Planer for igen at komme sammen med hende.

Jeg strejfede omkring i de Gader, hvor de store Butikker laa, og foretog flere Rideture i Omegnen, men det lykkedes mig aldrig at træffe hende.

Peggotty, som for det meste opholdt sig hos mig, kunde se, at der var noget galt med mig, og da hun en Dag spurgte mig, hvad der var i Vejen, fortalte jeg hende det. Hun blev meget optaget af denne Nyhed og erklærede straks, at *den* unge Dame og *den* Fader maatte jo være henrykte over en Frier som mig; jeg skulde bare uden videre tage derud og fri.

Dagen efter, at Peggotty saaledes havde trøstet mig, kom Hr. Spenlow hen til mig, mens jeg sad og skrev ved min Pult paa Kontoret.

»Paa Fredag er det min Datters Fødselsdag, Hr. Copperfield,« sagde han, »og det vilde glæde min Datter og mig meget, om De i den Anledning vilde komme ud hos os og deltage i en Skovtur!«

Jeg blev ellevild af Henrykkelse og takkede i stor Forvirring.

Hvordan de følgende Dage gik, aner jeg ikke, men jeg begyndte straks at forberede mig til Turen.

Jeg købte mig et Halsbind saa højt og saa stift,

som man aldrig havde set Mage til, og et Par Støvler, som var alt for smaa. Til Dora købte jeg en fin Kurv fyldt med Knalderter og en vældig Buket. Kurven sendte jeg Dagen i Forvejen, men Buketten tog jeg med mig. Jeg lejede en vældig Graaskimmel, og jeg tror nok, jeg tog mig stolt ud, da jeg red ind i Hr. Spenlows Gaard.

Jeg traf Dora i Haven sammen med en Veninde, Frøken Mills, og afleverede med et forlegent Buk min Buket og min Lykønskning. Dora takkede paa den yndigste Maade, roste Blomsterne for deres Skønhed og lod Jip lugte til dem; men Jip kunde ikke lide dem, han nøs først et Par Gange, og saa bed han i dem.

»Naa, Jip . . . vil du være artig og ikke bide mine dejlige Blomster itu,« sagde Dora og knipsede ham paa Næsen. Hvor saa det dog yndigt ud!

Dora fortalte mig, at Frøken Murdstone var rejst bort til sin Broders Bryllup, og at hun ikke kom igen før om 14 Dage.

»Synes De ikke, det er dejligt, at vi er af med den fæle Frøken Murdstone?« spurgte hun.

Jeg svarede galant, at alt, hvad der var dejligt for hende, det var ogsaa dejligt for mig.

Vi havde det i det hele yndigt derude i Haven, og Frøken Mills forstyrrede mig slet ikke i min Lykke. Hun syntes snarere at bringe Dora og mig nærmere sammen og gjorde alt, hvad hun kunde, for at vi skulde blive fortrolige med hinanden. Skønt hun kun var 20 Aar, havde hun nok selv været forlovet, og da det var gaaet galt, vilde hun nu arbejde paa, at det kunde gaa bedre for andre.

Da vi havde opholdt os nogen Tid i Haven, kom Hr. Spenlow og sagde, at nu maatte vi gøre os i Stand til Skovturen, og saa gik vi ind.

Lidt efter var Vognen forspændt, og vi drog af Sted.

Hr. Spenlow og Frøken Mills sad paa Bagsædet, og lige over for dem sad Dora og Jip.

Jeg red paa min Graaskimmel ved Siden af Vognen — ved den Side, hvor Dora sad. Hvert Øjeblik mødte hendes Blik mit, og jeg var i den syvende Himmel.

Det var en prægtig Tur, og jeg glædede mig meget til, at vi fire skulde være alene sammen i Skoven. Jeg blev derfor meget ærgerlig, da vi traf et helt lille Selskab derude, og især var der en ung Mand med et rødt Kindsæg, som jeg hadede og afskyede.

Han tildrog sig hele Opmærksomheden, da vi skulde spise, ved at han kunde lave Salat — hvad naturligvis var det bare Praleri!

Men han lavede Salaten alligevel, og de spiste allesammen af den — Dora med.

Jeg var rasende og lod, som om jeg slet ikke saa Dora under hele Maaltidet, og da vi var færdig med at spise, gik jeg ind i Skoven. Jeg vilde slet ikke have noget at gøre med dem mere, men i al Stilhed tage min Graaskimmel og ride hjem; saa kunde de have det saa godt!

Medens jeg gik i disse fortvivlede Tanker, kom Dora og Frøken Mills imod mig.

»De er i daarligt Humør, Hr. Copperfield,« sagde Frøken Mills.

Jeg forsikrede, at jeg var i det bedste Humør af Verden.

»Og du, Dora,« sagde Frøken Mills, »du er heller ikke glad!«

»Jo, det er jeg rigtignok,« svarede Dora.

»Nej, nej . . . jeg kender det . . . men hør nu begge to . . . lad det nu være nok . . . kvæl ikke Vaarens Blomster, netop som de spirer op! . . . Vær nu gode Venner!«

Jeg saa paa Dora, og Dora saa paa mig. Vi smilede, og jeg kyssede Doras Haand.

Vi var begge to saa lykkelige og gik længe omkring i den grønne Skov.

Men saa blev der kaldt paa os, og vi maatte vende tilbage.

Det var en dejlig Aften. Den rødskæggede Herre var helt kørt ud af Spillet. Det var *mig*, der hentede Doras Guitar i Vognen, det var *mig*, der holdt hendes Handsker og Blomster, mens hun sang, og det var *mig*, hun sang for!

Da vi skiltes om Aftenen, fortalte Frøken Mills mig, at Dora tog med hende ind til Byen og blev der nogle Dage.

»Har De Lyst til at besøge os, er De velkommen!«

Hele Vejen hjem, hele Natten og hele næste Dag tænkte jeg kun paa Dora, og Dagen efter igen besluttede jeg at gaa hen og fri.

Jeg tog mit stive Halsbind og mine altfor smaa Støvler paa og gik hen til Mills.

Jeg havde den største Lyst til at løbe min Vej igen, da jeg naaede derhen, men jeg tog Mod til mig og bankede paa.

Var Hr. Mills hjemme?

Nej, men Frøken Mills!

Godt! Jeg blev ført ovenpaa og traf baade Frøken Mills og Dora. Den første sad og skrev Noder af, og den anden sad og malede Blomster — og hvilke Blomster! Det var min egen Buket!

Jeg kan ikke sige, at det lignede den, eller at det overhovedet lignede Blomster, det Dora malede; men det spillede ingen Rolle i dette Tilfælde.

Jip var der ogsaa, og han gøede dygtigt af mig, men Damerne tog meget venligt imod mig.

Da vi havde siddet og talt lidt, gik Frøken Mills ud.

Saa, nu skal det være, tænkte jeg.

»Deres Hest blev vel ikke træt forleden Aften?« sagde Dora, »det var en lang Vej for den!«

»Ja, det var en lang Vej for *den*, for den havde ikke noget at trøste sig ved!«

»Fik den da ikke noget at æde?« spurgte Dora.

Jeg tænkte paa at opsætte det til i Morgen.

»Jo, men den følte ikke den Lykke, som jeg følte, ved at have været i Deres Selskab hele Dagen!«

»Der var dog en Tid paa Dagen, hvor De ingen Lykke følte,« sagde Dora og sukede. »Jip . . . kom herhen, din stygge Hund!«

Hvordan det gik til, ved jeg ikke, men jeg kom før Jip, greb Dora om Livet og sagde hende med mange høje Ord, hvor inderlig jeg elskede hende. Jip gøede rasende hele Tiden, men han kunde ikke forhindre noget.

Førend jeg rigtig vidste af det, var Dora og jeg forlovet.

Hvilken Fryd! Hvilken Henrykkelse!

Hvor var det dog en mærkelig Tid, den der nu fulgte!

Dora og jeg var bleven enige om, at vor Forlovelse ikke skulde offentliggøres, før hendes Far havde givet sit Samtykke, og jeg gik derfor stolt omkring og bar min Hemmelighed, som jeg dog uden min Villie røbede for dem, der kendte mig nøje. Agnes fortalte jeg selv den store Begivenhed i et langt Brev.

SYV OG TYVENDE KAPITEL.

Min Tante forbavser mig.

En Uges Tid efter min Forlovelse fik jeg Besøg af Traddles. Jeg blev meget glad ved at se ham og fik nu en lang Samtale med ham.

Han fortalte mig om sin Kæreste, Sofie, som var den sødeste Pige i England, og som vilde vente paa ham, om hun saa blev 60 Aar, før de kunde gifte sig.

Hun boede sammen med sin Mor og sine ni Søskende, og saavidt jeg kunde forstaa paa Traddles, var hun den, der holdt sammen paa Familien.

»Men Micawbers . . . . hvordan har de det?« spurgte jeg.

»Jo, de har det godt, men jeg bor ikke hos dem mere!«

»Ikke! . . . Hvordan kan det dog være?«

»Nej, jeg skal sige dig, det blev værre og værre med Pengevanskelighederne, og til sidst turde Hr.

Micawber ikke gaa ud uden om Aftenen! . . . Hr. Micawber var virkelig saa fortvivlet, at jeg ikke kunde nægte ogsaa at underskrive den anden Veksell! . . . Men det hjalp ikke, otte Dage efter kom en Marskandiser og tog alle Møblerne! . . . Med det samme tog han for Resten ogsaa Sofies Urtepotte, Stativ og Marmorbord! . . . Saa maatte Micawber flytte, og nu bor han et andet Sted og kalder sig Mortimer!«

»Det var dog skammeligt, at du ogsaa skulde miste dine Sager,« sagde jeg.

»Ja, men jeg har opdaget, at Marskandiseren har dem endnu . . . og nu har jeg Penge! . . . Og saa tænkte jeg mig, om ikke din Barnepige kunde gaa ind og købe dem til mig, for hvis jeg kommer selv, saa skruer han Prisen op!«

Saa gik vi ud alle tre, og det var i højeste Spænding, at Traddles og jeg ventede ved et Gadehjørne, medens Peggotty gik ind og købte Traddles' Sager i Marskandiserbutikken. Traddles havde i Forvejen vist hende dem fra Vinduet, saa hun kendte dem godt. Men hun lod, som om hun tilfældig havde Brug for den Slags Sager og bød kun lidt for dem.

Lidt efter kom hun hen til os og fortalte, at nu havde hun købt dem, og det oven i Købet meget billigt.

Det var en Fryd at se Traddles' Henrykkelse over atter at være i Besiddelse af Begyndelsen til sit Udstyr. Han overvældede Peggotty med Taksigelser og bad hende meget undskylde, at han havde været saa dristig at bede hende om denne Tjeneste.

Da Peggotty og jeg atter kom hjem til mit Logi, blev vi meget overraskede ved at høre Stemmer inde

i Dagligstuen, og vor Forbavselse steg til det højeste, da jeg aabnede Døren, og vi saa Tante og Dick sidde ved Bordet og drikke Te, omgivet af en Mængde Pakker, Kasser, Fuglebur og Drager.

»Kære Tante,« raabte jeg, »hvilken uventet Glæde!«

Jeg omfavnede Tante hjerteligt og trykkede Dick i Haanden. Peggotty trak sig forskrækket tilbage, men Tante kaldte paa hende.

»Halløj, De der med det hedenske Navn . . . hvordan har De det . . . hvad er det egentlig De hedder?«

»Jeg hedder Barkis,« svarede Peggotty.

»Barkis . . . ja, det er meget bedre end det andet malebariske Navn . . . hvordan har De det?«

Peggotty blev nu dristigere og gik hen og rakte Tante Haanden.

»Ja, det var en nydelig Historie, da vi saa hinanden sidst . . . en nydelig Historie!«

Min Værtinde havde hidtil opvartet Tante, men nu blev hun uden Barmhjertighed sendt bort, idet Tante erklærede, at nu havde hun Opvartning nok i Barkis og mig.

Jeg kunde straks se, at Tante havde noget alvorligt at sige mig, men jeg lod som ingenting og talte livligt med hende og Dick om deres Rejse og hvad andet, jeg kunde finde paa.

Da Tante var færdig med Teen, satte hun sig magelig til Rette og saa paa mig.

»Trot,« sagde hun, »jeg har noget at fortælle dig! . . . Nej, De kan godt blive, Barkis . . . De hører jo til her! . . . Sig mig nu, Trot . . . har du nu lært at være fast og stole paa dig selv?«

»Kære Tante,« raabte jeg, »hvilken uventet Glæde!«

»Ja, det haaber jeg, Tante,« svarede jeg forundret.

»Ja, nu kan du ogsaa trænge til det, Trot . . . for det, du ser her omkring mig, er alt, hvad jeg ejer! . . . Jeg er fuldstændig ødelagt, Trot!«

Jeg blev saa forfærdet, at jeg ikke kunde svare et eneste Ord.

»Ja, Dick ved det . . . jeg ejer ikke andet end det, du ser her, og saa Huset derhjemme! . . . Barkis, har De et Værelse til Dick for i Nat . . . til mig kan De saa rede her for at spare Udgiften! . . . Jeg er ødelagt, Trot . . . ganske ødelagt!«

Tante for op og omfavnede mig, og hun græd og sagde, at det gjorde hende mest ondt for min Skyld.

Jeg var nu kommet mig af min Forfærdelse og forsikrede Tante, at jeg ikke var det mindste ked af det, og at vi nok skulde klare os, skønt jeg rigtig nok ikke kunde forstaa, hvordan det skulde gaa til.

Og Tante blev ogsaa straks rolig og sagde, at man maatte finde sig i Modgang og ikke lade sig gaa paa.

Jeg gik saa ud med Dick, og vi lejede det lille Værelse til ham, som Hr. Peggotty havde haft.

Han var meget fornøjet med Værelset og saa i det hele rigtig tilfreds ud.

I min Tankeløshed gav jeg mig nu til at forklare ham, hvad Fattigdom vilde sige, at det var Sult, Kulde og daarlige Klæder, men jeg fortrød det bitterligt, for han blev saa forskrækket, det stakkels Skind, at han gav sig til at græde.

»Men hvad kan vi da gøre, Trotwood . . . kan

vi ikke hjælpe hende?» sagde han, »der er nu min Ansøgning, den maa jeg se at faa færdig.«

»Ganske rigtig, Dick,« svarede jeg, »men det gælder først og fremmest om ikke at lade Tante mærke, at vi tænker paa det!«

Det var han enig med mig i, og det var rørende at se de Anstrengelser, han gjorde for at synes rolig, da vi senere spiste til Aften hjemme hos mig. Jeg saa dog godt, at han stak noget Brød og Ost til sig, mens vi spiste, og jeg er sikker paa, at han gjorde det for at have noget at give Tante, naar hun kom i den Tilstand af Sult og Nød, som jeg havde skildret for ham.

Tante selv var rolig og fattet, og da hun, lige før hun skulde i Seng, som sædvanlig sad ved Kaminen, fik vi en fortrolig Samtale.

»Hør, Trot,« sagde hun, »jeg kan virkelig godt lide din Barkis! . . . Hun har siddet her og fortalt mig alt, før hun gik hjem . . . hun er god og trofast! . . . Det var jo sørgeligt, at du skulde opleve den Ulykke med den lille, tossede Pige der i Yarmouth!«

»Stakkels Emilie,« sagde jeg.

»Nej, kom ikke her med Stakler til mig . . . hun skulde ha' tænkt sig lidt mere om, skulde hun! . . . Men nu du, Trot . . . du bilder dig altsaa ind, at du er forelsket?«

»Bilder mig ind, Tante . . . jeg elsker hende af hele min Sjæl!«

»Naa, ja . . . og hun hedder Dora og er naturligvis fortryllende!«

»Kære Tante . . . ingen kan gøre sig Forestilling om, hvorledes hun er!«

»Saa . . . hun er altsaa ikke enfoldig . . . ikke letsindig! . . . Ja, ja, Trot, jeg skal ikke lægge nogen Hindring i Vejen, men hjælpe jer saa godt jeg kan, naar I virkelig holder af hinanden . . . og det gør I jo . . . det er ikke blot og bar Barneforelskelse?«

Jeg forsikrede Tante i høje Toner, hvor alvorligt jeg elskede Dora og hvor prægtig hun var.

»Ak ja, Trot . . . blind, blind, blind . . . men ikke forknyt . . . det skal nok blive godt for jer!«

Saa gik vi i Seng. Tante i min Seng og jeg paa Sofaen i Dagligstuen.

Det var en lang og sørgelig Nat for mig. Jeg kunde indse, at jeg nu, da jeg var fattig, maatte give Dora sit Løfte tilbage, og at jeg nu maatte tage mig sammen og se at fortjene noget, for at vi kunde leve.

Hundrede Planer for igennem mit Hoved, men en slog jeg fast, før jeg faldt i Søvn, og det var, at jeg vilde se at faa hævet min Kontrakt med Spenlow og faa Pengene tilbage.

Næste Morgen da jeg kom paa Kontoret opsøgte jeg derfor straks Hr. Spenlow.

»God Morgen, Hr. Copperfield . . . er der noget De ønsker,« sagde Spenlow.

»Ja, jeg har desværre haft meget sørgelige Efterretninger fra min Tante,« sagde jeg, »hun har mistet alle sine Penge.«

»Det forbavser mig . . . og det gør mig ondt,« sagde Hr. Spenlow.

»Ja, nu maa jeg til at arbejde for Føden . . . og derfor vilde jeg gerne bede om at faa hævet min Kontrakt med Dem!«

»Hævet Kontrakten! . . . Ja, hvis det var mig, det

kom an paa, Hr. Copperfield, saa . . . men De ved jo, jeg har en Kompagnon! . . . Det gør mig overordentlig ondt at høre, at det er gaaet Deres Tante saa galt, og det skulde virkelig være mig en stor Glæde at imødekomme Dem, men Yorkins gaar aldrig ind paa det . . . aldrig!»

»Har De noget imod, at jeg taler med ham,« spurgte jeg.

»Nej, paa ingen Maade, hvis De synes, det er Umagen værd!«

Saa gik Spenlow, og jeg ilede hen til Hr. Yorkins.

Det var en lille forlegen og undselig Mand paa henvend 60 Aar. Han blev meget nervøs, da jeg fremkom med min Bøn og rejste sig hurtig.

»Har De talt med Hr. Spenlow om det?«

»Ja, han vilde nok gaa ind paa at hæve Kontrakten . . . det kom kun an paa Dem!«

»Det gør mig ondt . . . men jeg kan desværre ikke gøre noget for Dem . . . Sagen er . . . jeg skal træffe en Mand i Banken . . . De maa have mig undskyldt . . . Farvell!«

Med disse Ord for han ud af Stuen, og jeg stod ene tilbage.

Jeg var meget ked af dette Afslag og gik sørgmodig hjemad. Paa Vejen blev jeg vækket af mine Grublerier ved, at en Droske standsede ved Siden af mig, og en Haand vinkede ud ad Vinduet.

»Agnes . . . kære Agnes,« raabte jeg glædestraalende, »hvor er jeg dog glad ved at se dig . . . der er ingen, jeg hellere vilde se!«

»Hvad behager,« sagde Agnes og rynkede Panden.

»Ja, Dora maaske!« indrømmede jeg.

»Dora først og sidst vil jeg haabe,« sagde Agnes hjertelig.

»Men hvor skal du hen, Agnes?«

»Jeg vil ud og besøge din Tante! . . . Nu kan vi følges ad!«

Med disse Ord sprang hun ud af Drosken, og saa fulgtes vi hen ad Gaden.

Paa Vejen fortalte hun mig, at hendes Far og Uriah Heep skulde til London i Forretningsanliggender, og saa var hun rejst med for at besøge Tante, som havde skrevet til hende om den Ulykke, hun var kommen i.

»For Resten holdt jeg heller ikke af at lade Uriah rejse alene med Far!« sagde hun.

»Har han endnu den samme Magt over Hr. Wickfield,« spurgte jeg.

»Ja, mere end nogen Sinde . . . nu er han jo Fars Kompagnon, og han og hans Mor bor i Huset hos os!«

Jeg rasede i mit Hjerte mod Uriah, men jeg holdt mig fra at sige noget ondt om ham for Agnes Skyld.

Hun var saa god og saa venlig, og vi fik nu en meget fornøjelig Samtale om den Tid, vi levede sammen i Canterbury.

Da vi kom hjem, fandt vi Tante alene, og hun var i en meget ophidset Tilstand, fordi hun havde været oppe at skændes med min Værtinde.

Tante havde dog foreløbig sejret, kunde jeg forstaa, for hun havde til sidst erklæret, at hun ikke vilde snakke med en Person, der lugtede af Kognak, og saa var min Værtinde gaaet sin Vej og havde sagt, at hun vilde bringe Sagen for Retten.

Tante blev henrykt over Agnes Besøg, og snart sad vi bænket i fortrolig Samtale.

Jeg fortalte om mit Forsøg paa at faa Kontrakten hævet, men Tante blev ikke ked af det, som jeg.

»Det var meget ufornuftig af dig, Trot, men vel ment,« sagde hun. »Du er en brav Dreng, og jeg er stolt af dig! . . . Nej, du skal ikke opgive Sagførervejnen . . . lad os nu sammen med Agnes overveje, hvordan vi sidder i det! . . .«

Agnes blev bleg og saa opmærksom paa Tante. Jeg vidste, at hun frygtede for, at hendes Far havde Skyld i Tantes Tab.

»Se nu,« sagde Tante, »først satte Betsey Trotwood efter Hr. Wickfields Raad sine Penge i Jordejendomme, og de svarede sig godt, men saa fik hun sin Kapital udbetalt og begyndte selv at spekulere . . . og saa gik det galt, hun mistede alle sine Penge! . . . Men lad os nu se, hun har Huset endnu, og det kan vel gi' ca. 15,000 Kr. . . . ca. 600 Kr. om Aaret! . . . Det er alt, hvad vi har!«

Agnes, som i Begyndelsen af Samtalen var bleg og angst, var nu helt oplivet og fornøjet.

»Jeg har et Forslag til dig, Trotwood,« sagde hun lidt nølende, »men jeg ved jo ikke, om du har Tid?«

»Jeg vil gerne tage fat paa hvad som helst,« svarede jeg, »og jeg har Tid nok om Morgen og efter Kl. 5 Eftermiddag.«

»Dr. Strong har taget sin Afsked og bor nu i Highgate . . . han trænger til en Sekretær, og jeg er vis paa, at han gerne vil have en af sine egne Disciple . . . og navnlig sin gamle Yndlingsdiscipel!«

»Men Agnes . . . kæreste Agnes,« raabte jeg

henrykt, »du er altid min gode Engel . . . jeg ved ikke, hvordan jeg skulde komme ud af det uden dig!«

Agnes smilede venligt og ytrede, at een god Engel var nok. Jeg satte mig øjeblikkelig til at skrive til Dr. Strong og gik selv ned til en Postkasse med Brevet.

Da jeg kom op igen, gik Agnes og ordnede mine Bøger og Tantes Sager, og det var vidunderligt saa hyggeligt, hun forstod at gøre det.

Med eet bankede det paa Døren.

»Det er vist Far,« sagde Agnes, »han lovede at komme herhen!«

Jeg aabnede Døren, og Hr. Wickfield og Uriah Heep traadte ind. Hr. Wickfield saa gammel ud; og hans Hænder rystede stærkt. Han rakte lidt forlegen Haanden til Tante, men hilste hjerteligt paa mig, og under dette stod Uriah ved Døren og vred sin Krop og smilede modbydeligt.

»Naa, Wickfield,« sagde Tante, »jeg har lige fortalt Agnes om mine Pengesorger, og hun er lige saa god som hele Firmaet!«

»Ja, dersom jeg i al Ydmyghed maa sige min Mening, saa falder den sammen med Frøken Trotwoods,« sagde Uriah og bukkede, »jeg vilde være meget lykkelig ved at have Agnes som Kompagnon!«

»De er jo selv Kompagnon,« sagde Tante, »og det maa være Dem nok! . . . Hvordan har De det?«

Uriah takkede og hilste paa mig: »Hvordan har De det? . . . det glæder mig at se Dem selv under de nærværende Omstændigheder . . . de er jo ikke saa glædelige . . . men det er ikke Penge, der skaber Manden . . . og hvorledes synes De, vi ser ud, Hr. Copperfield . . . er Hr. Wickfield ikke blomstrende?

»Er De en Aal, saa opfør Dem som en Aal — —!»

. . . Aarene siger ikke meget i vor Forretning, og der er ingen Forandring sket, uden at Mor og jeg i al vor Ringhed er bleven ophøjet og Agnes skønnere og skønnere!«

Under denne Tale vred han sin Krop saa utaaleligt, at Tante ikke kunde holde det ud længere.

»Hvad Pokker gaar der af Mennesket?« sagde hun, »De gaar jo helt af Led!«

»Om Forladelse, jeg ved, De er nervøs!« svarede Uriah.

»Aa, Sludder . . . kom ikke med den Snak! . . . Er De en Aal, saa opfør Dem som en Aal, men er De et Menneske, saa hold Deres Lemmer i Tømme . . . man kan jo blive helt tosset af at se paa Dem!«

Uriah blev flov over denne Overhaling, men sagde ydmyg til mig, at han saa godt kunde bære over med Tante under de nuværende Omstændigheder. Han var kun kommen for at spørge, om Firmaet Wickfield & Heep kunde være til nogen Hjælp for os.

»Er det ikke rigtig?« sagde han med et hæsligt Smil til Hr. Wickfield.

»Jo, jeg er enig med Hr. Heep, Trotwood,« sagde denne, »han er en stor Lettelse og Trøst for mig i min eller i vor Forretning!«

Jeg saa paa Uriahs Ansigt, at Wickfield ligefrem var bleven tvunget til at rose ham for os, og det pinte mig meget. I det hele var det tydeligt, at Wickfield ikke turde foretage sig noget som helst uden Uriahs Tilladelse.

Han turde neppe blive hos os, da Uriah tog Afsked, men paa Agnes Opfordring blev han dog, og vi havde nu en rigtig hyggelig Aften sammen.

OTTE OG TYVENDE KAPITEL.

Jeg arbejder.

Næste Dag gik jeg til Dr. Strong, som boede i en lille Villa i Highgate. Doktoren blev meget henrykt ved at se mig, men han syntes, det var saa lidt, han kunde byde mig som Sekretær og mente, at jeg kunde anvende min Tid bedre.

Jeg forsikrede ham, at jeg var henrykt over at faa den Stilling, og det blev da bestemt, at jeg skulde møde et Par Timer hver Morgen og et Par Timer om Eftermiddagen. Jeg skulde have 100 Kr. om Maaneden.

Jeg spurgte, om det var Ordbogen, jeg skulde arbejde paa, og Doktoren svarede glad, at det var det netop. Nu havde han det bedste Haab om snart at faa den færdig.

Senere spiste jeg Frokost sammen med ham og hans unge Kone, og vi havde det rigtig fornøjeligt.

Da jeg var ved at bryde op, kom Jack Maldon i Besøg. Han var kommet hjem fra Ostindien og havde nu en god Plads i London.

Jeg kunde ikke lide ham bedre nu end før, og han lod da heller ikke til at bryde sig om andre end Fru Strong. Jeg var meget lykkelig over, at jeg nu kunde gøre lidt Gengæld mod Tante for al den Godhed, hun havde vist imod mig, og tog ivrig fat paa mit Arbejde hos Dr. Strong; men jeg syntes, jeg maatte gøre noget mere, og derfor gik jeg en Dag sammen med Dick hen til Traddles, for at spørge ham om, hvordan man lærte at stenografer.

Jeg havde i Forvejen skrevet til Traddles og fortalt ham om vore forandrede Forhold, saa han havde alle Oplysninger til Rede.

Traddles modtog os hjerteligt og blev straks gode Venner med Dick. Med Hensyn til Stenografien da forklarede Traddles mig, at det var lige saa vanskeligt at lære den Kunst, som det var at lære 6 Sprog, og at det vilde vare nogle Aar, før man blev dygtig.

»Tak skal du ha', kære Traddles,« sagde jeg, »i Morgen vil jeg begynde paa at lære det!«

Traddles saa forbavset paa mig og ytrede, at han ikke havde troet, jeg var saa energisk.

»Ja,« sagde Dick, »kunde jeg bare gøre noget . . . slaa paa Tromme, blæse paa Valdhorn eller saadan noget!«

Traddles holdt sig ganske alvorlig og svarede: »Nej, det kan man ikke tjene noget ved, men Copperfield siger, De skriver godt! . . . Kunde De ikke paatage Dem noget Afskrivningsarbejde!«

Og saa viste Traddles ham en hel Del Retsakter, som han kunde faa med hjem.

Dick var henrykt, og næste Dag satte vi ham i Arbejde. Han begyndte meget godt, men saa med eet gik han udenfor Teksten og skrev om Carl den Førstes Hoved. Vi forklarede ham da, at han kun maatte skrive, hvad der stod i Papirerne, og hvis han kom til at tænke paa Carl den Første, saa havde han jo Ansøgningen. Og fra den Stund gik det godt. Dick arbejdede troligt, og det var rørende at se ham, da han næste Lørdag med Taarer i Øjnene rakte Tante 4 Kr. 50 Øre og erklærede, at nu var der ikke Tale om Sult eller Nød mere; nu skulde han nok klare det.

Men nu maa jeg vende tilbage til Besøget hos Traddles.

Midt under vore Forhandlinger trak han et Brev frem og gav mig det. Det var en Indbydelse fra Micawber til at besøge ham samme Aften. Da det var længe siden, jeg havde set ham, fulgte jeg ogsaa med Traddles derhen, efter at vi havde besørget Dick hjem.

Micawbers Lejlighed bestod paa dette Tidspunkt af et eneste Værelse, og da vi kom derhen, fandt vi hele Familien samlet midt imellem Kufferter og Rejsetøj.

»De træffer os her paa Feltfod, Hr. Copperfield, og De undskylder nok de smaa Ulemper, der følger med Rejselivet! . . . Omsider har der da vist sig noget, der kan sikre mig og mine et sikkert Udkomme! . . . Jeg har sluttet Kontrakt med min Ven Heep i Canterbury og skal i Fremtiden være hans Fuldmægtig! Det er vel ingen stor Løn, min Ven Heep byder mig, men der er Udsigt til Ekstraindtægter, og det er særlig dem, jeg bygger paa! . . . Min Ven Heep er en Mand med en ypperlig Forstand, og han kender mine Talenter! . . . Jeg vil nu lægge mig efter Lovkyndighed, og hvem ved . . . maaske der engang kan blive en Fredsdommer af mig!«

Jeg blev meget forundret og for Resten ogsaa ubehagelig berørt af denne Meddelelse, men jeg vilde ikke forstyrre deres Glæde over endelig at have faaet en fast Stilling.

Vi spiste nu til Aften, og Micawber lavede Punch til os i en Vandkande. Han holdt to glimrende Af-

skedstaler til Traddles og mig og en rørende Tale for Fru Micawber og alle Børnene. Vi skiltes sent paa Aftenen fra denne mærkelige Familie og ønskede den med Hjertelighed Held og Lykke i Fremtiden.

NI OG TYVENDE KAPITEL.

Jeg søger at forklare Dora vore forandrede Forhold.

I den følgende Uge gik Livet sin jævne Gang under de nye Forhold. Jeg sled i det fra Morgen til Aften og brugte den Smule Fritid, jeg havde, til at lære Stenografi. Dick sled ogsaa i det med sin Afskrivning og var stolt som en Konge over, at han kunde tjene Føde og Udkomme til den klogeste Dame i Verden. Tante selv laa heller ikke paa den lade Side. Hun førte en heftig Krig mod min Værtinde og gjorde til sidst denne saa forskrækket, at hun slet ikke turde vise sig mere.

Peggotty havde i al den Tid været os til stor Hjælp, men nu skulde hun rejse hjem til Ham, som hun havde lovet sin Bror. Jeg fulgte hende hen til Postvognen, og ved Afskeden tvang hun mig til at tage imod en lille Sum Penge.

Jeg havde i denne Tid skrevet et Brev til Dora næsten hver Dag, men jeg berørte kun i svage Hentydninger mine forandrede Forhold. Jeg indsaa godt, at jeg maatte forklare hende det mundtlig, for at det kunde gøre den rigtige Virkning.

Næste Lørdag skulde hun besøge Frk. Mills, og henad Aften ilede jeg derhen.

Hr. Mills var som sædvanlig ikke hjemme, og Frøken Mills gik ud, da jeg kom.

Jeg omfavnede min lille søde Dora med Heflighed og spurgte hende med Taarer i Øjnene, om hun kunde elske en Tigger.

»Men, hvad er det for et tosset Spørgsmaal, Dodda,« sagde Dora og saa forskrækket paa mig.

»Jeg er en Tigger, Dora . . . kan du elske mig alligevel?«

»Nej, hvis du bliver ved at være saa naragtig, Dodda, saa la'r jeg Jip bide dig . . . kom her, Jip!«

Jeg holdt mig alvorlig og begyndte nu med stærke Farver at forklare hende, hvor fattig jeg var.

Hun blev saa forfærdet, at hun gav sig til at klynke og klage, og til sidst var hun lige ved at besvime. Jeg stænkede Vand i Ansigtet paa hende og vilde gribe en Eau de Cologne Flaske i Frk. Mills Syskrin, men i min Fortvivlelse fik jeg fat i et Naalehus og hældte alle Synaalene ind i hendes Haar. Jeg faldt paa Knæ for hende og bad hende om Tilgivelse, og jeg knyttede Næven ad Jip, som gøede rasende og var lige saa tosset, som jeg selv.

Under alt dette kom Frøken Mills, og hun bragte snart Orden i Tingene. Dora kom atter til sig selv, men saa meget lidende ud. Jeg kælede for hende og gjorde hende alt det gode jeg kunde, men Dora klynkede og klagede:

»Saa maa du heller ikke være saa grusom imod mig mere, Dodda . . . aldrig tale om Arbejde, om Fattigdom eller saadan noget forfærdelig noget!«

Jeg lovede det og bad Mills om at forklare hende det og om muligt faa hende til at læse lidt i en Kogebog

Og omsider blev Dora glad igen, spillede paa Guitar, lo og spøjte og legede med Jip, og jeg var i den syvende Himmel.

Søndag Aften rejste Dora hjem igen, og om Mandagen tog jeg paa ny fat paa mit Arbejde. I min Fritid stenograferede jeg eller skrev Breve til Dora.

En Dag, da jeg som sædvanlig gik til Kontoret, mødte jeg Hr. Spenlow i Porten. Han plejede altid at hilse venligt paa mig, men i Dag gav han mig kun et kort Nik og bad mig om at følge med hen paa den nærmeste Kafé, da han havde noget at tale med mig om.

Jeg kunde ikke forstaa, hvad der var i Vejen, men da vi traf Frk. Murdstone paa Kaféen, tænkte jeg mig straks, at det var noget med Dora.

Hr. Spenlow bød mig sidde og gik derefter hen til Frk. Murdstone, modtog fra hendes Haand en Pakke Breve indbundne i et Silkebaand og rakte mig dem.

»Er det ikke Deres Breve?« spurgte han.

Jeg blev glohed i Hovedet, for det var alle mine Breve til Dora.

»Vær saa god at fortælle Hr. Copperfield, hvorledes De har faaet fat paa dem,« sagde Hr. Spenlow. Og Frøken Murdstone fortalte nu, at Jip havde løbet med et af dem i Munden, og derved havde hun opdaget det.

Jeg forbandede Jip, det lille Asen, og var meget forlegen.

»Naa, hvad siger De til det,« sagde Hr. Spenlow strengt.

»Tag Deres Breve tilbage, Hr. Copperfield!«

»Det er min Skyld alt sammen . . . Dora . . .«

»Frøken Spenlow om jeg maa bede.«

»Dora . . . Frøken Spenlow er bleven forledet af mig! . . . Hun maa ikke lide noget for det!«

»Tag Deres Breve tilbage, Hr. Copperfield, og søg at glemme min Datter! . . . Jeg har lagt helt andre Planer, og der kan aldrig komme nogen Forbindelse mellem Dem og min Datter . . . aldrig . . . det er mit sidste Ord, forstaar De!«

»Nej, jeg tager ikke Brevene tilbage,« svarede jeg, »jeg elsker Deres Datter, og hun elsker mig . . . jeg kan ikke leve uden hende!«

»Ja, saa maa jeg se at overtale min Datter,« sagde Hr. Spenlow noget mildere, »De kan jo selv indse, at der ikke kan blive noget ud af det Forhold . . . jeg har helt andre Planer . . . og hvis De ikke vil afbryde Forbindelsen med hende, maa jeg sende hende til Udlandet igen . . . men betænk Dem nu en Uges Tid, Hr. Copperfield . . . De er jo ellers et fornuftigt Menneske!«

Jeg rystede paa Hovedet, bukkede og forlod Værelset. Jeg var forfærdelig ulykkelig og tænkte og tænkte. Jeg besøgte Frøken Mills, og hun trøstede mig og lovede at være mig til Hjælp, hvis hun kunde, men syntes for Resten rigtig at være i sit Es over den Vending mit Forhold til Dora havde taget.

Jeg sov meget daarligt den Nat og var frygtelig ør i Hovedet, da jeg næste Morgen kom paa Kontoret.

Jeg forundrede mig over, at en Del af Personalet stod og talte sammen i Porten, men jeg lagde ikke videre Mærke til dem og ilede ind.

Men der saa ogsaa helt anderledes ud end der plejede. Skriverne var der, men ingen arbejdede.

»Det er dog en skrækkelig Ulykke, Hr. Copperfield,« sagde en af dem, idet jeg vilde sætte mig.

»Ulykke!« svarede jeg forskrækket.

»Ja, ved De det ikke . . . Hr. Spenlow er død! . . . Hestene kom hjem med Vognen uden ham, og senere fandt man ham paa Vejen! . . . Han var faldet af Vognen . . . sandsynligvis et Slagtilfælde . . . det er skrækkeligt!«

Jeg segnede ned paa en Stol og besvimeede, men da jeg havde faaet noget koldt Vand i Ansigtet, kom jeg mig igen.

Det var en frygtelig Stemning, jeg var i. Hvordan skulde det dog gaa min stakkels Dora!

Jeg ilede til Frøken Mills, men hun var allerede rejst ud til Spenlows Landsted. Jeg sendte øjeblikkelig Bud der ud og fik en Billet fra Frk. Mills, hvori der stod, at Dora kun tænkte paa sin Far og var som ude af sig selv.

Hr. Spenlows Forhold blev nu undersøgt, og det viste sig da, at han ikke havde lavet noget Testamente, og at hans Gæld var saa stor, at der kun blev meget lidt tilbage til hans Datter.

Dora var sammen med Frøken Mills rejst til et Par Tanter i Putney, og jeg led de frygteligste Kvaler ved Tanken om, at hun helt havde glemt mig.

Frøken Mills skrev nemlig bestandig til mig, at naar hun nævnte mit Navn for Dora, saa sagde denne blot, »Oh, Far . . . oh, stakkels Far!«

Tante var meget ked af, at jeg var saa bedrøvet og nedtrykt, og derfor foreslog hun, at jeg skulde

rejse en Tur til Dover og se til Huset; saa kunde jeg besøge Agnes med det samme. Jeg blev meget glad ved dette Forslag og tog straks af Sted.

Det var Vinter nu, og den friske, kolde Havluft gjorde mig godt. Jeg gik fra Dover til Canterbury og følte mig helt fornøjet, da jeg naaede Wickfields Hus.

Den første, jeg traf, var Micawber. Han blev meget glad ved at se mig, men tillige lidt forlegen, syntes jeg.

Han fortalte mig, at han nu boede i Uriahts gamle Hus, og at han havde det godt.

»Men ser De, min bedste Copperfield . . . naar en Mand er i Pengeforlegenhed og stadig maa bede om Forskud, saa kommer han let i en noget skæv Stilling . . . men jeg maa dog sige, at min Ven Heep, altid har imødekommet mine Krav paa en Maade, som gør baade hans Hoved og hans Hjerte Ære!«

»Naa, jeg troede ikke, han var saa rundhaandet,« svarede jeg.

»Ja, undskyld, Hr. Copperfield . . . jeg taler om min Ven Heep!«

»Ser De noget til Hr. Wickfield?« spurgte jeg.

»Ikke ret meget,« svarede Micawber i en foragtelig Tone, »han er for affældig!«

»Ja, Uriah vil i hvert Fald gøre ham affældig!«

»Min gode Ven,« sagde Micawber værdig, »jeg haaber ikke, De bliver fornærmet . . . men jeg vil nødvendig tale med fremmede om Firmaet her . . . derimod har jeg ikke noget imod at tale om Frøken Wickfield . . . hun er den bedste og skønneste Dame jeg kender, og dersom jeg ikke havde vidst, at Deres

Yndlingsbogstav var D, vilde jeg ubetinget have antaget det for at være A.«

Jeg tog nu Afsked med Micawber og gik op til Agnes.

Jeg traf hende heldigvis ene, og det var en Fryd at se hendes kærlige Ansigt og høre hendes milde Tale. Jeg udgød hele mit Hjerte for hende, fortalte om alle mine Sorger og alle mine Kvaler, og hun trøstede mig og raadede mig som en god og kær Søster.

Det var særlig Dora, vi talte om, og Agnes syntes at forstaa hende saa godt.

»Du maa skrive til hendes Tanter, Trotwood, og gaa lempelig til Værks, saa skal du se, at alt bliver godt igen!«

Jeg satte mig straks til at skrive ved Agnes Skrivebord, og da jeg var færdig, besluttede jeg at læse Brevet op for Agnes, men først gik jeg ned for at hilse paa Wickfield og Uriah.

De modtog mig meget venligt. Wickfield paa sin jævne naturlige Maade, og Uriah som den vridende Snog han var.

»Aa, Hr. Copperfield . . . De er altid velkommen i vort Hus . . . altid,« sagde han og snoede sig som en Aal.

Da jeg havde talt lidt med dem, gik jeg atter ovenpaa for at træffe Agnes; hun var ikke alene, Fru Heep sad oppe hos hende med sit Strikketøj, og og hun rørte sig ikke ud af Stedet hele Eftermiddagen. Om Aftenen sad Uriah i Dagligstuen hele Tiden, lige til vi skulde i Seng, saa det var mig umuligt at faa talt et eneste Ord med Agnes.

Næste Dag gik det lige saa. Fru Heep mødte om Morgenens med sit Strikketøj og vaagede over

Agnes og mig som en Drage. Jeg blev helt ulykkelig og fortvivlet over denne Udspionering og i Skumringen gik jeg mig en Tur helt ud af Byen. Jeg gik rask til, men jeg mærkede bag ved mig een, der gik lige saa rask.

Det var Uriah, som indhentede mig.

»Skal De ogsaa denne Vej?« spurgte jeg.

»Aa, jeg vil blot følges lidt med Dem, Copperfield,« sagde Uriah paa sin sleske Maade.

»Ja, undskyld . . . men jeg gik egentlig ud for at være alene . . . jeg har haft saa meget Selskab i Dag!«

»De mener Mor,« sagde Uriah med et hæsligt Grin.

»Ja, jeg gør!«

»Ih, men Copperfield . . . De ved jo, at skønt vi er ringe, saa stræber vi dog efter at komme til Vejrs, og i Kærlighed gælder alle Kneb : . . . De er en farlig Medbejler!«

»Er det virkelig for min Skyld, at De holder Vagt over Frøken Wickfield . . . De ved dog, at jeg i hende kun ser en kær Søster!«

»Naa, det kan jo være . . . men sig ikke Frøken Wickfield . . . sig Agnes . . . min Agnes!«

Han vred sig paa den modbydeligste Maade.

»Desuden er jeg forlovet med en ung Dame i London,« sagde jeg.

»Aa, kære Copperfield . . . hvorfor har De ikke sagt mig det før . . . hvorfor er De ikke noget mere fortrolig imod mig! . . . Til Lykke . . . til Lykke!«

Han trykkede min Haand hjertelig, og jeg havde en Følelse, som om jeg rørte ved et slimet Dyr.

Ved Middagsbordet var han meget lystig og saa

paa Agnes paa en Maade, saa jeg havde den største Lyst til at slaa ham i Ansigtet med knyttet Næve.

Efter Aftensbordet, da Agnes var gaaet i Seng, vilde han have, at vi skulde drikke Vin, og Wickfield var let at lokke.

Det blev et helt lille Drikkegilde, og Wickfield blev beruset og holdt Taler. Uriah sad lige frem og morede sig over hans Elendighed.

»Men hør nu Kompagnon,« sagde Uriah, »maa jeg nu bede Dem tømme et Glas for den guddommeligeste af alle Kvinder!«

Wickfield blev ligbleg og satte hurtig sit Glas fra sig.

»For Agnes,« fortsatte Uriah, »for min Agnes, som jeg elsker og tilbeder!«

Wickfield for op og udstødte et rasende Skrig, saa vildt og fælt. Han stampede i Gulvet og fægtede om sig med Armene.

Jeg greb om hans Skuldre og talte til ham som til et Barn, og efterhaanden blev han ogsaa mere rolig.

»Ja, ja, Trotwood . . . De og Agnes er som mine Børn . . . men se ham der . . . min Plageaand, min Ulykke . . . han har ødelagt mit gode Navn og Rygte og jaget Freden og Roen bort fra mit Hjem . . . og nu vil han tage mit Barn . . .«

»Stands ham,« raabte Uriah ligbleg og knyttede Hænderne, »han skal komme til at fortryde sine Ord! . . . Dersom jeg ikke var her, vilde han synke i Afgrunden! . . . Hold op, eller der sker en Ulykke! . . . De og jeg, Hr. Wickfield, ved jo, hvad vi ved . . . ikke sandt . . . De kan ikke undvære mig . . . og

selv om jeg i Aften er gaaet vel vidt, saa tag ikke saadan paa Vej!»

»Ak, Trotwood,« sagde Wickfield og sank ned paa en Stol, »De ser nu, hvor dybt jeg er sunket! . . . Jeg er i hans Magt . . . aah, Gud . . . aah, Gud!«

I det samme aabnede Agnes Døren og kaldte paa sin Far, og stille som et lydigt Barn fulgte Wickfield med hende.

Jeg skyndte mig efter dem og satte mig i Dagligstuen med en Bog i Haanden.

Da Kl. var 12, traadte Agnes ind i Stuen og gik hen til mig.

»Du rejser jo i Morgen tidlig, Trotwood,« sagde hun og rakte mig Haanden, »lad os tage Afsked med det samme!«

»Kæreste Agnes,« sagde jeg, »her kommer jeg til dig med mine Sorger, og du har dog nok at stride med . . . er der intet, jeg kan gøre?«

»Nej, nej! . . . Vi maa sætte vor Lid til Gud! Lev nu vel og hils alle!«

Saa trykkede vi hinandens Haand og skiltes med Taarer i Øjnene.

TREDIVTE KAPITEL.

Jeg kommer atter i Forbindelse med Dora.

Dagen efter, at jeg var kommet hjem fra min Rejse til Dover, sendte jeg Brevet til Doras Tanter, og nu gik jeg en Uges Tid og ventede i højeste Spænding paa Svar.

En Aften, da jeg gik fra Dr. Strong, var det stærkt Snevejr, og jeg gik og frydede mig over det fine, hvide Dække, der lagde sig over Gaderne og Tagene. Der bliver saa underlig stille i London paa saadan en Aften; al Vognrummel og Hestetrampen ophører, og selve Fodgængernes Skridt kan neppe høres.

Da jeg kom forbi St. Martins Kirke, saa jeg en Mand sidde paa Trappen med en Bylt ved Siden af sig. Skikkelsen forekom mig bekendt, og jeg vendte tilbage.

Det var Hr. Peggotty; han kendte mig straks og blev meget glad ved at se mig.

»Jeg havde netop tænkt paa at gaa hen til Dem i Aften, David,« sagde han, »men jeg syntes, det var lovlig sent.«

»Men De bliver her vel nogle Dage?« spurgte jeg.

»Nej, min Ven, jeg gaar igen for at opsøge lille Mille!«

Da vi var lige ved »Guldkorset«, fik jeg ham derind, og medens vi drak lidt Øl, fortalte han mig om sine Vandringer.

Han havde gennemstrejft en hel Del af Frankrig, men det var ikke lykkedes ham at komme paa Sporet efter Mille og Steerforth. Tre Gange var der bleven sendt ham Penge fra Mille, og een Gang havde Ham faaet Brev fra hende.

Hun var meget ulykkelig og vilde ikke komme hjem igen, medmindre hun kunde komme som Steerforths Hustru.

Hr. Peggotty græd, mens han fortalte mig det, og jeg lagde Mærke til, at hans Haar og Skæg var bleven endnu mere hvidt og hans Ryg mere

bøjet. Men han havde endnu det samme ædle Udtryk i Ansigtet og lignede en af Vorherres Apostle.

Da han havde fortalt mig sine Oplevelser, skiltes vi, og jeg stod længe og saa efter ham, medens han skred hen ad Gaden med sin Bylt paa Nakken.

Otte Dage efter at jeg havde sendt mit Brev til Doras Tanter, fik jeg Svar. De skrev, at Dora havde det godt nu, og at jeg skulde være velkommen hos dem, men de ønskede helst, at jeg tog en af mine Venner med, da det var bedst at have Vidner paa den Afgørelse, som blev truffen.

Jeg gik da til min gode Ven Traddles, og vi tog nu ud til de to Tanter.

Efter en lang og omstændelig Samtale billigede de min Forlovelse med Dora og indbød mig til besøge dem to Gange om Ugen, men heller ikke tiere.

Jeg sad som paa Naale under Forhandlingerne, og jeg var som ellevild af Henrykkelse, da jeg atter holdt Dora i mine Arme.

Nu besøgte jeg hende regelmæssig to Gange om Ugen, og alt var godt. Min Tante besøgte Doras Tanter, og Agnes skrev Breve til Dora. Det var en vidunderlig lykkelig Tid. En enkelt Gang kom der dog en lille Kurre paa Traaden, og det var, naar jeg talte alvorligt med min lille Kæreste.

»Naa, Doda . . . nu er du gnaven,« sagde Dora, »lad os nu være glade! . . . Hvorfor vil du dog være saa grusom imod mig, naar du alligevel siger, at du elsker mig!«

Et lille Udbytte kom der dog af min alvorlige Tale, for en Dag bad Dora mig om at købe den Kogebog, jeg havde omtalt, og en Husholdningsbog.

Jeg blev meget glad og købte begge Dele tillige med en stor Blyant, men den eneste Brug, Dora gjorde af disse nyttige Ting, var vistnok den, at hun dresserede Jip til at sidde paa Bagbenene med Kogebogen i Munden.

Da vor Lykke havde varet en Maaned, kom Agnes en Tur til London, og det var en stor Glæde for mig at se, hvor inderlig Dora sluttede sig til hende.

Agnes og hendes Far boede hos Dr. Strong's, og Uriah, som naturligvis ikke turde lade Agnes være alene i London, havde lejet sig et Logi i Nærheden.

En Dag, da jeg gik fra mit Arbejde hos Doktoren, traf jeg Uriah ude i Haven.

»Ja, her træffer De mig, Copperfield,« sagde han paa sin sædvanlige sleske Maade, »for naar man er forelsket, vil man gerne holde Øje med den, man elsker!«

»Hvem er De nu skinsyg paa?« spurgte jeg.

»Ikke paa Dem, Copperfield, men paa Fru Strong!«

»Fru Strong!«

»Ja, i hvert Fald kan jeg ikke lide, at Agnes er for meget sammen med kende! . . . De ved, denne Maldon, han har altid været saa storsnudet imod mig, og det er da tydeligt nok med ham og Fru Strong!«

Jeg lod, som jeg ikke forstod ham og gik min Vej.

En Uges Tid efter fulgte jeg Agnes hjem fra et Besøg hos Dora. Det var temmelig sent paa Aftenen, og Omnibussen holdt et Stykke fra Dr. Strong's Hus, saa vi havde et lille Stykke at gaa. Jeg havde været saa glad ved at se Agnes og Dora sammen, og medens vi gik, takkede jeg Agnes hjerteligt.

Hvorledes Dora brugte Kogebogen.

»Lige saa vel som du altid har været min gode Engel, saa er du nu ogsaa Doras,« sagde jeg.

»En afmægtig, men trofast Engel,« svarede Agnes og lo.

»Kære Agnes, jeg har lagt Mærke til, at du nu igen er bleven munter og fornøjet . . . der er altsaa ikke sket nogen Forandring derhjemme . . . han har ikke gjort nogen Tilnærmelse . . .«

»Nej, kære Trotwood, du kan være ganske tryg . . . det, du tænker paa, det gør jeg aldrig!«

Skønt jeg aldrig havde troet, at hun nogen Sinde kunde nærme sig Uriah, blev jeg dog glad ved at høre hende selv sige det.

Da vi kom til Doktorens Hus, saa vi, at der var Lys i Studereværelset. Agnes ytrede et Par Ord om, at Doktoren nok arbejdede endnu, og derefter tog hun Afsked og gik op ad Trappen.

Jeg fik Lyst til at se, om det var Ordbogen, Doktoren arbejdede paa, og gik derfor ind i Forstuen og aabnede sagte Døren.

Den første, jeg saa, var Uriah, som stod midt paa Gulvet og slog ud med Armene; dernæst fik jeg Øje paa Dr. Strong, som sad i sin Stol med Hænderne for Ansigtet, og endelig paa Hr. Wickfield.

Jeg vilde lukke Døren igen, men Doktoren fik netop Øje paa mig og vinkede ad mig. Jeg saa forundret paa dem og kunde slet ikke forstaa, hvad der gik for sig.

»Jeg er netop ved at gøre Doktoren opmærksom paa det, De og jeg forleden talte om,« sagde Uriah og vred sig modbydeligt.

Jeg saa forbitret paa ham.

»De har den samme Mistanke, Copperfield . . . og vi ved jo allesammen, hvad der gaar for sig mellem den unge Hr. Maldon og Fru Strong . . . vi er alle Medvidere i dette Forhold!«

»Har De ogsaa haft Mistanke, Wickfield?« sagde Doktoren bedrøvet.

»Naa, ud med Sproget, Kompagnon,« sagde Uriah.

Wickfield vred og vaandede sig: »Ja, jeg kan ikke nægte . . . jeg troede ogsaa, at De selv havde det, kære Doktor!«

Doktoren hævede sit ædle, sørgmodige Ansigt og saa paa os.

»Jeg er nu gammel . . . og jeg var allerede gammel dengang, Annie og jeg blev gift! . . . Det var meget urigtigt af mig, og al Skylden ligger hos mig! . . . Hun var saa ung og saa smuk, og jeg havde været hendes Lærer . . . jeg har været meget lykkelig ved at leve sammen med hende . . . men jeg indser godt, at hun ikke har kunnet være det . . . stakkels Annie! . . . Der maa ikke kastes den mindste Skygge af Mistanke paa hende, og det, vi her har talt om, mine Herrer, vil jeg bede Dem om ikke at nævne til nogen!«

Dermed rejste han sig og gik, støttet af Wickfield. Uriah og jeg var alene.

»Din Skurk . . . din falske Kæltring,« raabte jeg ude af mig selv. »Hvor tør De vove at nævne mit Navn i Forbindelse med Deres Rævestreger!«

Uriah stod og grinede og vred sig foran mig, og i Raseri slog jeg ham paa hans magre Kind, saa mine Fingre snurrede.

»Har De mistet Forstanden?« raabte han og greb min Haand.

»Nej, jeg kunde dræbe Dem! . . . Gaa væk fra mig, Køter . . . Afskum! . . . Fra nu af er vi færdig med hinanden! . . . Jeg kender Dem ikke mere.«

Jeg rev mig løs og gik forbitret min Vej.

Jeg var meget ulykkelig over det, der var sket, og fortalte Tante det, da jeg kom hjem.

»Det maa vi have Dick til at klare,« sagde Tante, »ingen kan gøre Forholdet godt mellem Dr. Strong og Annie uden han! . . . Du har ingen Anelse om, hvad der bor i den Mand, Trot!«

Skønt jeg var saa bedrøvet, kunde jeg ikke lade være at trække paa Smilebaandet ad stakkels Dick.

Men Tante var fast i sin Tro, og jeg lagde ogsaa Mærke til, at Dick fra den Dag af besøgte Dr. Strong oftere end ellers. Snart spadserede han sammen med Doktoren og hørte paa de mange fremmede Ord, og snart hjalp han Fru Strong i Hus og Have.

Jeg passede som sædvanligt mit Arbejde og mine Besøg hos Dora, og Dagene gik hurtigt og godt.

Jeg havde spurgt Agnes om, hvordan det gik Micawber, og hun havde ytret, at det vist gik meget godt. Jeg blev derfor meget forbavset, da jeg en Dag fik et Brev fra Fru Micawber, hvori hun klagede over, at hendes kære Mand var bleven helt forandret. Han var aldrig glad og fornøjet, og han var streng mod Børnene, gnaven mod sin Hustru og vanskelig at komme ud af det med.

»Men hvor ulykkelig jeg end er,« endte Brevet, »saa vil jeg dog aldrig . . . aldrig forlade Micawber!«

Jeg forundrede mig meget over dette Brev og tænkte i mit stille Sind, at bag ved dette stod Wickfields Kompagnon, Uriah Heep.

EEN OG TREDIVTE KAPITEL.

Dora og jeg bliver gift.

Naar jeg nu tænker tilbage, kan jeg slet ikke forstaa, hvordan det hele gik til, men Tiden var virkelig kommen, da jeg skulde giftes.

Jeg var bleven meget dygtig til at stenografere og havde faaet Ansættelse ved et Blad, hvor jeg tjente temmelig godt. Tante havde solgt sit Hus i Dover og købt en lille Villa, og ved Siden af den laa min Villa — min og Doras.

Hele denne Tid staar som en Drøm for mig, og jeg husker kun dunkelt alle de mange Enkeltheder. Peggotty kom ind til Byen og gjorde vort Hus i Stand, Traddles besørgede Kongebrev, Agnes, vor gode Engel, og Sofie, den sødeste Pige i England, var Brudepiger, Dick og Traddles Brudfører og min Tante og Doras Tanter lykkelige Pyntekoner.

Dora var straalende i sin Brudedragt, og Jip opførte sig nogenlunde pænt og ordentlig.

Hvor var det en Fryd at være ene med Dora i vort lille Dukkehjem! Hvor var det yndigt paa Vejen hjem fra Bladkontoret at vide, at Dora sad og ventede paa mig, yndigt at tænke paa, at saa snart jeg aabnede Døren, vilde hun fare mig om Halsen og

kysse mig og være saa sød og saa rar og saa morsom!

Men hvor var det en Lidelse, at vor Pige, Anne Marie, aldrig havde Maden færdig i rette Tid, altid slog vort herlige Husholdningsstel i Stykker, altid smed vore Teskeer bort og meget ofte tømte vore Vinflasker.

»Hør, lille Dora,« sagde jeg en Dag, »var det ikke bedst, du skændte lidt paa Anne Marie, for nu bliver det dog for galt!«

»Nej, det tør jeg virkelig ikke, Dodda, for hun er meget klogere end jeg, og det ved hun godt!«

»Ja, men kære Dora . . . du vil da indrømme mig, at det ikke er hyggeligt at sidde her og vente paa Maden . . . og saa al den Bekostning vi har af hende!«

»Naa, Dodda . . . nu maa du ikke være grusom imod mig . . . og ikke tale fornuftigt . . . jeg ved godt, jeg er en lille Gaas . . . men du maa ikke være vred paa mig!«

Og saa græd Dora og var saa ulykkelig, og hvad skulde jeg saa gøre andet end at trøste hende og kæle for hende for at faa hende glad igen.

En Dag sagde jeg til Tante, om hun ikke kunde tale lidt med Dora om Husholdningen.

Men Tante forkælede Dora lige saa meget som alle de andre og kaldte hende en lille Blomst. Hun vilde slet ikke tale med Dora om Husholdningen.

»Nej, Trot, det vil jeg ikke, Dora er et Barn, og du maa have Taalmodighed med hende! Om hun nogen Sinde kan blive en fornuftig Husmoder, det ved jeg ikke . . . men jeg tror det ikke . . . hun er en fin, lille Blomst, og ingen kan være mere god

og sød end hun er! . . . Du holder jo ogsaa af hende, netop som hun er, Trot, og det gør vi andre ogsaa!»

Naa, Anne Marie blev vi da af med, men naar jeg nu tænker tilbage, saa ser jeg en lang Række af umulige Piger, der hærgede vort lille Hjem og skaffede mig de forfærdeligste Udgifter.

Men hvor havde Dora og jeg det yndigt alligevel, og hvor holdt vi meget af hinanden.

Jeg arbejdede ivrigt ved mit Blad som Stenograf og skrev Smaaskitser og Fortællinger i forskellige Tidsskrifter — jeg begyndte saa smaat at faa et Navn som Forfatter.

Hos Dr. Strong arbejdede jeg ikke længere, men da jeg boede i Nærheden af ham, besøgte jeg ham ikke saa sjældent. Han var over for sin Kone, som han altid plejede, og gjorde, hvad han kunde, for at hun skulde være glad og fornøjet, men jeg mærkede alligevel, at hun tidt var sørgmodig, og jeg tænkte mig, at hun paa en eller anden Maade havde faaet noget at vide om den Mistanke, vi nærede angaaende hendes Forhold til Jack Maldon.

En Aften, da jeg sad ene hjemme — Tante og Dora var gaaet ud — kom Dick over til mig.

»Har De Tid at tale med mig, Trotwood?« sagde han.

»Ja, det har jeg rigtignok . . . kom hen og sæt Dem!«

»Hør, Trotwood . . . De er nu en meget lærd Mand . . . meget lærd . . . vil De sige mig, hvordan De tror, det staar til her!« Han pegede paa sin Pande.

Han talte meget alvorligt, og da jeg blev forlegen for et Svar, hjalp han mig.

»Svag,« sagde han.

»Aa, ja . . . en lille Kende!«

»Ja, det kommer af, at jeg har faaet noget af Forvirringen i Carl den Førstes Hoved ind i mit . . . jeg ved godt, at jeg ikke er rigtig . . . Frøken Trotwood siger rigtignok nej . . . og hun er dog den klogeste Kvinde! . . . Men hun skal ogsaa blive lønnet kongelig . . . jeg har sat alle mine Afskrivningspenge i Banken, og hun skal arve dem! . . . Hun bliver rig . . . umaadelig! . . . Men det var Dr. Strong . . . han er meget lærd og saa god . . . og hans Kone er saa smuk og saa rar . . . men der er noget i Vejen! . . . Er Doktoren vred paa hende?«

»Nej, Dick . . . han holder lige saa meget af hende nu som før, men der er kommet noget i Vejen . . . han er jo meget ældre end hun!«

»Godt, saa har jeg det,« sagde Dick sjæleglad, »det skal blive godt igen . . . jeg skal føre dem sammen!«

Jeg tænkte ikke videre paa denne Samtale, men et Par Uger efter, da vi besøgte Doktorens en Aften, gjorde Dick sit Mesterstykke. Dr. Strong var paa sit Værelse, og der var et Par fremmede hos ham, saa vi sad i Dagligstuen og ventede paa ham.

Med eet kommer Annies Mor farende ind og fortæller, at Dr. Strong er ved at gøre sit Testamente, og at Annie skal arve alt efter ham. Fru Strong blev bleg som et Lig og gik ud. Lidt efter kom Doktoren ind og hilste paa os paa sin sædvanlige hjertelige Maade og satte sig derefter paa en Stol for at tale med os.

Medens han sidder der, kom saa Dick ind med

Fru Strong ved Armen, og til vor store Overraskelse gik hun hen og knælede ned for sin Mand, medens Dick holdt Haanden paa hendes Skulder.

»Se her, Doktor,« sagde Dick alvorligt, »Deres Hustru knæler for Dem . . . hvad er der i Vejen!«

Doktoren blev forfærdelig forlegen og vilde rejse sin Kone op, men hun blev liggende.

»Nej, nej, kære Husbond . . . jeg maa have at vide, hvad der er i Vejen mellem os . . . jeg har lidt saa meget i den sidste Tid!«

Doktoren rystede paa Hovedet.

»Er der da ingen her, som vil hjælpe mig og sige det . . . jeg har mærket det saa længe . . . og jeg kan ikke holde ud at tænke paa, at min Mand skulde have Mistanke til mig!«

Nu traadte jeg frem og fortalte om den Scene, jeg havde oplevet hin Aften, Uriah og Wickfield var hos Doktoren.

Fru Strong blev lige som lettet ved min Forklaring, og nu begyndte hun at fortælle om sit Forhold til sin Mand og til Jack Maldon. Der var kun en eneste Gang bleven sagt noget til hende af hendes Fætter, som ikke burde være sagt, og det var dengang han rejste til Ostindien. Hun var den Aften bleven saa forskrækket, at hun besvimedede, men havde afvist ham, og der havde aldrig været noget imellem dem, som ikke enhver maatte høre og se. Hun fortalte det saa klart og overbevisende, saa inderligt og sanddru, at ingen Tvivl var mulig. Jeg har aldrig set Dr. Strong være saa glad, og jeg har heller aldrig selv været det. Dick var lige ved at gøre sig latterlig ved at staa paa et Ben af Jubel,

men Tante reddede ham ved at fare hen og give ham et Kys.

»Og ham vil de ikke kalde en klog Mand,« raabte hun og viste ham frem. »De er den mærkeligste Mand i England, Dick!«

TO OG TREDIVTE KAPITEL.

Efterretninger om Mille.

Omtrent et Par Aar efter at jeg var bleven gift, gik jeg en Eftermiddag forbi Fru Steerforths Villa. Jeg havde gaaet der saa ofte før og bestandig skottet ind til dem, men jeg havde aldrig set nogen.

Denne Dag kom Stuepigen imidlertid ud af Laagen, da hun saa mig, og gik hen til mig.

»Undskyld,« sagde hun, »jeg skulde bede Dem om at komme ind til Frøkenen!«

Jeg fulgte med og blev nu ført ned i Haven, hvor jeg traf Frøken Dartle.

»De ønsker maaske at høre noget om denne Pige,« sagde hun, »jeg kan fortælle Dem, at hun er løbet væk! . . . Hallo . . . kom her hen!«

Littimer kom, og nu fortalte han lidt af Milles Historie. »Hr. Steerforth og jeg har opholdt os i Udlandet med dette Pigebarn lige siden vi rejste fra Yarmouth,« begyndte han. »Vi rejste omkring i Frankrig og Italien, og alle Vegne, hvor vi kom, blev hun meget beundret! . . . Hr. Steerforth holdt mere af hende end af nogen anden, og han har aldrig været saa længe sammen med nogen, som med

hende; men omsider blev han dog ked af hende og forlod hende ved Neapel . . . Jeg blev alene tilbage med hende, og jeg forsikrer Dem, at jeg aldrig har set nogen opføre sig saa slet, som hun gjorde . . . hun hulkede og rasede og havde sikkert slaet mig, dersom jeg ikke havde taget mig i Agt! . . . Hun kunde dog have blevet en meget agtværdig Mands Hustru, men hun vilde ikke . . . hun flygtede bort! . . . Hvor hun er nu, ved jeg ikke . . . Hun har maaske druknet sig!«

Saaledes var den Efterretning, jeg fik om stakkels lille Mille, og da jeg gik derfra, tænkte jeg meget paa hende.

Jeg vidste, at Hr. Peggotty i denne Tid gik omkring og søgte Mille i Londons folkerige Gader, og gik derfor om Aftenen hen til ham i hans Logi.

Jeg var saa heldig at træffe ham hjemme og fortalte ham nu, hvad jeg havde hørt.

»Tak, Copperfield, tak,« sagde han. »Nej, nej . . . Mille er ikke død . . . jeg føler det sikkert! . . . Jeg vil søge efter hende, til jeg finder hende.«

»Hør,« sagde jeg, »kender De ikke Martha fra Yarmouth?«

»Jo, jeg har set hende i nogle af de værste Gader,« svarede han og gyste.

»Men De ved ikke, at Mille og Ham gav Martha Penge til at rejse til London for! . . . Tror De ikke, at vi kunde faa hende til at hjælpe os at finde Mille, dersom hun er her i Byen!«

Hr. Peggotty nikkede alvorligt.

»Godt, saa gaar vi ud for at opsøge Martha,« sagde jeg, »ved De, hvor vi kan finde hende?«

»Ja, jeg tror det,« svarede Hr. Peggotty og gjorde sig rede til at gaa ud.

Vi gennemstrejfedes nu de fæleste Gader i Byen, og langt om længe fik vi Øje paa den, vi søgte. Hun gik gennem en Del snavsede Gyder, som førte ned mod Floden, og vi gik efter hende.

Hun var klædt i Pjalter og saa forfærdelig ulykkelig ud. En Gang imellem standsede hun og saa ned mod Stenbroen eller op mod Himlen; hun gik sikkert og talte med sig selv.

Vi vilde nødig standse hende paa Gaden og fulgte derfor efter hende for at se, hvor hun boede.

Men hun blev ved at gaa igennem Gyderne til hun naaede Flodbredden. Der standsede hun og rakte fortvivlet sine Hænder i Vejret. Jeg var nu sikker paa, at hun vilde drukne sig og for derfor hen og greb hende i Armen.

»Martha . . . Martha,« raabte jeg.

Forfærdet segnede hun om paa Jorden, og et Øjeblik laa hun, som om hun var besvimet; men med eet for hun op og vilde rive sig løs: »Slip mig . . . slip mig,« skreg hun, »lad mig faa Lov til at gøre en Ende paa dette ulykkelige Liv!«

Nu greb Hr. Peggotty fat i den anden Arm.

»Oh, er det Dem,« sagde Martha, »vær ikke vred paa mig! . . . Jeg har ingen Skyld i, at det er gaaet Deres Søsterdatter, som det er . . . ingen Skyld!«

»Nej, det tror vi heller ikke, Martha,« sagde Hr. Peggotty roligt, »vi søger Dem kun for at bede Dem om at hjælpe os med at finde Mille, hvis hun er her i Byen!«

Martha blev meget forbavset over, at vi viste hende

»Martha — Martha,« raabte jeg.

denne Tillid. Det var, som om denne Opgave atter gav hende Lyst til at leve, og hun lovede os, at hun skulde søge tidlig og silde efter Mille, som havde været saa god imod hende. Jeg gav hende min Adresse, og vi tog Afsked med hende. Jeg vilde give hende min Pung, idet jeg forlod hende, men hun vilde ikke paa nogen Maade tage imod Penge af os.

Klokken var henad 1, da jeg kom hjem den Aften, og jeg blev derfor meget overrasket ved at se, at der var Lys i Tantes Dagligstue, og at Yderdøren stod aaben.

Jeg gik nærmere for at se, hvad der var i Vejen, og fik nu Øje paa en Mand, der stod og drak af en Flaske. Det var den samme Mand, Tante var kørt bort i Droske med, kunde jeg se, og jeg blev meget nysgerrig og standsede ved Havelaagen.

Lidt efter kom Tante ud, og jeg saa, hun gav den fremmede Mand Penge og hørte, at hun talte til ham.

Et Øjeblik efter luskede han forbi mig, og jeg gik ind i Huset. »Hvad er det dog for en Mand, Tante,« sagde jeg, saasnart jeg kom ind i Stuen, »nu har han forskrækket dig igen . . . Lad mig dog befri dig for ham!«

»Nej, nej, Trot! . . . sæt dig ned og tal ikke til mig i fem Minutter!«

Jeg satte mig, og da Tante havde siddet lidt med Hænderne for Øjnene, sagde hun: »Trot, det var min Mand! . . . Folk tror, han er død, men han lever endnu og er en meget slet Person! . . . Jeg har elsket ham saa højt, som nogen kan elske sin Mand, skønt han har behandlet mig saa slet! . . .

Han er nu et Vrag af et Menneske, og jeg kan ikke taale, at han lider for megen Nød! . . . Nu kender du det altsammen, Trot . . . og saa taler vi ikke mere om det!«

TRE OG TREDIVTE KAPITEL.

Jeg begynder at blive berømt.

Kort efter de Begivenheder, jeg har fortalt om i forrige Kapitel, udkom min første Bog.

Den gjorde stor Lykke og blev rost meget i alle Blade og Tidsskrifter. Jeg tjente ogsaa en Del Penge paa den og opgav min Plads ved Bladet for i Fremtiden kun at ofre mig for Forfattervirksomheden.

Dora og jeg var fremdeles lykkelige, men vore huslige Forhold var skrækkelige.

Pigerne handlede ilde med alt Husstel og stjal fra os som Ravne. Der var ingen Orden i noget som helst, og ingenting gik som det skulde.

Et Par Gange forsøgte jeg paa at tale alvorligt med Dora for at faa hende til at tage sig lidt af Husvæsenet, men saa blev hun ulykkelig og græd saa bitterlig, at jeg fortrød, hvad jeg havde gjort, og af al Magt arbejdede paa at gøre det godt igen.

Til sidst opgav jeg det helt og lod Pigerne skalte og valte, som de vilde, og nu var Dora det yndigste og fornøjeligste Væsen, nogen kunde tænke sig. Hun spøjte og lo, sang og spillede og lod Jip gøre Kunster.

Alle, som kom til os, forgudede Dora og bar over

med de Mangler, som de ikke kunde blive fri for at føle og se.

Traddles besøgte os stadig, og han var det taalmodigste af alle taalmodige Mennesker, altid glad og fornøjet. Tante kom hvert Øjeblik over hos os, og naar hun ikke straks traf Dora, gik hun hele Huset rundt og spurgte efter sin lille Blomst.

Men Dora var desværre ikke rask; hun afkræftedes mere og mere, og jeg maatte til sidst bære hende ned i Stuerne om Morgen og op paa Soveværelset om Aftenen. Mangen Gang fortrød jeg bitterligt, at jeg nogen Sinde havde forsøgt paa at lære Dora noget alvorligt, og nu talte jeg aldrig med hende om Husvæsen og den Slags, men gjorde alt, hvad jeg kunde, for at gøre hende glad.

Frøken Mills var allerede, før vi blev forlovet for anden Gang, rejst til Ostindien, saa hende var Dora ikke mere sammen med, men hun skrev ofte, og Dora skrev til hende igen.

Agnes skrev ogsaa bestandig, og Peggotty kom en Gang imellem og besøgte os. Dora holdt af dem alle og var nu trods sin Sygdom glad fra Morgen til Aften, som kun et Barn kan være det. Hun kaldte sig selv min Barnekone, og til sidst kaldte vi hende alle sammen for Barnekone eller lille Blomst.

Nu, da jeg var bleven en bekendt Forfatter, fik jeg mange Breve fra meget forskellige Mennesker, og undertiden lod jeg dem ligge i store Bunker og tog kun dem frem, hvis Udskrift forekom mig bekendt.

En Dag, da jeg bladede om i Brevbunken, saa jeg til min Overraskelse Micawbers flotte Sving paa et af Brevene. Jeg aabnede det hurtigt og læste

det igennem. Det var var skrevet i Micawbers sædvanlige svulstige Stil, og jeg forstod det ikke. Micawber var meget trist og meget sørgmodig, men det var ikke, som ellers altid før, over Pengevanskeligheder. Han var ogsaa meget vred og skrev, at nu var Tiden kommen »til at slynge Tordenkilen eller den fortærende og hævnende Lue i en bestemt Retning«. I Slutningen af Brevet, fortalte han, at han kom til London om to Dage, og han bad mig inderligt, om jeg sammen med Traddles vilde møde ham ved Gælds-fængslet Kl. 7 om Aftenen.

Jeg talte med Traddles om det, og vi blev enige om at gaa derhen for at se, hvad der var i Vejen med vor gamle Ven.

Paa Slaget 7 paa den bestemte Dag indfandt vi os da ved Fængslet og traf ogsaa ganske rigtig Micawber der. Han var temmelig ordentlig klædt, men der var ikke det flotte Sving over hans Person, som der plejede at være.

Han talte heller ikke nær saa meget, som han plejede at gøre, og saa meget modfalden ud.

Vi spurgte ham om hans Rejse, om hans Forretning og om Fru Micawber og Børnene, og han svarede stille og næsten sagtmødig paa vore Spørgsmaal.

Men da jeg til sidst spurgte, hvordan hans Ven Heep havde det, kom der Liv i ham.

»Min Principal mener De, Hr. Copperfield, for min Ven er han ikke . . . aldrig! . . . Nej, jeg skal sige Dem, hvad han er . . . han er en Djævel, er han!« Og med eet gav han sig til at hulke og støttede sit Hoved mod Muren.

Vi blev meget forskrækkede over hans Tilstand,

og for at muntre ham, sagde jeg: »Hør nu, Micawber, . . . nu gaar De med hjem, saa skal vi drikke et Glas af Deres egen Punch . . . kom saa!«

Vi tog ham ved Armen og førte ham hen til en Droske, og saa kørte vi af Sted med ham.

Da Dora ikke var rask, førte vi ham ind til Tante og bad hende om at give os Mad og Punch.

Tante tog meget venlig mod Micawber og bad ham sidde ned, men Micawber sukede og stillede sig henne ved Vinduet med Lommetørklædet i sin Haand. Taarerne trillede ned ad hans Kinder, og han stønnede en Gang imellem, som om han følte Smerte. Dick, som aldrig kunde taale at se nogen være bedrøvet, gik hvert Øjeblik hen og trykkede ham i Haanden. Omsider kom der dog Ro over ham, og vi fik ham anbragt ved Bordet med Sukker, Rom, Citron og kogende Vand.

Han begyndte ogsaa at skrælle Citronen, men med eet lagde han den fra sig og udbrød: »Nej, nej, Hr. Copperfield . . . jeg kan ikke . . . til dette Arbejde kræves Sindsro og Selvagtelse . . . jeg kan ikke!«

»Men, hvad er der dog i Vejen med Dem, Micawber,« sagde jeg, »sig os det . . . De er jo blandt Venner!«

»Hvad der er i Vejen,« raabte Micawber og rejste sig, »der er Kæltringestreger i Vejen er der! . . . Svig, Bedrageri og Tyveri er der i Vejen, og Navnet paa hele denne skændige Masse er *Heep!* . . . Jeg er i denne Skurks Hænder, men jeg vil ikke hvile, ikke spise og ikke drikke, før jeg har afsløret denne nederdrægtige Slange, *Heep!* . . . Jeg vil ikke nyde

Gæstfrihed hos nogen og frem for alt ikke drikke Punch, før jeg har knust Hovedet paa denne afskyelige Skurk, Heep! . . . Aa, giv mig min Kone . . . giv mig mine Børn igen og hjælp mig at rive Hovedet af denne Bedrager og Løgner, Heep!«

Med disse Ord for han ud af Døren som en gal, og vi var alle saa maalløse og ubevægelige af Forundring og Skræk, at vi ikke tænkte paa at holde ham tilbage.

En halv Time efter kom en Dreng med et Brev fra ham, og i dette bad han os alle om at møde i Canterbury om otte Dage, saa skulde han aabenbare os alt om denne — Heep!

Vi havde alle anet, at Heep var en Bedrager, og da vi gerne ønskede at faa ham afsløret, besluttede vi at give Møde. Jeg skrev derfor straks et Brev til Micawber og lovede ham, at vi skulde komme.

FIRE OG TREDIVTE KAPITEL.

Martha finder Mille.

Der var nu gaaet flere Maaneder, og vi havde ikke hørt noget fra Martha.

Jeg begyndte næsten at tro, at Mille havde taget sig selv af Dage, og jeg ynkedes over Hr. Peggotty, der endnu haabede paa at finde sin Søsterdatter.

En Aften, da jeg gik i min Have, kom imidlertid Martha og hentede mig.

»Kan De følge med straks?« sagde hun dæmpet;

»Det er Heep — Heep — Heep!«

jeg har været hos Hr. Peggotty, men han var ikke hjemme! . . . Jeg lagde en Seddel paa hans Bord med Adressen paa, saa han kommer sikkert derhen inden ret længe! . . . Kom saa, hvis De kan!«

Jeg fulgte øjeblikkelig med, og et lille Stykke fra mit Hus tog vi en Droske og kørte ind til Byen.

»Har De fundet Mille?« spurgte jeg, da vi var kommet til Sæde. Martha svarede ja, men da hun ikke havde Lyst til at tale mere, lod jeg hende være i Fred.

Da vi kom til Golden Square ¹⁾, bød Martha Kusken standse, og hun førte mig nu gennem en Del Gader til et stort Hus, hvor der kun var Eet- og Toværelseslejligheder. Vi gik op ad de smalle Trapper til tjerde Sal, men før vi naaede helt derop, saa vi en Dame dreje Laasen om til en af Dørene og gaa der ind.

»Hvad var det?« sagde Martha forskrækket, »hun gik jo ind paa mit Værelse . . . jeg kendte hende ikke!«

Jeg havde straks genkendt Frøken Dartle og hviskede til Martha, at det var en Dame fra Steerforths Hjem.

Martha vinkede til mig og førte mig nu ad en Bagdør til et lille tomt Kvistværelse, hvorfra der førte en Dør ind til et andet Værelse. Døren stod paa Klem, saa vi kunde høre alt, uden at se de talende.

»Jeg bryder mig ikke det mindste om, om hun er hjemme eller ikke,« hørte vi Frøken Dartle sige, »det er Dem, jeg er kommet for at se!«

---

¹⁾ Skvær.

»Er det mig,« svarede en blid Stemme. Det var Milles Røst.

»Ja, jeg vil se den frække Flane, som har lokket Steerforth bort fra Moder og Hjem! . . . Jeg vil se, hvordan saadan et Kryb ser ud!«

»For Himlens Skyld . . . skaan mig,« svarede Mille, »De kender min Historie, kan jeg høre, og De maa vide, hvor meget jeg har lidt!«

»Lidt! . . . Tror De ikke, at andre har lidt, De skamløse Tingest! . . . Jeg hader og afskyer Dem! . . . Gaa bort herfra og skjul Dem i en Afkrog, eller bedre . . . ta' Dem selv af Dage! . . . Hvis De bliver her, forfølger jeg Dem til Døde og fortæller alle om Deres Skam!«

Jeg hørte Mille falde til Jorden; jeg hørte hende med sin blide Stemme klynke og bede om Skaansel, og jeg var lige ved at fare ind i Stuen, men i det samme blev Døren ind til Værelset aabnet; Frøken Dartle smuttede ud, og Hr. Peggotty sprang hen til Mille og løftede hende op i sine Arme.

»Morbror . . . Morbror,« raabte Mille og skjulte sit Ansigt ved Hr. Peggottys Bryst.

Martha og jeg traadte ind, og længe stod vi og saa paa de to lykkelige.

»David,« sagde Hr. Peggotty, »jeg takker Gud inderligt, fordi han har givet mig mit Barn igen, og jeg takker Dem og Martha, fordi I har hjulpet mig at søge efter det!«

Og derpaa bar han Mille ned ad Trapperne, fik fat i en Vogn og kørte hjem med hende til sin lille Lejlighed.

Et Par Dage efter kom Hr. Peggotty hjem til mig

og fortalte, at han havde købt Billetter til Australien til sig selv, til Mille og Martha og til Fru Gummidge, som absolut vilde rejse med. Om seks Uger gik Skibet, og indtil da vilde han og Mille leve fredeligt og stille i hans lille Lejlighed.

FEM OG TREDIVTE KAPITEL.

Uriah Heep afsløres.

Om Aftenen før den bestemte Dag ankom Traddles, Tante, Dick og jeg til Canterbury og tog ind paa Gæstgivergaarden.

Næste Morgen, da vi mødtes ved Frokostbordet, var vi alle i stærk Spænding; vi ventede paa Hr. Micawber.

Han kom ogsaa, før vi var færdige med at spise, og hilste paa os med stor Værdighed.

»Har De spist Frokost?« sagde Dick og trak ham hen til Bordet, »tag Dem en Kotelet!«

»Nej Tak, Hr. Dikson,« svarede Micawber, »jeg kan ikke nyde noget, før denne vigtige Afsløring er foretaget! . . . Alt er i Orden . . . jeg har raadført mig med Hr. Traddles!«

Vi saa forundret paa vor Rejseledsager.

»Ja, det er rigtigt nok! . . . Hr. Micawber og jeg har de sidste Dage forhandlet med hinanden, og jeg tror, alt er lagt til Rette!«

»Vel . . . saa gaar jeg igen,« sagde Hr. Micawber, »og om ti Minutter har jeg den Ære at se Dem!«

Ti Minutter efter stod vi alle i Hr. Micawbers lille Kontor.

»God Dag, Hr. Micawber,« sagde jeg, »er Hr. og Frøken Wickfield hjemme?«

»Hr. Wickfield ligger syg, men Frøkenen er hjemme,« svarede Micawber, »nu skal jeg føre Dem op!«

Saa gik Hr. Micawber foran os med sin Lineal i Haanden, og da han kom til Uriahs Kontor, stødte han Døren op og præsenterede: Frøken Trotwood, Hr. Copperfield, Hr. Traddles og Hr. Dikson!

Uriah for forbavset og noget urolig op af sin Stol, da han saa saa mange Gæster, og hans Pande rynkedes.

Men i næste Øjeblik var han den samme krybende Orm, som han plejede at være.

»Aa, det glæder mig at se Dem! . . . Det er alt for stor Ære! . . . Hr. Wickfield er desværre syg, men Frøken Agnes vil straks være her! . . . Vær saa god at hente hende, Micawber!«

Et Øjeblik efter kom Micawber tilbage med Agnes. Hun saa noget forundret ud og noget overanstrengt, syntes jeg, men hilste os alle med Hjertelighed.

»Ja, saa kan De godt gaa, Micawber,« sagde Uriah. Micawber blev staaende henne ved Døren med Linealen i Haanden uden at røre sig.

»Hørte De ikke, hvad jeg sagde, Micawber?«

»Jo,« svarede Micawber med Værdighed.

»Naa, hvorfor gaar De saa ikke?«

»Fordi jeg har Lyst til at blive!«

Uriah blev bleg af Vrede, men tvang sig til at smile.

»De bliver mig snart for løjerlig, Micawber . . . jeg bliver vist nødt til at give Dem Deres Afsked! . . . Gaa straks . . . jeg skal senere tale med Dem!«

»Nej, nu skal jeg tale med Dem,« raabte Micawber, »for hvis der gives nogen Kæltring paa Jorden . . . saa er det Heep!«

Uriah for tilbage, som om han var bleven bidt af en Slange.

»Aahaa! . . . Det er altsaa et helt Komplot . . . og det er Dem, der har sat det i Scene, Copperfield! . . . De har altid været en indbildsk Nar, men tag Dem i Agt . . . De skal komme til at betale det!«

»De ser, at der pludselig er foregaaet en Forandring med denne Karl,« sagde jeg, »gaa nu løs paa ham, Micawber!«

»Det maa jeg sige, det er nydeligt! . . . Spille under Dække med min Tjener og falde over mig i mit eget Hus! . . . Men tag Dem i Agt allesammen . . . De vil fortryde det! . . . Hvor er Mor?«

»Her er hun,« sagde Traddles, »jeg har været oppe og hente hende og har med det samme faaet en Fuldmagt af Hr. Wickfield til at handle paa hans Vegne!«

»Wickfield, det gamle, fordrukne Asen! . . . De har lokket den fra ham ved Svig!«

»Ja, en Del er der lokket fra Hr. Wickfield ved Svig,« sagde Traddles rolig, »men det vil Micawber fortælle os om!«

»Mine Herrer og Damer,« begyndte Micawber, idet han drog et Papir frem, »plaget og pint af Pengevanskeligheder drog jeg her til Canterbury og traadte ind i Firmaet Wickfield & Heep! . . . Jeg mærkede

dog snart, at det ene Navn var overflødig . . . Heep var den, der styrede hele Maskineriet! . . . Heep og kun Heep er Falskneren og Bedrageren!»

Uriah for rasende hen imod ham og vilde rive Papiret fra ham, men Micawber slog ham over Knorne med Linealen, saa Blodet flød.

Uriah for tilbage og skar Tænder: »Hold op, Slyngel,« hvæsedde han, »du skal faa det betalt . . . du skal faa det betalt!«

Micawber fægtede tappert med Linealen og raabte og skreg: »Kom an, din infame Skurk . . . jeg skal knække Pandeskallen paa dig, skal jeg!«

Uriah tog et Lommetørklæde og svøbte om sin Haand og stillede sig op ved sit Bord, og da Micawber igen var bleven rolig, tog han paany Papiret frem og læste: »Desværre blev det snart nødvendigt for mig at bede — Heep — om Forskud, og det benyttede han sig af til at faa mig ind i sit Garn! Jeg lagde Mærke til, at Heep ved alle Lejligheder narrede og bedrog sin Kompagnon, men da jeg stod i Gæld til ham, maatte jeg tie stille! . . . Først nu har jeg faaet Mod til at afsløre ham! Engang, da W. var i en mindre heldig Tilstand, fik Heep ham til at udstede en Fuldmagt, der bemyndigede Heep til at hæve en vis betroet Sum paa 200,000 Kr. for dermed at betale Underbalancer, og disse Penge beholdt Heep, fordi der i Virkeligheden ikke var noget at betale!«

»Det skal De bevise, Copperfield,« raabte Uriah.

»Hr. Traddles,« sagde Micawber rolig, »spørg Heep om, hvem der kom til at bo i hans Hus, om det ikke var mig . . . og spørg ham, om han brændte en Lommebog, da han rejste derfra?«

»Uriah, min Dreng,« sagde Fru Heep, »vær ydmyg . . . vær ydmyg!«

Men Uriah vilde ikke høre hende.

»For at dække sig,« vedblev Micawber, »lavede Heep et Dokument, hvori der stod, at W. under den og den Dato, havde laant 200,000 Kr. af Heep, og dette Dokument er falskeligt underskrevet af W. og Micawber! . . . Dette Papir er i min Eje, det vil sige, jeg har overgivet det til Hr. Traddles!«

Det gav et Sæt i Uriah, og han greb et Nøgleskæppe for at aabne en Skuffe, men han blev staaende med Nøglerne i Haanden, stiv som en Støtte.

»Desuden,« fortsatte Micawber, »kan jeg paavise en Masse Falsknerier i — Heeps — Regnskabsbøger, ligesom jeg er i Besiddelse af en Masse falske Regninger og falske Kvitteringer!«

Uriah saa sig om med et hadefuldt Blik, og gik med eet hen og aabnede et Jernskab i et Hjørne af Stuen.

»Hvor er Bøgerne?« raabte han forbitret. »I har stjaalet dem . . . det skal I staa til Regnskab for!«

»De er i min Forvaring,« sagde Traddles rolig, »og jeg har Hr. Wickfields Fuldmagt til at undersøge dem!«

Uriah stod og skulede, men sagde ikke et Ord mere.

Der var et Øjeblik stille i Stuen, men paa een Gang farer Tante hen og griber Uriah i Struben.

»Kom med mine Penge, og det straks,« raabte hun og holdt ham fast . . . »Kære Agnes, saa længe jeg troede, det var din Far, der havde sat mine Penge over Styr, tav jeg, men nu, da jeg ved, at det er denne Karl, der har dem, saa vil jeg ha' dem og det straks! . . . Trot kom og tag dem fra ham!«

Skønt det var en meget alvorlig Stund, kunde jeg dog neppe lade være at le af Tantes Iver. Jeg tog hende i Haanden og drog hende bort fra Uriah og forsikrede hende, at det nok skulde komme i Orden.

»Nu skal jeg sige Dem, hvad De har at gøre,« sagde Traddles til Uriah. »De har aftvunget Wickfield en Afstaaelse af sin Forretning til Dem, den giver De mig . . . og derefter gaar De op paa Deres Værelse og opholder Dem der, til alt Regnskabet er i Orden! . . . Alt, hvad De har tilvendt Dem af Hr. Wickfields Ejendom, afleverer De til mig; Penge, Værdipapirer, alt!«

»Nej, det gør jeg aldrig,« skreg Uriah.

»Godt . . . De kan faa det, som De vil! . . . Aa, Copperfield gaa hen paa Politistationen og bed dem om at sende et Par Betjente her hen!«

Jeg vilde straks gaa ud af Værelset, men Fru Heep kastede sig ned for mig og bad mig saa minde- lig om at blive. »Kære Uriah,« raabte hun, »vær ydmyg min Søn . . . vær ydmyg!«

Uriah stod et Øjeblik og saa ned mod Gulvet, derpaa lovede han at gøre alt, hvad Traddles forlangte, og luskede ud af Døren.

Vi takkede alle Micawber paa det hjerteligste, og jeg har aldrig set ham mere stolt og glad end den Aften. I Triumf førte han os hen til sin Familie, for at vi skulde se, hvorledes han igen blev forenet med den. Han omfavnede sin Kone og sine Børn, og erklærede under Graad og med høje Ord, at nu var han den gamle Micawber igen, og at nu skulde de alle leve lykkelig, skønt han var paa Afgrundens

»Nu skal jeg sige Dem, hvad De har at gøre,« sagde Traddles til Uriah.

Rand og ikke saa nogen Udvej til at klare sin Gæld.

»Sig mig, Hr. Micawber,« sagde Tante efter at der igen var bleven Ro, »har De aldrig tænkt paa at udvandre?«

»Jo, Frøken, det har været mit højeste Ønske, siden jeg var ganske ung, men jeg har altid manglet Kapital!«

Tante saa til mig: »Men De har jo i Dag gjort os en stor Tjeneste, og hvorledes kan vi takke Dem bedre end ved at give Dem Penge til at rejse for!«

Jeg nikkede og ytrede, at jeg var ganske enig med Tante.

»Men jeg vil ikke modtage dem som Gave,« sagde Micawber, »jeg vil give Dem en Forskrivning, Frøken, og betale Pengene tilbage i bestemte nærmere aftalte Summer!«

Det gik Tante ogsaa ind paa, og Micawber var henrykt. »Trot har nogle Venner, som rejser til Australien om en Maanedes Tid! . . . De og Dcres Familie kunde jo rejse med det samme Skib!«

»Ja, Australien,« sagde Micawber, »det er sikkert det bedste Land for mig og min Familie! . . . Vi vil dyrke den australske Jord og leve i Glæde og Herlighed!«

Fru Micawber var lige saa begejstret som hendes Mand og gav sig straks til at fortælle sine Børn om Kænguruens mærkelige Levemaade.

Da vi forlod Huset, fulgte Micawber os hen til Gæstgivergaarden, og paa Vejen talte han og bevægede han sig som en fuldkommen australsk Bonde og Kvægavler. Der var Marked i Byen den Dag,

og da vi gik over Torvet, undersøgte han de udstillede Køer med en Kendermine, som om han hele sit Liv kun havde givet sig af med at opdrætte Kvæg.

SEKS OG TREDIVTE KAPITEL.

Sorg.

Dagen efter rejste Tante og jeg hjem til London, men Traddles og Dick blev i Canterbury. Traddles skulde jo bringe Orden i Regnskaberne, og Dick skulde hjælpe til med at passe paa Uriah.

Det var omtrent Aften, da Tante og jeg naaede vort Hjem, og vort første Besøg gjaldt naturligvis Dora.

Hun laa i sin Seng og var glad og fornøjet som altid. Vi sad længe og talte med hende, og da jeg sagde Godnat til hende, slog hun Armene om min Hals og sagde: »Nu bliver jeg snart rask, Dodda, saa skal vi tage ud i Skoven . . . der, hvor vi var paa min Fødselsdag!«

Jeg tvang mig til at smile, men jeg vidste allerede dengang, at min lille Barnekone ikke kunde leve.

Det gik tilbage med hende Dag for Dag, og fjorten Dage efter døde hun saa blidt og stille, som en Blomst, der visner. Jeg var fortvivlet af Sorg, og jeg husker slet ikke nu, hvordan Dagene gik. Jeg blev bleg og mager og kunde slet ikke arbejde. Saa blev Tante og jeg enige om, at jeg skulde rejse udenlands, men først maatte jeg se, hvorledes

Sagen mod Uriah endte, og dernæst tage Afsked med Udvandrerne.

Nogle Dage efter Doras Begravelse, tog Tante og jeg da ned til Canterbury, og der fik vi at vide af Traddles, at nu var alt i Orden. Uriah var taget med sin Mor til London, og Wickfield var igen Indehaver af Firmaet. Men han var for svag til længere at drive Forretningen og vilde afstaa den til en anden.

Tante fik alle sine Penge tilbage, og efter at hun havde betalt Micawbers Gæld, gav hun ham — imod Forskrivning, som han ønskede — en rundelig Sum til at rejse for.

De var alle saa venlige og omsorgsfulde over for mig i min dybe Sorg, men ingen kunde dog trøste og oplive mig som Agnes. Hun talte med mig om Dora paa saa lys og fornøjelig en Maade, at det var, som om det tunge Tryk, der stadig hvilte paa mig, forsvandt, og jeg kunde smile gennem Taarer.

»Naar vi nu faar solgt vort Hus,« sagde Agnes forhaabningsfuldt, saa lejer jeg en lille Lejlighed, og saa passer jeg Far og læser med nogle Smaabørn! . . . Først naar vi er kommen ud af alt dette forfærdelige, bliver jeg rigtig lykkelig igen!«

Jeg trykkede hendes Haand, og den Tanke opstod hos mig, at hvis jeg altid kunde have Agnes ved min Side, kunde jeg ogsaa blive lykkelig igen.

Vi rejste nu alle til London og blev modtaget af Peggotty, som havde været hos Tante og mig i den sidste Tid.

Hun fortalte mig, at hendes Bror gerne vilde tale med mig, og at han vilde besøge mig næste Dag, dersom det var mig belejligt.

Jeg bad hende sige ham, at han var velkommen, og næste Dag kom Hr. Peggotty.

»Ja, jeg haaber ikke, jeg forstyrrer Dem, David,« sagde han paa sin trohjertede Maade, »men her er et Brev fra Mille til Ham . . . og da jeg ikke er kendt med den Slags, vilde jeg gerne bede Dem om at sende det! . . . Mille sa', at De maatte gerne læse det!«

Jeg aabnede Brevet og læste: »Tak for din Hilsen; Tak for al din velsignede Godhed imod mig! Naar jeg ser, hvor god du er imod mig, og hvor god Morbror er, saa kan jeg rigtig forestille mig, hvor god Gud maa være, og saa kan jeg bede inderligt til ham! Far vel for evigt, min kære Ven! Tusinde Gange Tak! Gud velsigne dig!«

Jeg blev meget rørt over det simple Brev og lovede at besørge det.

»Men jeg rejser selv til Yarmouth med det, Hr. Peggotty . . . jeg har dog ingenting at gøre og har ingen Ro paa mig . . . jeg rejser allerede i Aften!«

Hr. Peggotty blev glad ved at høre dette og lod mig hilse hans Venner i Yarmouth.

Om Aftenen tog jeg da af Sted med Postvognen, som gik til Yarmouth.

Det var stille Vejr, men Himlen var ildrød, og jeg spurgte et Par Gange Kusken, om han ikke syntes, det var et mærkeligt Vejr.

»Jo, det bliver Storm,« sagde han, »jeg kender det! . . . Vi naar ikke Yarmouth, før det begynder!«

Og han fik Ret. Hen paa Natten blæste det op, og da vi naaede Yarmouth, var det en saa forrygende Storm, at Skorstene blæste om, og store Træer væltede.

Da jeg havde spist Frokost i Gæstgivergaarden, gik jeg ned til Havnen for at træffe Ham. Det var næsten ikke til at stride sig mod Stormen, og ude fra Havet brølte og dundrede det uafadeligt. Bølger saa høje som Huse væltede sig mod Strandbredden, og Skummet fløj i store Flager over Byen. Folk stod stille og ængstelige og saa ud over Havet i store Kikkerter. De frygtede for, at nogle enkelte Fiskerbaade, som var sejlet bort for et Par Dage siden, skulde vende tilbage. Men der var heldigvis ingen Skibe at se.

Ham var ikke hjemme, saa jeg kunde ikke faa afleveret Brevet fra Mille. Man sagde, at han vilde komme næste Dag. Jeg gik altsaa tilbage til Gæstgivergaarden, og der opholdt jeg mig det meste af Dagen. Jeg var meget sørgmodig og i en nedtrykt Stemning; det var, som om jeg ventede en stor Ulykke.

Stormen blev ved at tiltage, og det var mig umuligt at falde i Søvn om Aftenen. Jeg kastede mig frem og tilbage, og omsider stod jeg op og gik ned i Skænkestuen. Der var Lys, og omkring Kaminen sad nogle Piger og Karle og vaagede. Det knagede og bragede i Bygningen, og udenfor buldrede og dundrede det, som om man skød med Kanoner. I nogen Tid sad jeg og talte med de ængstelige Tjenere, men til sidst blev jeg dog træt og gik atter i Seng. Denne Gang faldt jeg straks i Søvn, og for en Stund glemte jeg al Angest og Sorg.

Om Morgen Kl. henved 8, blev jeg vækket af en stærk Banken paa min Dør.

»Hallo . . . hvad er der paa Færde?« raabte jeg og sprang op.

»Det er en Stranding . . . tæt herved!«

Jeg gik hen og aabnede Døren.

»Er det en Fiskerbaad?« spurgte jeg.

»Nej, det er vist nok en spansk Skonnert, som er ladet med Sydfrugter!«

Hurtig fik jeg Tøjet paa og ilede ned til Stranden. En Masse Mennesker var samlet dernede, og alle stirrede de angestfulde ud mod det skummende Hav.

Et lille Stykke fra Land laa et Skib og væltede i de fraadende Bølger. Den ene Mast var knækket, og Sejl og Takkelage hang i Laser. Vi saa Skibsmandskabet arbejde med Økser og Haandspager for at gøre klar paa Skibet, og jeg lagde især Mærke til en ung, kraftig Skikkelse med langt, krøllet Haar. Hans Bevægelser forekom mig bekendte.

»Men kan de da ikke reddes,« raabte jeg forfærdet.

»Nej, det er umuligt,« sagde et Par Fiskere. »Redningsbaaden har allerede forsøgt at naa derud to Gange, men blev kastet tilbage af Brændingen.«

I det samme saa vi et Bølgebjerg styrte sig over Skibet, og da det atter kom til Syne, var der kun een Mand tilbage. Han kravlede hen til Masten og surrede sig fast. Men der kom Bølgebjerg paa Bølgebjerg, og vi frygtede hvert Øjeblik for, at Skibet skulde knuses.

»Aa, red ham . . . red ham,« raabte jeg i min Angest, men ingen rørte sig af Stedet.

I det samme mærkede jeg en Bevægelse i Folkemassen bag ved mig, og da jeg saa mig om, opdagede jeg Ham midt iblandt Fiskerne. Han talte højt og ivrigt, og jeg forstod, at han vilde have dem ud i Redningsbaaden igen; men ingen vilde følge ham. Jeg ilede hen til ham, sagde et Par Ord til ham og rakte ham

Milles Brev. Han læste det med Taarer i Øjnene og puttede det derpaa ind paa sit Bryst. Hans Øjne straaledede, og der var som et forklaret Udtryk i hans Ansigt.

»Nu gaar jeg ud alene, David,« sagde han og trykkede min Haand. »Er det Vorherres Villie, at jeg skal dø, saa gør jeg det med Glæde. Hans Villie ske med os alle!«

Hurtig bandt han et Reb om sit Liv, bød nogle Fiskere at holde i Enden af det og hale ham ind, og derefter kastede han sig ud i de bragende Brændinger.

Vi stod alle i aandeløs Spænding. Vi saa Ham strække ud af al sin Kraft, snart var han oppe paa Bølgetoppene, og snart nede i Bølgedalene, og nu — nu var han lige ved Skibet. Men i samme Nu lød et frygteligt Brag. Skibet splintredes i tusinde Stykker, og Vragstumper hvirvledes om i det kogende, sydende Brus.

Folkeskaren udstødte høje Skrig af Forfærdelse, og Fiskerne halede af al Kraft i Rebet. Et Øjeblik efter laa Ham paa Strandbredden, men han var død, knust af Vragstumperne.

Gode, trofaste Ham!

Vi bar ham hjem og lagde ham paa Sengen; og jeg satte mig paa en Stol ved Siden af. Jeg tænkte paa Hams Liv fra første Gang, jeg saa ham i den gamle Baad, og indtil nu, da han laa her, død og blodig. Jeg tænkte paa Mille, Hr. Peggotty og paa min Ungdomsven, som havde bragt saa megen Sorg og Forstyrrelse ind i den gode, ærlige Familie.

Medens jeg sad i disse Tanker, kom en Fisker ind i Stuen og kaldte paa mig med dæmpet Stemme.

»Hr. Copperfield, vil De følge med ned til Strandbredden?«

»Er der drevet et Lig i Land?« spurgte jeg, idet en sælsom Angest rystede hele mit Legeme.

»Ja, der er!«

»Kender jeg det?«

Fiskeren svarede ikke, men tog mig i Armen og førte mig med sig. Vi kom hen til det Sted, hvor den gamle Baad laa, og nede ved Strandbredden, hvor Mille og jeg som Børn havde gaaet og samlet Muslingeskaller, laa Liget af en ung Mand.

Det var Steerforth, min Ungdomsven. Han laa bleg og stiv med Hovedet paa sin Arm, som jeg saa ofte havde set ham ligge, mens vi gik i Skole i »Salem House«.

Under disse sørgelige Begivenheder glemte jeg næsten ganske min egen Sorg. Jeg ordnede Hams efterladte Sager og lod Steerforths Lig klæde og lægge i Kiste, og da jeg rejste til London et Par Dage efter, førte jeg Kisten med mig og bragte den ud til Highgate.

Fru Steerforth blev dødssyg af Sorg, og da jeg forlod det store, rige Hus, syntes det mig at være en Dødens og Gravens Bolig.

Jeg vilde ikke hindre Hr. Peggotty og Mille i at komme bort fra den By og det Land, hvor de havde lidt saa meget, og derfor besluttede jeg at skjule Hams Død for dem. Jeg gik til Micawber samme Aften og talte med ham om det, og han lovede mig dyrt og helligt, at han skulde holde alle Aviser og Breve tilbage fra Hr. Peggotty de Par Dage, der var, til Skibet gik.

Det var Steerforth, min Ungdomsven.

Micawber og hele hans Familie var indkvarteret i et lille Værtshus nede ved Floden lige ved Ud- vandrerskibet. De var alle udstyret paa den mest praktiske Maade og saa ud til, at de nok kunde ride en Storm af. Micawber gik den Dag klædt i gult Olieøj og blank Hat, og i Haanden holdt han en vældig Skibskikkert, som han hvert Øjeblik rettede ud over Themsens mudrede Vande.

Da jeg kom hjem til Tante den Aften, var Agnes kommen; hun vilde ogsaa tage Afsked med Ud- vandrerne. Vi sad længe i Tantes hyggelige Stue og talte sammen, og det gik den Aften som altid, naar jeg var sammen med Agnes. Hendes milde, venlige Ansigt og hendes kærlige Ord bragte Fred og Ro i mit Sind, og jeg sov den Nat saa trygt og godt, som jeg ikke havde gjort det i lange, lange Tider.

Dagen efter fik vi Bud fra Micawber, at Ud- vandrerskibet skulde afgaa næste Morgen, og at han haabede at se os ved Landgangsbroen.

Agnes, Peggotty og jeg kørte ogsaa derned, og vi tog nu en rørende Afsked med dem alle; kun Mille saa vi ikke, hun var nede i Kahytten.

Micawber med hele sin Familie raabte et dundrende Hurra, da Skibet lettede, og Hr. Peggotty svingede med sin store Hat. Vi stod længe og saa ud mod Skibet, da det sejlede bort, og da Afstanden var bleven saa stor, at vi knapt kunde skelne Ansigterne, kom en fin kvindelig Skikkelse op paa Dækket. Hun gik hen og stillede sig ved Siden af Hr. Peggotty, og medens hun støttede sig til hans Skulder med den ene Haand, vinkede hun til os med sit Slør.

Det var lille Mille. —

Samme Dag rejste jeg til Udlandet, og i tre Aar strejfedes jeg omkring i Europas forskellige Lande. Undertiden opholdt jeg mig i flere Maaneder paa et Sted, og under disse Ophold skrev jeg paa min tredie Bog. Jeg gjorde den færdig i Svejts, og da den udkom i London, gjorde den stor Lykke. Traddles besørgede Udgivelsen for mig og indkasserede mine Indtægter. Han var mig en god og trofast Ven.

Under mit lange Ophold fra Hjemmet, blev det klart, at rigtig lykkelig kunde jeg ikke blive uden ved Agnes Side. Jeg vidste, at jeg elskede hende, og jeg vidste ogsaa, at hun holdt af mig, men jeg troede, at hun kun betragtede mig som en god og kær Broder.

Hun levede lykkelig med sin Far i Canterbury og havde oprettet en lille Skole for Smaabørn. Tante, som nu boede i sit gamle Hus i Dover sammen med Peggotty, skrev ofte til mig om Agnes, og hun roste hende som sædvanlig i høje Toner.

En raa og kold Efteraarsdag kom jeg tilbage til London, og mit første Besøg gjaldt Traddles.

Han var nu blevet gift og drev en stor Sagfører-virksomhed. Baade han og hans Kone blev henrykt over at se mig, og vi havde en hyggelig og fornøjelig Aften sammen.

Næste Dag rejste jeg til Dover, og aldrig har nogen faaet en hjerteligere Modtagelse, end den, jeg fik af Tante, Dick og min kære, gamle Peggotty.

Hvor var det herligt atter at være blandt sine egne!

Om Aftenen, da Tante og jeg var bleven ene, spurgte jeg hende om, hvordan Agnes havde det.

»Aa, Agnes, hun har det godt! . . . Hun er lykkelig ved at have sin Far hos sig, og saa læser hun jo med en hel Del Smaabørn!«

»Hør Tante,« sagde jeg lidt nølende, »ved du, om der er nogen, Agnes holder af . . . om hun har en Frier!«

»Ja, jeg tror nok, der er en, hun elsker,« sagde Tante, »og ved du hvad, Trot, jeg tror, at hun snart bliver gift!«

Jeg sukede lidt, men tvang mig til at være munter.

»Er det med en, som er hende værdig, Tante!«

»Ja, det tror jeg sikkert!«

»Saa ønsker jeg hende af Hjertet til Lykke,« sagde jeg. »Gud velsigne hendel!«

»Og Gud velsigne hendes Mand,« sagde Tante.

Næste Dag besøgte jeg Agnes, og hun var den samme skønne, blide og gode Skabning, hun altid havde været. Jeg besøgte hende senere mindst een Gang om Ugen, og vi havde mange dejlige Timer sammen.

Jeg ventede bestandig, at hun skulde fortælle mig om sin Forlovelse og om sit Giftemaal, men hun nævnte aldrig noget om det, og der kom aldrig andre fremmede Mænd i Huset end jeg.

Saa talte jeg igen med Tante om det, men hun holdt paa sit. Der var en, Agnes elskede, og hun vilde sikkert snart gifte sig.

Jeg grundede meget over det, og langt om længe gik det op for mig, at det var mig, hun elskede, at det var mig, hun skulde giftes med.

Jeg blev saa lykkelig over denne Tanke, og en Dag tog jeg Mod til mig — og Agnes og jeg blev forlovet.

SYV OG TREDIVTE KAPITEL.

Et Besøg.

Nu har jeg kun en lille Ting at fortælle, før min Historie er forbi.

Jeg havde skrevet mange Bøger, var bleven meget berømt og meget rig. Agnes og jeg havde været gift i ti Aar og havde flere Børn. Tante, Peggotty og Dick boede hos os i vort store Hus i London, og ingen Mennesker kunde være mere lykkelige end vi var.

En Aften, da vi alle var samlet i Dagligstuen, kom min Tjener ind og meldte, at en gammel Mand, der lignede en Sømand, gerne vilde tale med mig.

»Lad ham komme herind,« sagde jeg, og lidt efter kom Tjeneren med — Hr. Peggotty.

Jeg sprang op og omfavnede ham, og Peggotty og Agnes trykkede hjertelig hans Hænder.

Da vi atter var bleven rolige, fik vi ham anbragt ved Kaminen, og nu maatte han fortælle.

»Ja, der er ikke meget at fortælle,« sagde han muntert, »vi har det alle saa godt, vi kan ønske det! . . . Mille bor hos mig, og hun er elsket og afholdt af alle i Byen, særlig af de fattige og af Børnenel . . . Hun er mild og stilfærdig, lidt sorgfuld maaske . . .

og hendes største Glæde er at hjælpe alle dem, der lider Nød, og trøste alle dem, der har Sorg! . . . Men naar hun er ene med mig, kan hun være rigtig munter og livlig!«

»Er Martha ogsaa hos Dem?« spurgte jeg.

»Nej, hun er gift med en brav Landmand og har det godt!«

»Men nu Micawber . . . han klarer sig vel godt! . . . Han har betalt Tante alle de Penge, hun laante ham!«

»Ja, Micawber,« svarede Hr. Peggotty og lo, »nu skal De bare se.«

Hr. Peggotty tog en lille underlig Avis op af Lommen og rakte mig.

Jeg læste et Stykke paa forreste Side: »Til Ære for vor udmærkede Medborger, Fredsdommer Wilkins Micawber, holdtes i Gaar i Hotellets store Sal et glimrende Festmaaltid. Alt, hvad der findes i Byen af Skønhed, Elegance og Anseelse havde samlet sig for at hædre denne højtagede, talentfulde Mand, og sjælden er nogen af vore Medborgere bleven hyldet paa en saa hjertelig og begejstret Maade.«

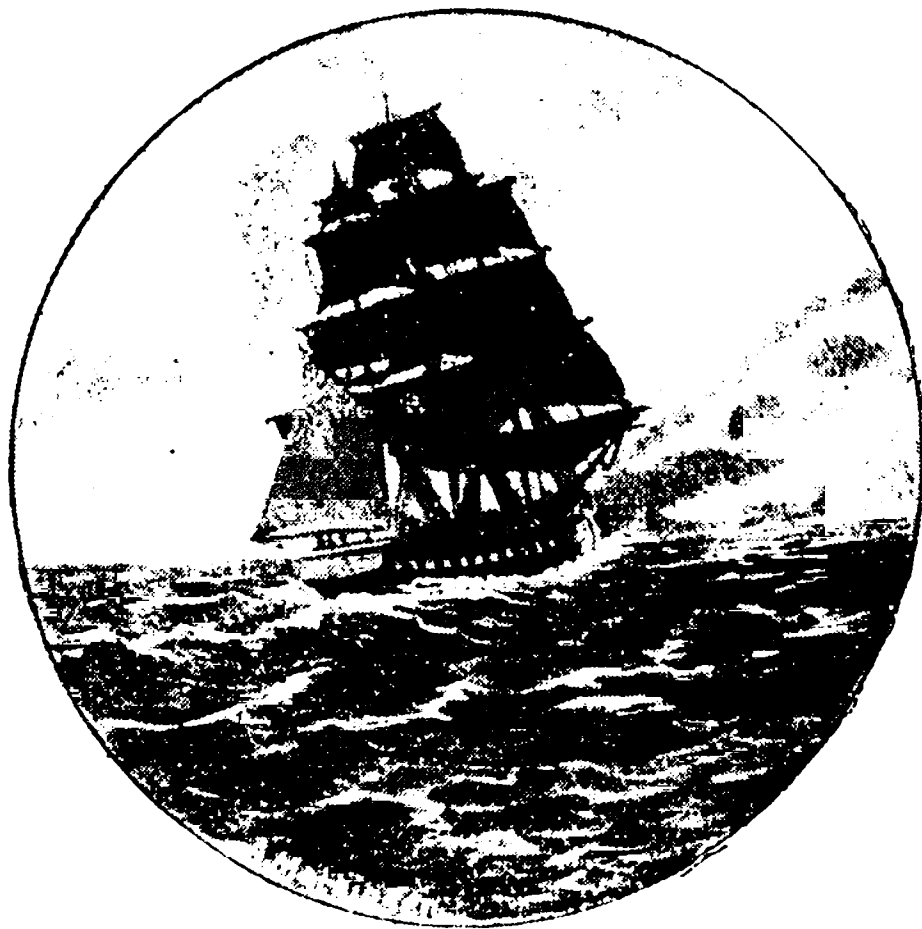
Vi lo hjertelig af dette lille Referat og glædede os over den Lykke, Micawber havde gjort i det fremmede Land.

Hr. Peggotty boede hos os under hele sit Ophold i London, og vi talte ofte om alt det, vi havde oplevet, siden jeg som lille Dreng for første Gang besøgte ham i den gamle Baad.

Før Hr. Peggotty rejste, tog han til Yarmouth for at se sin Fødeby for sidste Gang, og da han kom tilbage, havde han en Tot Græs og lidt Jord med fra Hams Grav.

»Det er til lille Mille,« sagde han, »jeg lovede at tage det med hjem til hende!«

Og nu er denne Historie forbi. Jeg er saa lykkelig, som nogen kan være. Mine Børn tumler glade og fornøjede om mig; mine Venner samles ofte hos mig og deler min Glæde og Sorg med mig, og ved min Side har jeg Agnes — min gode Engel!

Børnenes Bogsamling

Ny Række
Nr. 1

Udgivet af Chr. Erichsen.

Charles Dickens:
**David
Copperfield**

Paa Dansk ved
Niels K. Kristensen.

1. Hæfte.

Pr. Hæfte 10 Øre.

Lørdag d. 1. Oktober 1910.

Pr. Kvartal 60 Øre.

Børnenes Bogsamling

i Subskription eller Kvartalsabonnement.

Med dette Hæfte paabegyndes en ny Række af »Børnenes Bogsamling«s Bøger, hvis første Bind altsaa omfatter:

Charles Dickens: David Copperfield.

Paa Dansk ved Niels K. Kristensen.

Med 30 Tegninger af Axel Mathiesen.

Af den navnkundige engelske Forfatter *Charles Dickens* har »Børnenes Bogsamling« tidligere udgivet den verdensberømte Fortælling »*Oliver Twist*«, som gjorde stor og velfortjent Lykke hos Børnene, og det kan paa Forhaand siges, at det samme vil blive Tilfældet med „*David Copperfield*“. Der er ingen af Dickens' Romaner, der i saa høj Grad som disse to formaar at vække Børnenes Interesse.

»*David Copperfield*« er en Fortælling om en lille Dreng, som gennem megen Modgang og alskens Farer vokser op til at blive en dygtig og anset Mand, og Læserne vil med aandeløs Forventning følge hans mangfoldige Eventyr. *David Copperfield* lever sine første lykkelige Barneaar i et godt Hjem, men saa fører Skæbnen en ond Stedfader ind paa hans Vej, og Livet i Hjemmet forbitres for ham. Til sidst jages han ud af Hjemmet, og da Moderen dør, bliver han helt overladt til sig selv. Ved sine Hænders Arbejde maa han møjsommeligt tjene sit Brød, indtil det gaar op for ham, at han, saa vankundig som han er, aldrig vil kunne drive det til noget her i Verden. Vi følger ham nu videre paa hans Livsbane og ser, hvorledes en god Undervisning bringer ham fremad og opad, indtil han omsider naar sit Maal. Saa mesterligt som alt dette er skildret, kan det simpelthen ikke undgaa at fængsle enhver Læser, ung eller gammel — det griber alle med en uimodstaaelig Magt og holder Læseren i Aande fra første til sidste Blad. Og ved Siden heraf gør vi Bekendtskab med en Vrimmel af Personer, gennem en Rigdom af Billeder viser Dickens os deres højst forskellige Skæbner. Nogle af dem vækker vor Latter, andre vor Medfølelse og atter andre vor Foragt, men dem alle tegner Forfatteren saa klart og tydeligt for os, som saa vi dem i levende Live, og vi lukker Bogen med et Suk over, at det hele nu er forbi. Ingen Læser vil komme til at fortryde Bekendtskabet med den lille *David Copperfield* og hans Venner.

»*David Copperfield*« er bearbejdet paa Dansk af den ansete Børneforfatter *Niels K. Kristensen*, der bl. a. vil være kendt fra de talrige Foredrag om Børns Læsning, som han, udsendt af den danske Stat, har holdt omkring i Landet, og Bogen er forsynet med en Række udmærkede Billeder af den dygtige unge Tegner *Axel Mathiesen*.

»*David Copperfield*« har hidtil kun foreligget i en meget dyr Udgave, men vil i denne Udgave kun komme til at koste 90 Øre à 1 Krone.

»David Copperfield« og følgende Bøger vil ligesom de tidligere udkomme med et 10-Øres Hæfte 2 Gange maanedlig, hvert Hæfte paa 32 Sider i det udvidede Format og i smukt, farvetrykt Omslag. Subskription kan tegnes hos enhver Boghandler og hos de Lærere og Lærerinder, som er villige til at uddele Hæfterne og modtage 10-Ørerne. Man vil altsaa kunne abonnere paa dem med en Udgift af

10 Øre hver 14. Dag.

Men desuden kan B. B. fremtidig faas i

Postabonnement à 60 Øre Kvartalet.

Denne Bestillingsmaade er særlig beregnet for dem, der ikke har Forbindelse med en Boghandler eller med en af de Skoler, der beskæftiger sig med Sagen. Man abonnerer ved at aflevere Bestillingsseddelen samt Betaling for Oktober Kvartal, 60 Øre, til Landposten eller paa nærmeste Posthus.

NB. »David Copperfield« vil foreligge som komplet Bog til Julen 1910, og der kan spares sammen til den ved Hjælp af de paa 4. Side omtalte Bog-Sparemærker.

Bestillingsseddel for Subskribenter.

Undertegnede bestiller herved »Børnenes Bogsamling« fra Begyndelsen af

David Copperfield

med et Hæfte til 10 Øre 2 Gange maanedlig. Subskriptionen er kun bindende, indtil Afsigelse sker ved et Binds Slutning.

.....
.....
.....

Bestillingsseddel for Postabonnenter.

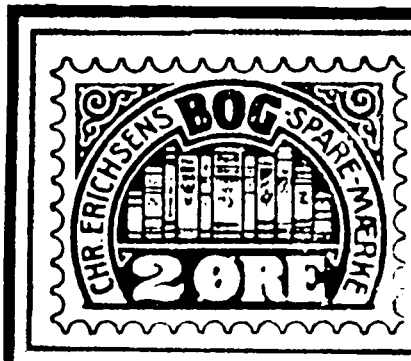
Undertegnede bestiller herved:

Børnenes Bogsamling, Oktober Kvartal 1910.

Betalingen, 60 Øre, medfølger.

.....
.....
.....

Lær Børnene at spare
sammen til et godt og
nyttigt Formaal. ~~~

Til Børnenes Forældre!

Betydningen af, at Børnene forsynes med god underholdende Læsning, er i de senere Aar gaaet mere og mere ind i den almindelige Bevidsthed, de Forældre, der søger at fremme Læselysten hos deres Børn, bidrager til at føre Slægten et Skridt fremad i aandelig Modenhed.

Ved Udgivelsen af »Børnebladet«, »Børnenes Bogsamling« og en Række andre Børnebøger har undertegnede i en Aarrække taget Del i Arbejdet for denne Sag, og for yderligere at fremme Udbredelsen af god Børnelæsning har jeg nu ved Udstedelsen af *Bog-Sparemærker* indført

et ganske nyt System,

som i meget høj Grad vil lette Anskaffelsen. Dette System vil tillige være af overordentlig stor opdragende Betydning, idet Børnene derved bliver vænnet til at spare sammen til et godt og nyttigt Formaal.

Paa Forlangende udleveres hos enhver Boghandler eller fra Forlaget et Samlehæfte, indeholdende 5 Frieksemplarer af disse Bog-Sparemærker, og ved at fortsætte Udfyldningen kan man altsaa spare sammen til den Bog, der ønskes. Dette System byder mange Fordele fremfor Subskription o. l. 1) Man kan selv vælge den Bog, man ønsker sig, 2) man kan betale den i de mindst mulige Portioner ad Gangen, 3) man kan gøre det til de Tider, da man bedst kan afse Pengene, og 4) man faar en komplet hæftet eller indbundet Bog paa een Gang.

De nærmere Oplysninger vil man finde paa Samlehæftet. Det er en lang Række af de allerbedste Børnebøger, man paa den Maade kan skaffe sig til Priser, der strækker sig fra 50 Øre til 1 Kr. 80 Øre (Bøger i Pragtbinding). Det er de anerkendte bedste Udgaver af disse Bøger, der foreligger paa Dansk, omhyggeligt tilrettelagte efter Børnenes Standpunkt, rigt illustrerede af vore bedste danske Kunstnere, og de maa ikke forveksles med de mange mindre værdifulde og ikke illustrerede Udgaver, som findes paa Markedet. Selv om man har alle de foreliggende Bøger, kan man alligevel straks begynde at spare sammen, da

Udgivelsen stadig fortsættes med helt nye Bøger.

Bog-Sparemærkerne faas à 2 Øre Stykket hos alle Landets Boghandlere, og antagelig vil ogsaa talrige andre Handlende føre dem. Ligeledes er det at vente, at alle Lærere og Lærerinder vil holde dem paa Lager, saa at Børnene kan købe Mærkerne paa Skolen.

I Samlehæftet er Begyndelsen gjort. Lad Børnene fortsætte, giv dem Penge til et eller flere Mærker, hver Gang de har gjort sig fortjent til en lille Belønning, og lad dem straks begynde at spare sammen til en god Bog til Julen.

Ærbødigst *Chr. Erichsen.*

Børnenes Bogsamling

Udgivet af

Chr. Erichsen.

Ny Række
Nr. 8

Charles Dickens:

David Copperfield

fra Dansk ved
Niels K. Kristensen.

A. Mathiesen.

8. Hæfte.

Pr. Hæfte 10 Øre.

Søndag d. 15. Januar 1911.

Pr. Kvartal 60 Øre.

Subskriptionsvilkaar for „Børnenes Bogsamling“.

For den ny Række af B. B. gælder de samme Subskriptionsvilkaar som tidligere: Enhver Bestilling er gældende, indtil Afsigelse sker ved et Binds Slutning. Det vil i hvert enkelt Tilfælde blive meddelt paa Omslaget, hvornaar Fristen for Afsigelse udløber. Har Afsigelse ikke fundet Sted inden den fastsatte Dato, er Bestillingen fremdeles gældende og kan da ikke afsiges før ved næste Binds Slutning.

Subskription kan tegnes i enhver Boglade og hos en stor Del Lærere og Lærerinder.

Postabonnement

à 60 Øre Kvartalet kan tegnes paa alle Postkontorer og Brevsamlingssteder samt hos Landposterne. Abonnementet maa fornyes senest den 27. i Kvartalets sidste Maaned, da der ellers vil indtræde Standsning i Forsendelsen.

Om Indbinding.

Alle de udkomne Bind af B. B. kan ved Ekspeditionens Foranstaltning besørges indbundet i det komponerede Bind, der ogsaa kan købes løst.

Prisen er:

35 Øre for løse Pragtbind	} frit tilsendt.
60 Øre for Bind og Indbinding	

Bøgerne maa indsendes eller de løse Bind bestilles gennem den Boghandler eller Lærer, man har faaet Hæfterne hos. Manglende Hæfter kan, for saa vidt Oplag haves, tillægges for 10 Øre pr. Ekspl.

Ekspeditionen paatager sig ikke noget Ansvar for Bøger, der bortkommer under Frem- eller Tilbagesendelsen.

